

Giới thiệu Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực

Đây là một câu chuyện tình thời học đường và được diễn ra giữa cô và anh. Như tiêu đề, câu chuyện tình này có lẽ chỉ xuất hiện trong cổ tích như khi đến với truyện Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát thì đó lại là cổ tích có thật...

Câu chuyện xoay quanh hai nhân vật, cô. Nguyễn Thanh Uyên Nhi, một con người nhút nhát, dễ thương và khó hiểu, thích mang kính và đọc truyện, anh. Trần Nhất Linh, một thiếu gia lạnh lùng nhưng thật ra lại rất trẻ con, một HotBoy trong trường của cô, thật ra trường đó cũng là nhà của cậu...

Chuyện gì sẽ xảy đến với hai cô cậu này khi mà số phận đã bắt họ phải gặp nhau? Anh có thực sự là một chàng hoàng tử đào hoa mà mọi người thường nghĩ?!!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

-Nhi à! Dậy đi con!

-Gi thế mẹ? Đang hè mà cho con ngủ chút đi!- Nó dụi dụi mắt

-Nghe nè! Con đậu vào Saint rồi!- Mẹ nó mừng rỡ

-Sao ạ? Á Á Á! Con đậu rồi ư?- Nó nhảy tung tung quên cả buồn ngủ

-Đừng vội mừng! Con nằm trong top thấp nhất đó!- Mẹ nó nói

-Haizz! Thế còn cái Uyên sao mẹ?- Nó hỏi

-Con còn hỏi nữa! Đương nhiên là top đầu rồi! Cùng là bạn thân sao mà thua xa con người ta thế nhỉ? Ôi ông ơi! Trên trời có mắt linh thiêng mà xem nó này!- Mẹ nó rên rỉ

-Mẹ...!

-Mẹ đùa thôi! Con vào được đó là tốt lắm rồi! Con hãy cố gắng học để không phụ lòng bố đã lo cho con nhé!- Mẹ nó xoa đầu nó

-Vâng!

-Giờ thì...dậy phụ mẹ bán nào! Đẹp đồng truyện của con đi!- Mẹ nó đá vào mông nó

-Oái! Mẹ này!

“Hix! Sau kì thi vật và cũng không được nghỉ ngơi 1 ngày nữa!”- Nó xoa xoa cái mông đau điếng

-Xin chào quý khách!- Nó chào khách hàng “Thượng đế” lần này có vẻ là 1 cậu học sinh trạc tuổi nó

-Xin chào!- Cậu ta chào lại nó, nhìn cậu ấy rất style khi để đầu tóc ùi 1 bên hợp với khuôn mặt mình. Quần thun màu đen cùng áo Denim đơn giản

-Cậu muốn mua hoa nào?- Nó tươi cười!

-À tớ muốn mua hoa Cẩm Chương! Ở đây có không?- Cậu bạn gãi gãi đầu.

-Đương nhiên là có! Đợi tớ lát!- Nó chạy vào trong

Cậu bạn ngẩng mặt lên nhìn xung quanh tiệm hoa nhỏ của nhà nó, tờ giấy trong túi cậu rớt ra.

-Cậu rớt nè!- Nó cầm lên rồi đưa cho cậu bạn, bất ngờ 2 ánh mắt chạm nhau

-Cảm ơn!

-Woa! Mắt cậu màu xanh à? Đẹp quá!- Nó trầm trở- Cậu cũng vào trường Saint à?- Nó thấy tờ giấy là tờ phiếu điểm của Saint, điểm của cậu ta cao ngất ngưỡng! 49,5/50!

-Uhm! Tớ mới thi vào năm nay!- Cậu bạn hơi sững người khi thấy đôi mắt to tròn cùng cái vẻ mặt ngây thơ của nó nhìn cậu, cậu lúng ta lúng túng như đang nói dối vậy

-Vậy không chừng chúng ta học chung trường đấy! Tớ tên Phạm Thanh Uyển Nhi, rất vui được biết cậu!- Nó cười và chìa tay ra!

-Chào cậu! Rất vui được biết cậu!- Cậu bạn cười rạng rỡ, nụ cười đó làm tim nó lồi đi 1 nhịp.

-Hoa cậu lấy nè!- Nó hơi bối rối

-Uhm! Thanks! Tạm biệt! Hẹn gặp lại ở Saint!- Cậu bạn lấy bó hoa, trả tiền rồi đi mất

Tối đó, nó trằn trọc mãi không ngủ được vì cậu bạn lúc chiều. Cậu ta thật dễ thương, ước gì được gặp lại cậu ấy và học chung nhé! Hi hi, nó rất ghiền đọc manga và luôn mong ước rằng mình sẽ có 1 chuyện tình lãng mạn như trong truyện nên trí tưởng tượng ẽm hơi phong phú xí ^^! Cả đêm cứ nằm tưởng tượng về cậu bạn đó!

Sáng...

-Sao mắt con thâm đen vậy Nhi? Tối qua không ngủ được hả?- Mẹ nó lo lắng hỏi

-Không sao đâu mẹ! Con vẫn trông tiêm được mà!- Nó nói

-Uhm! Con trông lát nhé! Mẹ đi giao hoa!

Tiếng chuông gắn vào cửa tiệm reo lên- tức là có khách- Nó ưỡ ỏi đi ra...

-Chào quý khách!

-Cậu có vẻ không khỏe?- Cậu bạn hôm qua, vẫn cực kì style và trông hiền lành.

-Ax! Cậu à?- Nó hết hồn vì không ngờ là cậu ấy sẽ quay lại...sớm thế này!

-Uhm! Tớ cần 1 bó hoa...Ly!- Cậu bạn gãi đầu

-Đây! Của cậu nè!

-Cảm ơn cậu!- Cậu bạn gãi đầu

-Tớ thích màu mắt xanh của cậu lắm! mắt xanh với tóc nâu trông cậu như người lai í!- Nó thật thà

-Cảm ơn cậu! Tớ đi nhé! Tạm biệt

-Bye!- Nó đứng ngẩn ngơ...

-Hey! Bị Ông kẹ bắt hồn rồi hả?- Mẹ nó quơ quơ tay trước mắt nó

-Không có gì mẹ ạ!- Nó

-À con lên trường lấy đồng phục đi! Thứ 2 là nhập học rồi! Tức là 1 tuần nữa đấy!

-Haizzz, chưa biết mùi vị của hè ra sao mà sắp đi học lại rồi!- Nó rên rĩ.

-Con lên hỏi học phí bao nhiêu rồi về nói mẹ nghe!

-Vâng!

Nó đạp xe tới trường Saint, cách nhà nó cũng khá xa...

-Cô cho con lấy đồng phục ạ!- Nó

-Size?

-...!

-Đây!

-À cho con hỏi học phí là bao nhiêu luôn ạ!- Nó

-Học phí cho khu B 1 tháng sẽ là 2 triệu! Khu A 1 tháng 15 triệu! Cháu chọn A hay B

-Dạ...Khu B ạ! Khi nhập học cháu sẽ quay lại đóng học phí

-Được!

Về nhà,

-Mẹ ơi! Học phí mắc lắm! Con không muốn học Saint nữa! Con muốn học trường bình dân hơn!- Nó

-Không được! Con nhất định phải học Saint! Ở đó cơ sở vật chất và chất lượng dạy học rất tốt! Ti lệ đậu ĐH là rất cao!- Mẹ nó nói- Mắc đến chừng nào mẹ cũng sẽ ráng lo cho con!

-Vâng!- Nó ù xù, nó không muốn mẹ nó vất vả

“Chắc mình phải kiếm việc làm thêm! Không thể để mẹ vất vả vì mình được!” – Nó nằm suy nghĩ

Những ngày sau đó, cậu bạn vẫn đến mua hoa đều đều. Nó cảm thấy có gì đó vui vui trong lòng và quyết tâm học Saint của nó ngày càng cao hơn!

-Nè! Mai nhập học rồi đó! Cậu có lên lớp không?Hi vọng chúng ta học chung nhì- Nó hỏi

-Có chứ! Tớ cũng vậy

- Cậu học khu A hay B?

-B!

-Woa! Tớ cũng học B nè! Mà tớ vẫn chưa biết tên cậu! Cậu tên gì?

-Hi hi, gặp lại thì cậu sẽ biết thôi! Tớ phải đi rồi! Tạm biệt!- Cậu bạn búng cái chóc vào mũi nó. Lại 1 đêm mất ngủ đối với nó =="

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tiếng báo thức của nó, nó với tay tắt rồi ngồi dậy dụi dụi mắt và...nằm xuống ngủ tiếp =]]. 15p sau,...

- Nhi! Dậy đi! Uyên qua rủ đi học nè!- Mẹ nó la oai oái

- Gì? Đang sớm mà! Bão nó đi trước đi mẹ!- Nó rúc đầu vào cái chăn

- 5p nữa mà không chuẩn bị xong tao đá vào mông mày!- Uyên lên giật cái chăn nó ra!

- DẠ vâng vâng! Em dậy liền ạ!- Nó luống cuống dậy bung chạy vào nhà tắm, nó vốn sợ bị đá vào mông mừ!

5p rưỡi sau, nó đi xuống lầu

- Đi nào!

- Mắt còn dính ghèn kia mẹ!- Uyên dụi mắt nó

- Ờ thanks! Con đi nha mẹ!

- Uhm! Học tốt nha con!- Mẹ nó

Nó đi rồi, mẹ nó nhìn vào di ảnh ba nó,

- Anh xem! Con gái chúng ta đã lớn rồi đấy! Con bé lên cấp 3 rồi!- Mẹ nó rung rung- Liệu...em có nên giao con bé cho ông ấy??

Còn về phần nó, đang ngồi trên xe Uyên đến trường.

- Nè! Mày học A hay B thế Uyên!

- Tất nhiên là B

- Sao mày không học A? Nhà mày đủ điều kiện học, và lại mày cũng đứng thứ 2 trong top 5 mà!- Nó hỏi.

- Thì tao thích học với mày! Hiểu chưa con ngốc!- Uyên nói

- Thanks! Mày đúng là bạn tốt!- Nó nói

- Uhm! Tao tốt đó giờ!- Uyên- Máy bữa hè không liên lạc được với mày, tao tính đăng kí mày học A chung với tao mà mày lẹ quá đăng kí vào B rồi nên tao vào B theo luôn!

- Mày mất tâm mất tích đâu mà bảo không liên lạc được với tao!- Nó nói

- À! Tao bay sang Mỹ có chuyện gia đình! Sorry mày nghen!- Uyên nói.

- Không sao! Mày học chung với tao là tao vui rồi!- Nó cười toe toét

- Đừng cười như thế con trai chết hết đấy!- Uyên nhéo 2 cái má của nó phúng phính.

- Á, xí thì quên cái này! – Nó móc trong túi ra cặp kính gọng tròn 0 đióp mang vào và cười híp mắt

- Không nhận ra mày nữa đâu con nhóc!- Uyên gật gù

- Tao biết! Hehe

“Hi vọng được gặp lại cậu ấy!” – Nó

Tối trường, bọn nó xuống xe. Trước cổng trường, có 1 đám đông vây quanh 1 cậu con trai nào đấy! Nó nhìn kĩ thì...

- A! Cậu ấy kia!- Nó la toáng lên, tay thì chỉ vào cậu bạn đó.

- Mày cũng biết nhìn trai nữa à?- Uyên hỏi.

- Không có! Máy ngày qua cậu ấy là khách quen của nhà tao!- Nó rạng rỡ. Định lát sau sẽ tới chào cậu ấy!

Lễ khai giảng, 2 người- 1 người đại diện cho các hs khối 10 và 1 người sẽ là hội trưởng HHS tương lai lên phát biểu cảm nghĩ.

- Chào các cậu! Tớ tên là Nguyễn Nhật Quân!- Cậu bạn thủ khoa mang kính cận gọng dày, e dè lên tiếng thì bị chê bai dữ dội vì trông cậu ta có vẻ quê mùa. Chật vật mãi cậu ta mới đọc xong diễn văn của mình rồi xuống

Đến lượt cậu HHS tương lai...

- Oa! Là cậu ấy! Mới lớp 11 mà được làm HT HHS rồi! Giỏi thật!- Mắt nó sáng rỡ lên

- Này đồ mê trai bỏ bạn! Tao mất bao công sức vào học chung với mày mà mày không quan tâm 1 miếng mà lo nhìn trai!- Uyên mút cây kẹo nhéo má nó

- Á Đau!- Nó nhăn nhó

- Xin chào m.n! Tôi xin được đại diện cho HHS phát biểu! Tôi là Trần Nhất Linh! Học sinh 11a1- Cậu bạn cất tiếng nói, đầy tự tin.

“Thì ra cậu ấy tên Nhất Linh! Tên đẹp vậy tại sao không nói cho mình nhỉ? Lại còn học a1 mà đi nói mình là học B, mình ở tuốt tận b10! Hix!”

Mấy nhò khác xì xào bàn tán hâm mộ Nhất Linh, về độ cool và tài giỏi của cậu ấy!

- Mới học 11 mà được làm HHS! Chắc cậu ấy giỏi cực!- girl 1

- Trường này là của nhà cậu ấy ỉ! Nhà cậu ấy là thuộc vào hạng đại quý tộc rồi!- Girl 2

- Tôi xin phát biểu xong!- Linh nói xong thì cả trường vỗ tay rào rào ủng hộ, khẽ nhếch mép nhìn qua Nhật Quân đầy thách thức. Ít tai nhận ra cái nhìn thách thức có phần khinh bỉ đó, chỉ có nó. Và điều đó làm cho nó không khỏi thắc mắc.

“Cái nhìn đó là sao? Không giống con người hiền lành thường ngày của cậu ấy chút nào!”- Nó

Hết lễ khai giảng, nó và Uyên định đi vào dãy B nhận lớp...

- Chết! Tao làm rớt điện thoại rồi Nhi ơi! Mà ngồi đây đợi tao chút! Tao quay lại liền!- Uyên nói rồi chạy biến. Còn mình nó ngồi đung đưa chân dưới gốc cây táo trong trường
- 1 quả táo rớt xuống đầu nó, làm rớt cặp kính ra
- Á!- Nó xoa xoa đầu ngược lên trên nhìn
- Xin lỗi nghen!- Nhất Linh cười rạng rỡ
- Cậu...cậu...không nhận ra tớ à? Tớ là Nhi nè!- Nó
- Sao?
- Cậu hay tới nhà tớ mua hoa mà! Nhớ không? Mà sao tóc cậu hôm nay lại màu hung đỏ, bữa tớ nhớ tóc cậu màu nâu mà! Cậu còn mang lens xanh nhìn giống người lai lắm!- Nó
- Suy nghĩ của Linh
- Tớ xin lỗi! Tại xa quá nên tớ không nhìn ra cậu! Ăn táo không?- Linh thấy trái táo vào tay nó
- Thanks! Cậu học A hả? Tớ cứ tưởng cậu học B!- Nó ỉu xiu.- A chết! Kính của tớ đâu?- Nó nhìn xung quanh tìm đôi đũa chai xấu xí
- Cậu nói cái này hà cô bạn!- Quốc Hưng lại gần nó, trên tay cầm kính của nó
- Ồ thanks cậu!- Nó vội giật lấy cặp kính rồi mang vào.
- Tớ thấy cậu không mang kính dễ thương hơn nhiều! Như 2 người khác í!- Hưng nói
- Nhưng bạn tôi không thích vậy!- Uyên bước tới, 2 tay khoanh lại.
- Ố la! Đây chẳng phải thiên kim tiểu thư nhà họ Phạm sao? 2 người bạn nhau à?- Hưng hỏi
- Đúng thế! Tên xấu xa như cậu đừng đụng chạm gì đến bạn tôi!- Uyên kéo nó về phía mình.
- Cậu ấy rớt kính, Hưng chỉ nhặt giùm thôi!- Linh lên tiếng bênh vực cho Hưng.
- Không cần cậu phải lên tiếng! Thiếu gia Trần ạ!- Uyên nói
- Không sao đâu Uyên! Bọn họ không làm gì tao hết!- Nó
- Tao chịu mày! Đi nào!- Uyên lôi tuột nó đi
- Đúng là bông hồng có gai! Phải không Linh?- Hưng nói
- Tao không quan tâm!- Linh nói
- Vào lớp nào! Trễ rồi!- Hưng nói
- Đi!- Linh nhảy phóc xuống – À! Mà có 1 điều đáng quan tâm!
- Chuyện gì?- Hưng
- Con nhỏ đó! Đã làm tao với tên kia! Tao sẽ chơi đùa với con nhỏ đó rồi bỏ!- Linh nói
- Mày ác quá! Tao chỉ quan tâm tới tiểu thư họ Phạm thôi! Người đâu mà cá tính hết sức!- Hưng nói
- Tao chịu cái tính nắm gãi của mày!- Linh bỏ đi
- Này đợi đã!
- Sao mày lôi tao xềnh xệch thế Uyên?- Nó la khi bị kéo tay đi
- Mày ngốc quá! Ngắm thì ngắm thôi! Đừng đụng tới 2 tên công tử đó!
- Sao thế?- Nó ngo ngoác

- Bọn hần ăn chơi có tiếng đấy! Thay bồ như thay áo! Đụng đến bọn đó là mày khổ thôi!- Uyên nói
- Tao không tin! Nhất Linh bình thường rất hiền mà!- Nó cãi
- Do mày không biết thôi! Mày cứ xem đi, thử trong 1 tuần có bao nhiêu nhò trong trường này sẽ qua tay hần!- Uyên mắng nó
- Rồi! Chờ xem!- Nó cương quyết
- Haizzz, thôi vào lớp đi nhóc!- Uyên gõ nhẹ lên đầu nó
- Tao không phải là con trai!- Nó xoa xoa đầu
- Vậy thích làm con gì? Con thú hả?- Uyên trêu
- Mày đứng lại cho tao!- Nó
- Haha! Bắt tao đi!- 2 đứa rượt nhau tới tận lớp, từ trên cửa sổ có 1 cặp mắt đang quan sát nó...với 1 ánh mắt triu mến!
- Chào cô chúng em vào lớp!- nó và Uyên chào cô giáo
- Trễ thế 2 em! Về chỗ đi! Chỗ của Uyên và Nhi ở bàn cuối cùng kia!- Cô giáo cười hiền
- Vâng!- 2 đứa tiến về chỗ ngồi
- Ủa! Cậu là thủ khoa sao lại học b10?- Nó hỏi cậu bạn cùng bàn (là Quân đấy!)
- À tó...vì 1 số lí do riêng!- Quân gãi đầu cúi gầm mặt
- Mày ngồi giữa nghen Nhi! Tao ngồi ngoài cùng!- Uyên
- Ok!

Tiết học trôi qua, giờ ăn trưa...

- Mày ngồi đây nghen! Tao xuống cantin mua đồ ăn cho!- Uyên nói rồi chạy đi
- Cậu không đi ăn hả?- Nó quay qua hỏi Quân
- Uhm! Không!
- Mày là Quân phải không?- 1 đám nam sinh bên khối A xuống tới bàn 2 đứa hất mặt hỏi
- V..vâng!- Quân rụt rè
- Anh Linh bảo tui tao cho mày bài học!- 1 tên trong đám đó nói
- Không thể nào! Nhất Linh vốn hiền lành lắm mà! Không thể như vậy được!- Nó đứng bật dậy
- Cậu biết Linh sao?- Quân hỏi nó
- Cậu ấy hay qua nhà tó mua hoa! Rất tốt bụng mà!- Nó nói, trong mắt Quân lóe lên 1 tia sáng gì đó.
- Con nhò bán bông! Biết gì về anh Linh mà nói! Xứ thẳng này đi ae!- Nói rồi cả đám lao vào đánh Quân
- Dừng lại đi!- Nó hốt hoảng la lên, cả lớp xúm lại xem nhưng...không ai vào can giúp mà còn chỉ trỏ và cười nhạo Quân.
- Dừng lại đi! Bọn côn đồ!- Nó tức tới hết lên
- Con nhò này! Mày dám nói bọn tao là bọn côn đồ à!- Tên đầu đàn tát nó 1 phát ngã xuống, Quân định đứng dậy thì...
- Bọn mày...dám đánh bạn tao?- Uyên đứng ở cửa lớp, tay xách bịch thức ăn. Mặt tối sầm lại vì tức tối.
- Cô em xinh đẹp! Làm gì dữ thế? Em xinh như vậy mà chơi với con nhò xấu xí này à? Tối nay mình đi chơi nghen!- Mấy tên đó khoái trá khi nhìn thấy Uyên
- Bọn mày gan lắm đấy! Dám xem thường Phạm Thanh Tú Uyên này là tới số rồi!- Uyên nhếch mép cười

- Cái..cái gì? Tú uyên? Tiểu thư họ Phạm đây ư? Chết chúng ta rồi! Không chừng bị đuổi học đấy! Xin chị tha cho chúng em!- Cả đám quì xuống lạy lục
- Yên tâm! Tao không đuổi học bọn mày đâu! Thả Quân và bạn tao ra! Đứa nào dám tát Nhi?
- Dạ..là em!- 1 tên rụt rè bước tới
- Tát = tay nào để tay đó xuống đất!
- Dạ...!- Tên đó rầm rập làm theo vì biết mình đụng vào ô kiển lửa rồi
- Uyên đập lên cái tay đó làm tên đó kêu lên vì đau
- Cái tay dơ bẩn này mà dám tát bạn tao! Giờ thì biến đi!
- Vâng!- Bọn đó chạy mất dép
- Mày không sao chứ!- Uyên đỡ nó dậy
- Mặt tao rát quá!- Nó rên rỉ, trên má vẫn còn in 5 dấu tay
- Bọn kh**! Biết tay tao!- Uyên lăm bằm
- Cậu không sao chứ?- Nó hỏi Quân
- À không sao! Cảm ơn cậu đã cứu tớ!- Quân nói mà cúi xuống, như sợ ai nhìn vào mặt mình í
- Hi! Cậu cảm ơn Uyên nè! Tớ có làm gì đâu!- Nó chỉ vào Uyên
- Nhỏ ngốc! Giờ mà còn không lo cho bản thân mình à?- Uyên nhéo má nó
- Ái! Đau tao!- Nó nhăn nhó
- Nè! Tụi nhiều chuyện kia!- Uyên hất mặt hỏi bọn trong lớp làm cả đám hết hồn. – Sao bọn mày không giúp 2 cậu này mà đứng cười nhạo vậy hả? Muốn ăn đòn à?- Uyên nghiêng răng trèo trẹo (ai đụng đến bạn mình là cô ấy nổi máu điên lên như vậy đấy ^^)
- Thôi! Bọn tao cũng không sao nữa! Phải không Quân!- Nó nói
- Uhm!
- Tao thua mày! Nè, ăn đi! Quân ăn luôn đi!
- Thanks mày!

Nó ăn mà không khỏi thắc mắc tại sao Nhất Linh lại làm vậy với Quân? Cậu ấy thường ngày hiền lành mà! Phải hỏi cho ra lẽ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Cậu về ỏn không Quân?- Nó lo lắng hỏi
- Ổn! Tớ không sao!- Quân nói
- Uhm! Có gì nhớ nói với tớ đấy! Chúng ta là bạn mà!- Nó vui vẻ nói
- Về chưa mày! Lâu quá!- Uyên nói
- Ok! Tớ về nghen! Tạm biệt!- Nó chạy theo Uyên
- À tao nói chú tài xế chở mày về rồi! Mày leo lên về trước đi, tao ra đây có việc!- Uyên nói
- Việc gì thế?- Nó ngơ ngác

-Con ngốc như mày không nên biết! Về đi ngốc!- Uyên ấn vào trán nó

-Ui da! Tao biết rồi! Mai gặp mày! Tạm biệt!- Nó nhăn nhó nhưng chỉ nhăn giả thôi vì biết Uyên rất lo cho nó. (hăm mộ tình bạn 2 ng' này wá ^^)

-Uhm! Chắc tao phải tặng mày cái đt có gì tôi gọi 8 cho dễ!- Uyên nói khi nhìn xe chạy khuất xa

-Cô chủ!- 1 ông cao to lực lưỡng cúi chào Uyên

-Bọn đó đâu?- Uyên hỏi

-Đây ạ! Mời cô chủ theo tôi!- Ông ta dắt Uyên vào cái ngõ gần trường.

-Sao nào? Ai sai bọn mày làm thế?- Uyên hỏi cái bọn bầm dập trước mắt

-DẠ...là cậu Linh ạ!- Bọn đó run rẩy nói

-Bọn mày dám đánh con nhóc yếu đuối bạn tao! Gan cùng mình nhì?

-Dạ tại bọn em không biết!- Tên đó nói khó nhọc

-Được rồi! Tha cho bọn nó đi!- Uyên bỏ đi

-Tha ă? Tôi tưởng cô chủ phải làm cho bọn chúng tàn phế chứ?- Ông đó hỏi

-Ta không như cha ta! Tha đi!- Uyên gắt rồi bỏ đi

-Đổi với con gái ông trùm xã hội đen thì vậy là quá hiền rồi phải không mấy nhóc? Nếu cô chủ không thả ra thì bọn mày hết đường mà về!- Ông đó con đó nói với bọn kia đang run vì sợ. Ba của Uyên vừa là chủ của 1 tập đoàn lớn vừa là trùm mafia, nên ai cũng phải sợ cô!

Còn nó, vừa về nhà thì liền thay đồ ra trông tiệm giúp mẹ nó, vẫn ngần ngại suy nghĩ về Nhất Linh mà không nghe tiếng chuông leng keng của cái cửa

-Suy nghĩ gì mà ngần ngại thế?- Cậu bạn hôm bữa lại xuất hiện trước mặt nó, tay quơ quơ

-Nhất Linh!- Nó gọi tên làm cậu bạn hơi khựng lại.

-Huh? Là sao?- Cậu bạn ngờ ngác

-Nè! Sao trên trường gặp tớ mà giả lơ như không biết? Còn sai người đi đánh Quân ngồi gần tớ nữa?- Nó uất quá xỏ 1 tăng

-À ờ thì...ở trường tớ phải trở thành 1 con người khác thôi vì gia đình tớ rất khắt khe! Mà...ở trường cậu tốt nhất đừng tỏ ra quen biết tớ được không?- Ken gãi đầu

-Sao thế? Uhm! Tớ biết rồi!- Nó quay đi, nó nghĩ cậu ấy sẽ quên nếu m.n biết cậu ta chơi với con bé nhà nghèo xấu xí như nó. Nước mắt nó ứa ra...

-Không phải ý tớ là vậy đâu! Tại...tớ sợ m.n sẽ gây rắc rối cho cậu!- Ken kéo tay nó quay lại và nói

-Tớ không sợ!- Nó nói

-Haizz, thua cậu luôn!- Ken xoa đầu nó- Mà ở trường đừng nhắc chúng ta hay gặp nhau ở đây nghe! Và tại trường gọi tớ = Linh!

-Uhm! Tớ biết rồi!- Nó cười toe. 2 đứa nói chuyện 1 hồi lâu thì Ken mua 1 bó hoa hồng rồi đi mất.

“Cậu ấy khác hẳn ở trường! Và ở trường cái nụ cười khinh khỉnh của cậu ấy khi nhìn Quân làm mình hơi sợ! Haiz, chắc có lý do gì đó! Dù sao Quân và Ken đều là bạn của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sáng, nó dậy sớm và tung tăng đến trường cùng Uyên làm mẹ nó và Uyên rất bất ngờ

-Con nhỏ này hôm nay bị gì mà dậy sớm không cần đá vào mông thế nhỉ?- 2 người cùng nói

Lên lớp,

-Chào Quân!- Nó toe toét

-Chào cậu! Quân rụt rè.

-Nè Nhi! Mày cầm lấy đi!- Uyên đưa cho nó cái đt.

-Mày đưa tao cái này làm gì?- Nó ngo ngắc đỡ lấy cái ip5 từ tay Uyên

-Tao mua cho mày cho dễ liên lạc, vì mày xài lần đầu nên tao mua ip cho mày dễ xài!- Uyên nói

-Haiz, mày không cần phải mua cho tao đâu! Tao đâu có nhiều bạn mà xài mấy cái này!- Nó đẩy lại qua Uyên

-Cầm lấy hay muốn tao đá vào mông?- Uyên nói

-Dạ..dạ.. em xin cầm ạ!- Nó hết hồn chụp cái đt, làm Uyên phì cười

-Ngoan, ngoan con ngốc!- Uyên xoa đầu nó- Tao lưu số tao zô đó rồi! Có gì thì gọi hay nhắn tin cho tao! Cước phí tao trả.

-Uhm! Quân có xài đt không? Đọc số cho tớ luôn nè!

-À! Tớ không xài điện thoại!- Quân nói

-Ê! Giống như tao lợi dụng mày á Uyên!- Nó nói

-Xời! Ai biết mà nói! Yên tâm đi!

-Uhm!

Loa thông báo

-Gọi mày lên kia! Cần tao đi cùng không?

-Không cần đâu! Mày ở đây đi!- Nó

-Tên đó làm trò gì thế nhỉ?- Uyên lăm bắm khi nhìn nó rồi đi, 1 người khác cũng dõi theo nó lo lắng.

-Vào đi!- Giọng của Linh

-Cậu gọi tớ có việc gì?- Nó

-À! Anh muốn mời em tối nay đi chơi!- Linh nói

-Thế à? Chúng ta đi đâu?- Nó tính nói gì đó nhưng lại thôi. “ Kêu an hem làm ngại ghê >” - 7h anh sẽ qua đón em nghen! Không cần ăn mặc đẹp để gì đâu! Cho anh thấy đáng về bình thường của em là được rồi!- Linh nói

-Dạ! Em về lớp đây! Tạm biệt hội trưởng!- Nó mở cửa đi

-Nè! Cậu định chơi đùa với nhỏ đó thiệt hả?- Hưng bước ra hỏi

-Uhm! Tất cả những gì liên quan đến tên đó tớ sẽ phá hủy hết!- Linh nhếch mép

-Sao không bảo cậu ấy rủ Tú Uyên đi luôn! Ôi tớ yêu cái bông hồng đó rồi!

-Thằng điên! Rủ con nhỏ dữ dằn ấy thì sao mà vui được!- Phong ném cuốn sổ vào đầu Hưng

-Ồ! Biết rồi

-Ủa Uyên đâu?- Nó hỏi khi về lớp không thấy Uyên.

-Cậu ấy bảo ra toilet!- Quân nói.- Cậu..đừng trách tớ nhiều chuyện nha! Mà HT HHS nói gì với cậu vậy?

-À! Cậu ấy rủ tớ tối nay đi chơi!- Nó nói, má hơi ửng hồng

-Mấy giờ đi?

-À 7h! Mà đừng nói Uyên ghen! Kèo nó nổi đóa!

-Uhm!

-Đồ ăn về rồi! Ăn đi nhỏ ngọc!

-Tay mày cầm thư gì thế?- Nó

-À này bọn con trai cứ dúi dúi vào tay tao, tao chưa kịp trả lại tụi nó chạy mất rồi!- Uyên giờ lên, toàn là thư tình!

-Đào hoa quá cũng mệt!- Nó trêu

-Kệ tao!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chiều đó, Ken không ghé. Nó nghĩ chắc vì tối cũng cùng đi chơi nên cậu ta không tới, nó cảm thấy vui vui là phần chẵn, hát suốt buổi đến nỗi mẹ nó phải dọa đá vào mông nó mới im.

-Mang gì đây nhĩ?- Nó đoán, nhưng khi nghĩ lại lời của Linh rằng nó chỉ cần như dáng vẻ bình thường là được. Nó chọn quần Jean dài với áo phông đơn giản, vẫn mang cặp kính dày cộm 0 đióp đó...

Đúng 7h, Linh tới trước nhà nó, xe thể thao mùi trần màu đỏ. Cậu ấy mang đồ đẹp như ca sĩ, làm nó nhìn lại bộ đồ của mình và thấy ngượng.

-Lên xe nào! Anh đưa em đến 1 nơi!- Linh mở cửa xe cho nó

-Vâng!- Nó lên ngồi trên xe

-Thắt dây an toàn vào!- Linh tận tình thắt giùm nó làm nó ngượng đỏ mặt, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

-Sao lại tới đây! Chúng ta chưa đủ tuổi vào Bar mà!- Nó hỏi

-Không sao! Vào đi!- Linh nắm tay nó kéo vào

-Hey yo anh bạn! Ai đây!- 1 đám trai có cả gái ngồi tại bàn vip đợi sẵn.(có cả Hưng)

-Bạn tao đây!- Linh

“Dáng vẻ hiền lành thường ngày đâu rồi Linh?” Nó nghĩ trong đầu (bi h` t.g mà viết trong “..” là m.n biết đó là suy nghĩ của nó ghen ^^)

-Chào m.n!- Nó chào

-Đi bar mà mang đồ như nhà quê thế?- Mấy chị trong đó cười nhạo nó, cả đám phá lên cười làm nó sượng chín mặt.

-Học nhiều quá nên giờ mang cặp đít chai tổ bố hả cô em! Nghe nói em học b10, vậy cũng đâu có giỏi gì mấy! Hay là do không được thông minh!- 1 tên con trai lên tiếng. Nó có cảm giác như đang làm trò đùa ở đây!

-Ngồi xuống đây đi Nhì! Mặc kệ bọn nó! Không được nói xấu bạn gái tao nữa!- Linh nói rồi để nó ngồi xuống đối diện cậu. Có mấy nhò ăn mặc bốc lửa đến nũng nịu với hắn ta trước mặt nó.

-Anh à! Ôm em đi!- Tiếng mấy nhò đó bu xung quanh Linh

-Cô bé ngu ngốc! Người như cô không thể hòa nhập được với bọn này đâu! Đừng trèo cao nữa!- 1 tên tới ngồi gần nó vừa nốc chai bia vừa nói.

-Nhỏ nhà quê như mày mà dám theo anh Linh à? - 1 con nhò make up cầu kì tới cho nó 1 tát bay cả kính, và còn giật tóc nó làm đứt cả dây thun

-Thôi nào Chi! Làm gì mà đánh người ta như thế? NGốc đâu phải cái tội, haha!- 1 tên khác cười nhạo nó. Lúc này, nó mới ngược mặt lên nhìn thẳng vào cả bọn làm cả đám sững sờ. Đôi mắt đen láy không có cặp kính che, mái tóc trắng dài đen mượt dài tới lưng thả bung ra. Trông nó cực kì đẹp, 1 vẻ đẹp mộc mạc thuần khiết, không giả tạo như bọn con gái khác. Cả đám đơ như cây cơ mấy phút, bỗng 2 dòng nước mắt chảy ra trên khuôn mặt xinh đẹp đó

làm cả bọn trở về thực tại, nó đứng dậy bỏ chạy ra khỏi quán. Nghe tiếng Linh gọi tên nó, nhưng nó cứ bỏ chạy, nó không thể tha cho tên đó vì đã đem nó ra làm trò đùa. 1 bàn tay nắm lấy tay nó kéo lại rất mạnh mẽ.

-Nhi! Cậu bỏ đi đâu vậy? Tớ chạy theo cậu này giờ!

-Quân!- Nó giờ khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn Quân, quần áo cậu ấy xộc xệch, cặp kính gọng đen lệch qua như sắp rớt. Trán cậu lấm tấm mồ hôi, cậu đang thở hồng hộc như muốn dứt hơi

-Sao thế? Tên HT lại làm gì cậu hả?- Quân lo lắng, hôm nay cậu ấy nói nhiều hơn mọi ngày. Cậu ấy xuất hiện thật đúng lúc

-Sao cậu biết tớ ở đây?- Nó nước mắt ngấn dài nhìn Quân và hỏi

-Ờ thì...cậu trả lời tớ trước đã!- Quân gãi đầu rồi túm 2 vai nó lại và hỏi

-Á đau tớ!- Nó khẽ rên

-À tớ xin lỗi! Tớ hơi mạnh tay!- Quân tỏ vẻ biết lỗi

-Thường ngày trông cậu có vẻ yếu ớt lắm mà ta? Hôm nay cậu cũng nói nhiều nữa!- Nó nói

-Sao cậu tránh trả lời tớ hoài vậy hả? Tên HT đó làm gì cậu mà lại bỏ chạy như vậy?- Quân hỏi

-À ở không sao đâu! Ta về thôi! Nhà cậu ở đâu?

-Nhà tớ ở gần đây! Đi ngang thấy cậu nên tớ đuổi theo thôi! Tớ sẽ đưa cậu về! Đi nào!- Quân kéo tay nó đi

-Ừa sao cậu biết nhà tớ ở hướng này?- Nó ngỡ ngác

-À tại tớ...đi lụi í mà!- Quân gãi đầu

-Uhm! Thanks nhé bạn thân!- Nó lau nước mắt rồi đi theo Quân về nhà...

-Cậu đừng chơi với tên HT đó nữa! Hắn nguy hiểm lắm!- Quân nói

-Tớ tưởng cậu í khác cơ, thường ngày cậu ấy hay đến nhà tớ mua hoa. Rất hiền lành mà! Tớ thích cậu ấy từ những lúc đó đó!- Nó vô tư kể 1 mạch mà không biết rằng người đi bên cạnh nó đang đập tim thình thịch!

-Thì...khi nào hắn đến nhà cậu mua hoa rồi hãy chơi với hắn. Chứ bình thường hắn ghê gớm lắm! Như là có hai nhân cách á!

-Ghê vậy! Như trong manga ấy nhì!- Nó reo lên- Mà chuyện cậu ấy hay tới nhà tớ mua hoa cậu đừng nói với ai nhen! Bí mật nhé!

-Tớ hứa!- Quân nói

-Được! Móc ngoéo nào!- Nó đưa ngón út ra

-Uhm!- Quân phì cười rồi móc ngón út của cậu vào tay nó

-Hôm nay cậu khác thật đấy! Trên trường có vẻ như cậu nhút nhát và ít nói hơn!- Nó

-Vậy...à? Chắc tớ cũng là người đa nhân cách quá, hehe!- Quân hơi bối rối cũng nói

-Uhm!- “Hôm nay trời nhiều sao quá! Ước gì...người đi bên mình bây giờ là Ken nhỉ? Ồi không không, Quân có lòng tốt đưa mình về mà sao lại nghĩ tới Ken. Mình ích kỉ quá!”- Nó lắc lắc cái đầu

-Cậu nhức đầu à?

-À không sao!- Nó hươ hươ tay

-Kính cậu đâu?- Quân hỏi

-À này tớ lỡ làm rớt mất!- Nó

-Vậy cậu lấy kính tớ mang đi này!- Quân móc trong túi ra 1 cặp kính khác

-Cám ơn nhưng tớ không có cần đâu! Tớ chỉ mua vậy thôi

-Kính này 0 đốp mà!- Quân

- Thế à? Thanks cậu nhiều! Tại vì tớ không thích ai nhìn vào mắt tớ nên tớ mang kính!- Nó cúi đầu xuống

- Tớ biết! Mắt cậu đẹp lắm!

- Uhm! Mắt tớ giống mắt bố tớ, người ta bảo mắt tớ đẹp nhưng nó sẽ nhìn thấu tâm hồn của những ai nhìn vào mắt tớ!- Nó

- Uhm! Chắc lại thêm 1 bí mật giữa 2 chúng ta nhỉ?

- Đừng nói ai nghe! Mà tới nhà tớ rồi! Tạm biệt cậu! Ngủ ngon! Cảm ơn vì đã đưa tớ về!- Nó cười toe tạm biệt Quân rồi vào nhà, còn 1 mình Quân đứng trước cửa nhà nó, tháo cặp kính gọng dày ra. Cậu khẽ nói:

- Tớ cũng đang có 1 bí mật chưa nói cho cậu được Nhi à!- Quân nói 1 mình rồi quay lưng đi, móc ip trong túi ra (!) và nói chuyện với ai đó.

- Cái đáng về cù lần này, hợp với mày đấy!” Nhật” Quân ạ!- 1 cậu con trai đứng ở đầu ngõ từ lúc nào, lưng tựa vào chiếc thể thao mui trần màu đỏ. Nói với Quân nhưng lại cố ý nhấn mạnh từ “Nhật”

-...!

- Mày thích con nhỏ đó à?- Linh nhếch mép

- Mày...dám đụng đến cậu ấy! Tao sẽ không tha cho mày!- Quân túm áo Linh (!)

- Mày sao? Thằng cù lần à? Mơ đi! Tao thích chơi với nhỏ đấy! Làm gì tao?- Linh nói

- Mày...thay đổi quá! Mày trở thành thằng xấu xa từ khi nào thế hả?- Quân thả Linh ra rồi quay lưng đi

- Từ khi...mày bỏ đi!- Linh nói nhỏ, nhìn theo Quân khuất dần

Về phần nó, về nhà nó nhận được 2 tin nhắn. 1 của Uyên và 1 của số lạ

- Tin nhắn của Uyên, nó phì cười. Nhỏ Uyên thương nó phết.

- Tin nhắn của Ken, nó rất mừng nhưng không dám trả lời vì sợ...nhỡ hấn vẫn còn là Linh thì sao >” - 1 tin nhắn khác đến, như đọc được suy nghĩ nó vậy

“Oa khó tin quá! Người đa nhân cách ư? Chắc cậu ấy vất vả lắm!” Nó vội rep lại

- Ken trả lời

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sáng, nó dậy sớm. Mắt hơi sưng vì hôm qua khóc, cột tóc lên rồi đeo cái kính Nhật Quân đưa vào rồi xuống nhà ăn sáng với mẹ.

- Hôm nay mẹ nấu súp cua à? Woa, món con thích nhất á mẹ!- Nó reo lên

- Uhm!- Mẹ nó có vẻ buồn buồn

- Sao thế mẹ?

- Nhi này! Con có bao giờ thấy xấu hổ, hay đau khổ vì sinh ra trong 1 gia đình nghèo khó chưa?- Mẹ nó hỏi

- Mẹ này! Mẹ sao thế? Con luôn tự hào về bố mẹ mà! Mommy and Dad are the best!- Nó giơ ngón cái lên

- Uhm! Vậy thì mẹ vui lắm!

- Vâng! Hôm nay học xong con sẽ đi tìm việc làm, sẽ giúp mẹ đỡ vất vả hơn ạ!- Nó tiếp tục ăn súp

- Để mai rồi kiếm con ạ! Lát nữa học xong con hãy tìm đến địa chỉ này! Con hãy tìm người có tên Dương Thế Lâm, nhất định phải gặp ông ấy!

- Ai thế mẹ?

-Gặp rồi biết

-Dạ!

-Nhi à! Mẹ sợ...không lo cho con được nữa!

-Mẹ này! Mẹ sao thế? Hôm nay mẹ lạ lắm! Con không thích đâu!- Nó giãy nảy

-Hôm qua mẹ mới đi xem bói, thầy bảo năm nay là năm tuổi của mẹ, nên tránh di chuyển nhiều...

-Mẹ cũng tin mấy cái đó à?

-À ờ mẹ không tin! Mẹ vẫn đi giao hàng bình thường mà!

-Thưa mẹ con ăn xong rồi! Con đi học đây ạ! Uyên đến rồi

-Tạm biệt con!- Mẹ nó mặt vẫn buồn buồn

Mẹ nó nhìn lên bàn thờ ba nó cầu nguyện

-Cha chả! Hôm nay dậy sớm nhỉ?- Uyên nhìn nó

-Đương nhiên! Tao mà!- Nó nhỉnh mũi lên

-Gớm!- Uyên cốc nó

-Đau! Con này!- Nó ôm đầu

-Truyện nè nhóc!- Uyên đưa nó 1 chồng truyện

-Uhm! Mà biết địa chỉ này không? Mẹ tao bảo sau giờ học tới đó!- Nó giờ tờ giấy ra

-Địa chỉ này...quen lắm!- Uyên nhìn rồi suy nghĩ.- Mà tao chưa nhớ ra!

-Uhm! Để lát tao tự tìm vậy, học xong mày về trước nhé!- Nó nói

-Được! Mà có thể tuần sau hoặc sớm hơn tao sẽ về Mỹ vài tuần!

-Chi vậy?

-Ông nội tao bệnh! Nhà tao đang tranh chấp vài thứ!- Uyên nói

-Uhm! Phức tạp nhỉ, như nhà tao này! Nghèo nên có gì đâu mà tranh chấp keke!

-Nhỏ này!- Uyên nheo má nó.

-Hehehe!

-Chào Quân! Ngủ ngon chứ!

-Cũng được! Thanks cậu!- Quân lại nhút nhát như thường ngày.

-Sao mày không hỏi tao ngủ ngon hay không? Bạn bè thế à?- Uyên quay đi giả vờ giận

-Thôi mà! Cho tao xin lỗi!

-Hi hi! Tao giỡn đấy, nhò ngố!

-Xi! Thôi vào học rồi, học đây!- Nó le lưỡi

Tiết học trôi qua cũng (hơi) buồn tẻ, nó thì nghe giảng chăm chú, Uyên thì ngủ, Quân thì đọc sách gì đó dày cộm. Mỗi người một việc ==”. Cuối cùng giờ giải lao giữa buổi cũng đến.

-Nhi à! Tao đói bụng quá! Xuống cantin không?- Uyên đứng dậy

-Không! Mày đi đi! Mua cho tao nữa!

-Ok!

Khi Uyên vừa đi được 1 lúc, 1 bạn nam tiến tới chỗ nó...

-Bạn là Uyên Nhi à?- Hưng cười tỏa nắng làm bọn gái trong lớp xì xầm bàn tán vì độ “warm” của anh chàng

-Có gì không bạn?- Nó hỏi

-Uyên ngồi đây à?

-Uhm!

-Woa, thiên thần của tui :’>- Má cậu ta bỗng dưng đỏ ửng, mắt long lanh lên.

“Chuyện gì với tên kì cục này vậy nhỉ?”

-À xin lỗi! Nhất Linh bảo muốn gặp cậu trên sân thượng có chuyện muốn nói!- Hưng quay trở lại về mặt “warm boy” ngay

-Vậy à? Được, tớ cũng có chuyện muốn hỏi!- Nó đứng dậy định đi nhưng bị ai đó kéo tay lại.

-Nhi!

-À không sao đâu Quân!- Nó cười tươi

-Grrr! Tên đó muốn làm gì cậu ấy? Đừng để ai thấy về mặt thật của cậu nhé Nhi! Tớ sợ...hắn sẽ thích cậu mất!- Quân nói 1 mình khi nhìn bóng nó khuất dần.

Tại sân thượng của trường, 1 nơi cực thoáng mát và lộng gió, lại không có học sinh khác vì không ai biết pass của ổ khóa. 1 dáng người con trai dong dỏng cao đang đứng đó, nắng chiếu vào người cậu trông rất chói lóa. Trong 1 phút nó bị choáng ngợp bởi hình ảnh đó. Tiến lại gần, nó cất tiếng

-Anh gọi em?

-Uhm! Anh muốn xin lỗi chuyện hồi tối, anh đã sai khi đưa em đến đó!- Linh gãi đầu, khuôn mặt đẹp trai làm tim nó nhảy rầm beng

“Sao lại đưa về mặt của Ken ra mà xin lỗi tôi! Tôi rất muốn ghét anh nhưng... vì Ken! Tôi chỉ thích Ken trong con người của anh thôi!”

-À không sao!- Nó lạnh lùng

-Để anh đãi em 1 chầu chuộc lỗi!

-Không cần đâu!- Nó

-Sao thế? Anh muốn xin lỗi mà!

-Thay vì dẫn em đi ăn thì anh nên dẫn chị Chi gì đó đi ăn đi! Chị ấy là người yêu của anh mà!- Nó định quay đi thì Linh ôm chầm nó từ đằng sau làm nó hết hồn, tay chân lú lút

-Nếu em không đồng ý anh sẽ ôm em như vậy hoài luôn

-Nè! Thả em ra! Gần vào lớp rồi!- Mặt nó đỏ ửng lên

-Đồng ý đi! Rồi anh thả!

-Được...được rồi!- Nó lắp bắp, lần đầu bị con trai ôm như thế nên tay chân rã rời vì...run

-Ok! Khi nào được anh sẽ qua đón em!- Linh thả nó ra và cười tươi như ông mặt trời và (lại) làm nó choáng thêm 1 lát (nó không có miễn dịch với trai đẹp mà hehe)

-Dạ! Em về lớp!- Nó đi xuống cầu thang, miệng bất giác mỉm cười. Trên sân thượng còn lại 1 mình Linh.

-Nhỏ ngọc đó dễ dụ thật, mà cũng dễ thương đấy chứ! Mắt chàng Quân chưa đến nỗi mù!- Môi Linh như có 1 nụ cười thoáng qua.

-Mày đi đâu về thế?- Uyên hỏi

-Đi toilet í mù!- Nó nói, nháy mắt với Quân ra hiệu “Đừng nói” rồi ngồi xuống cười tủm tỉm 1 mình

-Bộ mới thoát tảo bón hay sao mà cười nham nhở vậy nhõ?- Uyên nhìn nó ra vẻ khó hiểu, có 1 người cũng đang nhìn nó với ánh mắt khó hiểu.

Nó lấy điện thoại nt cho Ken:

“Gi thế nh?”- Nó cảm thấy cái bàn như rung rung

-Đt này rung à?- Nó hỏi Uyên

-Đâu có!- Uyên đáp

“Kì ta, mình vừa cảm thấy cái bàn rung, của Quân à? Mà Quân làm gì xài điện thoại”

Ra về, nó tạm biệt Quân và Uyên rồi mò tìm cái địa chỉ

“Đường XX à? Lạ quá! Lần đầu mình biết á!”

-Chú cho con hỏi đường XX ở đâu ạ?- Nó hỏi 1 chú xe ôm

-Đường này... lạ quá! Chú không biết cháu ạ, nó ghi là ở khu AB, cháu đi thẳng rồi quẹo phải tới ngã tư quẹo trái là tới khu AB.

-Cháu cảm ơn ạ!

Nó đi theo lời chú xe ôm, woa xa wá! Lưng áo nó ướt mồ hôi. Tới khu AB nhưng nó cũng không biết đường nào là đường XX, khu này nhà nào nhà này toàn là to to không!

“Mẹ biểu mình gặp ai ở đây nh, có về nhà giàu có lắm! Ở đây có 2 tòa biệt thự to nhất à! Nhìn xa còn thấy 2 cái đó nữa! To hơn hẳn mấy cái kia, đường XX ở đâu nh?”

- Tiếng còi xe

-Nhỏ kia! Đi đứng gì kì vậy! Đường của cô à! Đứng giữa đường coi chừng có ngày tôi cán cho đấy!- Tiếng 1 cậu con trai

-Tôi xin lỗi!Anh cho tôi hỏi đường XX ở đâu ạ?- Nó đi lại hỏi cậu đó, vì xung quanh đây ít thấy người quá, toàn là biệt thự không!

-Tôi cũng đang đến đó, đường đó chỉ có 2 nhà thôi! Cô muốn quá giang không? Cũng khá xa!- Cậu con trai cười ranh mãnh.

-Được ạ? Cảm ơn anh nhiều nhen!- Nó định leo lên xe thì...

-Tôi đâu có bảo cô leo lên đây!

-Anh bảo cho tôi quá giang mà! Xe này chỉ có 2 chỗ thôi vậy tôi ngồi đâu đây!

-Cốp xe rộng lắm!- Người con trai nói vẻ như trêu chọc.

-Anh...định bắt tôi chui vào cốp xe à?

-Chứ sao! Chưa có người con gái nào được ngồi chung với tôi trên xe này hết!

-Grrr....Tôi còn tưởng anh tốt bụng, như vậy thì tôi không cần! Người giàu mấy anh toàn như nhau thôi! Khinh người nghèo khổ như tôi đây!- Nó quay lưng bỏ đi

-Không cần thì thôi! Tạm biệt! Cô gái xấu xí- Tên đó phóng xe đi, bỏ lại nó với cục tức mà không làm được gì. Nước mắt đang từ từ ứa ra vì quá uất. Đang lủi thủi đi lòng vòng tìm đường thì gặp 1 nhóm người 4 5 tên đang ngồi bên vệ đường hút thuốc lá, nó mừng như bắt được vàng tiến lại gần hỏi.

-Các anh cho em hỏi đường XX ở đâu ạ!

-Cô bé vào khu này làm gì? Xin việc à? Trông cô không có dáng vẻ của 1 tiểu thư, không được giá rồi!- 1 tên nham nhở nói

-Không được giá là sao ạ?- Nó ngây ngô

-Thôi! Không được thì anh em mình dùng vậy!- 1 tên khác đề râu dưới cằm lên tiếng (râu dê í>” -Mấy người...định làm gì?- Nó sợ sệt định bỏ chạy thì bị 1 tên túm lại ép vào tường

-Ai trước?- Cả đám hỏi nhau

-Đề tao!- 1 tên nhào vào sờ soạng nó.

-Cứu tôi với!- Nó la lên

-Im nào! Tháo cái kính xấu xí này ra đi! – Tên đó vứt phăng cặp kính của nó

-Huhu! Có ai giúp tôi không?- Nó la lên

-Cô em tháo kính ra nhìn xinh chứ! Chắc bán qua nước ngoài cũng có giá!

-Phải qua tay bọn này trước đã, haha!

-La cũng vô ích vì ở đây không có ai ở ngoài đường giờ này đâu!- Tên đó xé áo nó ra.

-Sao lại không?- 1 giọng nam trầm lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

-Mây là ai?- Bọn đó hỏi người con trai dong dỏng cao, đang tựa lưng vào chiếc mô-tô.

-Tao là ai không quan trọng, bọn du côn tụi mày dám vào khu này mà bắt cóc con gái tổng tiền hả?

-Mặc bọn tao! Can gì đến mày?!

-Người bọn bây đang ức hiếp là girlfriend của tao đấy nghe chưa?

-Thế à? Giờ bọn tao thích thế đấy rồi sao? Mày làm gì tụi tao, đánh bọn này không dễ đâu!- Bọn đó hất mặt

“Tên đáng ghét ư? Hắn bỏ mặc mình rồi mà!”- Nó, mất mớ đi vì mệt và sợ, lờ mờ nhận ra bọn côn đồ đang nói chuyện với ai. Nhưng vì quá sợ nên nó ngất đi...

Trong giấc mơ của nó, nó thấy bố nó, đôi mắt sâu nhìn thấu tim gan nó. Khẽ vuốt tóc nó, bố nó bảo

-Con gái của ta! Đừng buồn nữa! Không phải lỗi do con đâu!

-Hức! Con xin lỗi! Vì con mà bố phải đi sớm như vậy! Con có lỗi lắm! Bố đừng tha cho con!- Nó khóc nức nở, quá khứ của 10 năm trước hiện về...

-Nhi à! Con sắp 17t rồi! Liệu sau này không có bố mẹ con sẽ tự lo được chứ?

-Bố! Bố nói vậy là sao?- Nó ngơ ngác

Bố nó không nói gì, mỉm cười quay đi và biến mất. Nó bật dậy, không quan tâm mình đang ở đâu. Nó khóc rầm rức vì nhớ bố và cảm thấy có lỗi, chỉ vì nó... Một bàn tay dịu dàng lau nước mắt cho nó, nó ngước mặt lên.

-Anh là người hồi nãy?!

-Tỉnh rồi hả gà con?

-Tôi đang ở đâu vậy?- Nó nhìn xung quanh

-Đây là nhà nội tôi! Cô ngất xỉu nên tôi đưa về đây đỡ!- Tên đó cười, 1 nụ cười tỏa nắng làm tim nó lệch đi 1 nhịp. Giờ nó mới nhận ra tên này đẹp đến như thế.

“Đây phải chăng là hoàng tử?” – Nó ngẩn ngơ

-Sao rồi Gà con, bị đau ở đâu à? Sao há miệng ra như thế?- Người đó (vì chưa biết tên nên kêu như vậy đỡ ^^) dí sát mặt vào nó.

-À à tôi không sao! Cảm ơn anh! Ủa! Sao tôi lại mang bộ đồ này?- Nó nhìn xuống người thì thấy nó đang mang 1 cái đầm màu vàng chanh rất đẹp.

-À là tôi đấy! Vì đồng phục của cô bị rách nên tôi thay giùm cô!

-C...cái...cái...gi! Chẳng lẽ...!- Trong đầu nó đang nghĩ tới 1 chuyện...

-Tôi đã thấy hết rồi! Cô cần phải ăn nhiều vô thành thiếu nữ đi!- Như bắt được suy nghĩ của nó, tên đó tiếp lời.

-Anh dám! Thế là tiêu đời của tôi rồi! Hức hức! Sau này ai còn muốn lấy tôi nữa! Tôi không biết đâu! Oa oa!- Nó khóc um lên

-Này ồn quá! Đừng khóc nữa! Cô sẽ không ế đâu!

-Sao anh biết!- Nó sút sùi nhìn tên đó

-Vì tôi sẽ lấy cô, tôi đã thấy hết của cô nên tôi sẽ có trách nhiệm với cô!

-Anh...đùa à?

-Tôi không đùa! Gà con! Nào, trước sau gì em cũng thành vợ của tôi, sao ta không “Thử” 1 chút nhỉ?- Tên đó cời chiếc somi ra, từ từ leo lên giường tới chỗ nó...

-Anh định làm gì thế?- Còn nó thì từ từ lùi lại đụng đầu vào thành giường cái Cốp

-Làm chuyện mà những cặp đôi thường làm!- Tên đó đè nó xuống và nói

-Không! Anh là 1 tên biến thái, thì ra cứu người để làm những trò này à? Help me!

-Sao nào Gà con? Thì anh sẽ chịu trách nhiệm với em mà!

-Never!- Đôi mắt sâu của nó nhìn vào mắt tên đó, gò má trắng phúng phính hồng lên như em bé, môi đang mím lại trông cực dễ thương. Nhan sắc mà nó bỏ công che giấu bấy lâu nay bị lộ ra hết. Tên đó đưa sát mặt vào mặt nó, nó tưởng hẳn định kiss mình nên nhắm tịt mắt lại

“Thôi rồi con sắp lấy chồng rồi mẹ ơi! Tên này mà hoàng tử gì? Hoàng tử biến thái thì được, huhu”- Nó suy nghĩ trong đầu

Nhưng hẳn chỉ hôn nhẹ lên trán nó rồi ngồi dậy, nó không thấy có gì nên mở mắt ra, thấy má hẳn tự nhiên đỏ lên.

-Anh sao thế? Sốt hả? Sao mặt đỏ thế?

- Suy nghĩ của ai đó.

-Nè! Tôi phải đi đây!- Nó (tính bơ nhĩ ==’’)

-Đi đi Gà con ngốc!- Tên đó xua xua tay

-Tôi thắc mắc tại sao này giờ anh toàn gọi tôi là “Gà con”

-Cái đằm cô đang mặc với cái tướng ngu co rúm của cô hồi nãy cứ như con gà con í! Hiểu chưa? Đi nhanh lên!- Hắn đuổi nó

-Xi! Không cần đuổi!- Nó lè lưỡi xách cặp với đồng phục rồi ra khỏi phòng

Còn lại 1 mình, hẳn ngồi suy nghĩ...

-Hừm! Con gà ngốc nghếch, bị chọc như thế mà không lo gì hết! Mình sẽ gấp lại nhỏ, mà hình như nhỏ học Saint với mình thì phải! Hi vọng 2 thằng em họ kia không biết đến nhỏ mặc công bọn nó cuỗm mất!...

...

-Mà sao hồi nãy ngoài đường hung dữ thế mà ngủ thì ngoan như gà con thế nhỉ? Nhỏ còn khóc rồi gọi “bố” nữa!- Tiếp tục đọc thoại 1 mình rồi đăm chiêu.

Được 15p,

- Này anh!

-Gà con chưa đi à?

-Tại...nhà anh rộng quá! Tôi không biết đường ra!- Nó ngượng ngừng lấy tay xoắn nhẹ lọn tóc trông cực dễ thương

-Haiz, ngốc thiệt! Để tôi dẫn cô đi!- Tên đó nói mà tim đang đánh trống trong lồng ngực

-Thanks! Anh tốt quá!- Nó cười toe rồi đi theo hắn.

-Nè! Tôi đây được rồi! Biệt thự sát bên là địa chỉ cô tìm đây!

-Vâng cảm ơn anh! Mà...

-Chuyện gì?

-Anh thực sự...thấy của tôi rồi hả?- Nó cúi mặt xuống đất

-Tôi đùa đấy! Nãy tôi nhờ người giúp việc thay cho cô đấy!

-Woa! Thiệt hả? Vậy là tôi hết ế chồng rồi hả? Thanks anh nha! Tạm biệt! Nó lon ton chạy đi

-Bye gà con!

-À mà anh tên gì cho tôi biết được...ơ?- Nó quay lại định hỏi tên thì không thấy hấn đâu nữa cả.

Nó tiếp tục đi, sao cái bờ tường nhà hấn dài thế nhỉ? Nói 2 nhà sát bên mà 2 cái cổng cách nhau bằng cả 1 con đường. Nó hi hà hi hục cuối cùng cũng đến cổng nhà, bảng trước nhà đề “Biệt thự nhà họ Dương” khác họ với nó. Nó bấm cái chuông.

-Ai đó?- Có tiếng phát ra từ cái loa nằm trên cái chuông

-Dạ cháu muốn gặp ngài Dương Thế Lâm ạ!

-Có hẹn trước chưa?

-Dạ...chưa ạ!- Nó rụt rè

-Người như cô bé không thể tùy tiện gặp chủ tịch được đâu! Hiện nay chủ tịch không có nhà!- Người đó đáp lại bất lịch sự.

-Haiz, làm sao đây? Mẹ dặn phải gặp người này cho bằng được! Đành ngồi đợi vậy!- Nó ngồi xuống thềm ngồi đợi...Giữa trưa nắng nóng.

Khoảng hơn 1 tiếng sau, 1 chiếc xe màu đen về trước cổng. 1 người đàn ông trung niên hỏi nó.

-Cô học sinh, sao cháu lại ở đây?

-Dạ cháu cần gặp ngài Dương Thế Lâm!

-Chuyện gì thế cháu?

-Mẹ cháu bảo phải gặp người này!

-Đội ta 1 lát!Cháu tên gì?

-Uyển Nhi ạ!

Người đàn ông mở cửa ghế sau xe và hỏi ai đó

-Thưa chủ tịch! Cô bé này muốn gặp Ngài!

-Ta đang mệt! Không muốn tiếp!

-Vậy ngài có biết cháu gái nào tên Uyển Nhi không?

-Tài xế Nhân, anh bảo sao?- Giọng ông cụ run run

-Cô bé tên Uyển Nhi!

-Cái gì? Đờ ta xuống xe!- Ông cụ vội vàng tới chỗ nó đang ngồi thu lu

-Cháu gái! Cháu là Uyển Nhi à?

-Vâng thưa ông!- Nó ngẩng mặt lên nhìn ông cụ lớn tuổi nhưng có vẻ rất sắc sảo.

-Cháu nội của ta! Bao năm qua ta vẫn mong gặp cháu yêu!- Ông cụ ôm chầm lấy nó

-Sao...sao ạ? Ông làm rồi! Cháu họ Nguyễn cơ! Khác họ với ông! Với lại cháu nghe bố mẹ nói nhà nội cháu ở xa lắm không có tiền để về thăm ạ!- Nó ngơ ngác.

-Cháu yêu! Vào đây ta sẽ cho cháu thấy!- Rồi nó cùng ông cụ lên xe chạy vào cổng, nhà cực rộng. Cũng ngang với biệt thự của tên kia ở sát bên. 2 nhà bề thế như vậy lại nằm gần nhau. Và trên cùng 1 con đường.

-Woa! Đẹp quá!- Nó buột miệng thốt lên

-Sau này căn biệt thự này sẽ là của cháu thôi cháu yêu!

-Ông đùa hoài! Cháu đâu phải là cháu của ông đâu! Ông nhầm cháu rồi!

-Theo ta vào đây!- Ông cụ đưa nó vào phòng khách rộng lớn mênh mông, có 1 tấm hình gia đình to tổ chẳng treo trên tường. Hình chụp có 4 người, có cả bố nó.

-Sao bố lại có mặt trong hình?- Nó tự hỏi

-Đây là bà nội cháu! Đây là bố của cháu! Đây là cô út của cháu, hình chụp lúc bố mẹ cháu chưa lấy nhau!

-...!

-Cháu đã hiểu rõ chưa? Cháu là cháu gái của ta! Chẳng qua bố mẹ cháu chỉ đổi họ thôi vì họ sợ người ta sẽ biết họ thuộc dòng họ Dương danh giá!

-Nếu đó...là thật! Ông...nội!

-Cháu yêu của ta!- Ông ôm chầm lấy nó, từ lâu nó muốn được gặp thân nhân gia đình của mình nhưng chưa bao giờ được gặp

-Ông ơi! Cháu nhớ bố lắm!- Nó khóc

-Tội nghiệp thằng con ngốc nghếch của ta! Chấp nhận rồi bỏ dòng họ Dương để lấy mẹ cháu! Tất cả do ta!- Ông nội nói giọng như sắp khóc theo nó.

-Hức! Do cháu mà bố cháu mất! Tại cháu!- Nó

-Không đâu! Tất cả do ta! Cháu không có lỗi gì hết! Nín đi cháu ngoan!

-...!- Nó sụt sịt khóc

-Mà nãy sao cháu ngồi trước nhà? Tại sao không vào nhà?

-Dạ tại...họ không cho cháu vào!- Nó thật thà

-Ai dám!? Ta sẽ đuổi việc tất cả bọn nó!- Ông nó sùng máu lên

-Thôi ông ạ! Tại họ không biết!- Nó vội bào chữa

-Được rồi! Cháu sẽ dọn về đây chứ?

-Cháu...chưa quen đâu ông ạ! Để 1 thời gian nữa! Cháu sẽ về hỏi ý mẹ cháu!

-Được rồi cháu ngoan! Ở lại chơi với ông thêm chút nữa rồi về

-Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chiều, nó về nhà, ông nội đòi đưa nó về nhưng nó nhất quyết không chịu. Nó muốn tự đi bộ về cho quen đường, sợ nó mệt nên ông nội đưa cho nó 1 chiếc xe đạp khá cũ nhưng vẫn còn rất tốt. Có lẽ được bảo quản rất kỹ nên xe không bị hư hại gì cả.

-Nhi nè! Đây là xe đạp của ba cháu lúc học cấp 3, nó vốn không ham gì giàu sang nên đi học chỉ đi xe đạp này thôi! Ta tặng lại cho cháu đây!

-Cám ơn ông! Cháu vui lắm!- Nó cười tít mắt vì có được 1 vật kỉ niệm của ba nó, ông nội vẫn giữ lại tới tận bây giờ.

-Đang đạp xe lọc cọc trên đường thì

-- Nhỏ kia! Đường này của cô à? (Cảnh này quen quá =='' người dân ở đây cùng 1 kiểu cách nói chuyện hay sao í!)

-Xin lỗi! Tôi sẽ né vào ạ!- Nó lễ phép

-Mà này! Chiếc xe đó quen lắm! Cô chôm ở đâu ra thế? Loại xe đạp mấy mươi năm trước giờ đâu ai bán nữa!- Tên con trai với khuôn mặt baby, miệng đang ngậm kẹo mút xuống xe chặn đầu nó lại.

-Đây là đồ người ta tặng tôi mà!- Nó

-Cô gian lắm! Trông nghèo nàn như cô mà lặn lội vào khu này làm gì? Không phải chôm chia thì cũng ăn xin à?- Cậu ta khinh khỉnh nhìn nó

-Nè! Cậu không được xúc phạm tôi kiểu đó!- Nó ức lên khi bị người ta sỉ nhục mình

-Vậy cho tôi biết chiếc xe đạp này ở đâu ra?

-Tôi đã bảo người ta tặng tôi!- Nó

-Alô! Ông ngoại à? Cháu vừa bắt được nhò ăn cắp xe đạp của Bác Hiền nè! (Hiền là tên ba nó) An ninh nhà mình dạo này yếu quá! Nhờ có cháu không thôi cái xe đạp mà ông quý hơn vàng đó mất thì toi!- Cậu ta làm 1 giăng trong dt @@

-!- Tiếng người trong dt vang to lên như đang nạt nộ tên đó làm hắn phải đưa ra xa tai.

-Cái gì? Đây là...chị họ của cháu ư? Sau bao năm thất lạc...!- Cậu ta xúc động la lên và...chạy lại ôm chầm lấy nó (hôm nay nó bị nhiều tên boy sàm sờ ghê!)

-Cậu làm gì hả?- Nó cuống lên

-Chị Nhi! Em là em họ của chị nè! Mẹ mà biết chị về lại nhà sẽ vui lắm!

-Vậy cậu là...em họ tôi? Tức là con của cô Lam? (Lam là tên em gái 3 nó!)

-Vâng vâng! Chị à! Lúc gặp chị ở trường em đã thấy chị quen quen rồi! Em trông chị giống bác Hiền lắm! Nhất là đôi mắt, cái lần ở quán Bar em mới được thấy đôi mắt của chị đấy! Chị toàn mang kính che không à!- Tên này huyền thuyên.

-Nè! Trông cậu quen lắm, gặp ở trường rồi ở bar nữa à? Cậu là...

-Chắc chị không nhớ em, tên đầy đủ của em là...Lâm Quốc Hưng! Em là bạn của Nhất Linh đó chị

-Vậy chắc cậu cũng biết chuyện cậu ta có nhiều nhân cách hả? 2 cậu là bạn thân mà!

-Đa nhân cách?- Hưng ngớ ra

Xong nó kể lại cuộc đối thoại của nó và Quân cái đêm nó từ quán Bar chạy ra. Nghe xong Hưng đã hiểu ra mọi chuyện, cậu cười phá lên

-Chị của tui ngốc ghê!

-Ý cậu là sao?

-À không có gì! Thực ra mọi việc cũng chẳng rối rắm như chị nghĩ đâu! Cứ để đó vài bữa sẽ chiếu ra hết thôi!

-Uhm! Thôi chị về ghen!

-Chị không dọn về với ông ạ? Ông nhớ chị lắm!

-Chuyện đó nói sau đi em! Tạm biệt!

-Bye chị iu Còn lại 1 mình, Hưng lăm bắm Thì ra 2 anh em nhà đó cùng thích chị iu của mình à? Vui nhỉ! Người thứ 3 mà cũng thích luôn chắc sẽ có chuyện hay để xem.Chị mình được xem là công chúa thất lạc của dòng họ nhà mình mà,3 thiếu gia họ Trần với công chúa nhà mình. Woa! That'd be a romantic story! Hí hí! Chị Nhi của em tuyệt lắm! Sau này em sẽ làm quen pé Uyên phải nhờ chị rồi!

-Con về rồi mẹ ơi!- Nó dắt xe vào nhà

-Con gái về rồi à? Gặp được người đó chưa con!- Mẹ nó hướng đôi mắt buồn rầu nhìn nó

-Rồi ạ! Đó là ông nội của con thiệt ạ?

-Đúng rồi con! Con có muốn dọn về biệt thự ở không?

-Nếu mẹ đi con cũng sẽ đi!

-Mẹ...chắc sẽ không về đâu! Ông nội của con ghét mẹ!

-Không đâu mẹ! Qua cách nói chuyện con thấy ông là người tốt mà! Ông không ghét gì mẹ đâu!

-Không đâu con! Ba con mất rồi, mẹ còn lí do gì để về ngôi nhà tràn ngập hình bóng của ba con! Thà sống nghèo khổ còn hơn! Con hãy dọn đồ mai về với ông đi!

-Con không đi đâu! Chính con đã làm ba mất, con đã làm mẹ trở nên cô đơn nên con sẽ có nhiệm vụ trông chừng mẹ suốt đời con! Con sẽ luôn ở bên mẹ! Mẹ đừng bắt con về nhà nội!- Nó òa khóc.

-Được rồi con gái! Mẹ đã nói bao nhiêu lần là không phải do con rồi mà! Nín đi!- Mẹ nó ôm nó vào lòng.

-Vâng!

-Dạo này mẹ hay mơ thấy ba con nên mẹ cũng vui lắm Nhi à!

-Dạ!

-Tắm rồi nghỉ ngơi đi con!

-Hôm nay có cậu con trai nào trạc tuổi con, cực đẹp trai vào mua hoa không mẹ?

-Không có! Ai thế con?

-Dạ không có gì!- Má nó tự nhiên ửng đỏ lên.

-Nè nè! Mẹ biết rồi nhá! Con biết yêu rồi nhá!- Mẹ nó trêu

-Mẹ này! Làm gì có! Cậu ấy là bạn bình thường thôi!

-Bạn bình thường sao khi nhắc tới mặt lại đỏ và cười tủm tỉm thế?- Mẹ nó cực tinh ý và tâm lý

-Thì..thì..- No hết đường chối – Không nói nữa! Con đi tắm đây!

Tối đó, đt nó không có tin nhắn của Uyên, cũng không có tin nhắn của Ken. Thấy hơi buồn buồn nên nó trùm chăn đi ngủ sớm, tháng 9 trời mát mẻ ngủ cực đã.

2 tuần sau đó, cuộc sống của nó rộn hơn (do phúc của Hưng, hotboy đi đâu cũng bị bàn tán). Nó chỉ cho 1 Uyên biết rằng nó là cháu của gia đình danh giá bậc nhất nước, và Hưng là em họ của nó. Nhờ thế Uyên bớt gay gắt với Hưng hơn. Hưng vẫn thường chạy qua lớp nó lấy cớ thăm chị mực đích để “tăm tia” Uyên . Nhưng nhờ nó mà quan hệ của 2 bạn trẻ khá hơn 1 chút. Và 1 điều bất ngờ là cái người giúp nó, học trường nó- khối 12A và nằm trong bộ tứ Hotboy gì đó do bọn con gái tự đặt ==”. Tên đó chính là...Trần Nhất Nguyên.

Trần Nhất Nguyên(19t): Anh họ của Nhất Linh và Nhất Phong (tức Ken, Nhất Phong vẫn chưa biết rõ tung tích) Ba của Nhất Nguyên là anh đầu rồi tới ba của Nhất Quân và cuối cùng là ba của Nhất Linh. Đẹp trai lãng tử, tính tình hài hước, cũng khá dễ gần. Được bọn con gái của Saint đặt là Coolboy của bộ tứ (vì cả 4 người chơi chung với nhau!)

Nhất Linh thì bị Hưng đe dọa rằng sẽ...cẩn nếu cậu dám đụng đến chị iu quý của cậu ta nên Linh dạo này không hẹn nó đi chơi gì nữa. Nó vẫn trông chờ Ken của nó xuất hiện nhưng không thấy cậu ấy, ông nội thì vẫn hay gọi điện cho nó hỏi thăm. Dạo gần đây nó cứ hay thấy mẹ nó buồn buồn mà nó hỏi thì mẹ nó không nói nên đành thôi. Cuối cùng, ngày ấy cũng đến... 1 ngày nó sẽ không bao giờ quên được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tối hôm nọ, đt nó có 2 tn. 1 của Uyên và 1 của Ken.

- Nó rep

- Tin nhắn của Ken, tối nào cũng nhắn gọn lỏn 3 từ nhưng đủ làm nó ấm lòng và ngủ rất ngon. Nó trùm chăn lại, suy nghĩ về chuyện làm thêm. Nó muốn làm thêm nhưng mẹ nó không cho, hay là lên đi làm nhì? Thôi, mẹ sẽ lo lắm! Vài bữa tính! Nó chìm vào giấc ngủ.

Sáng, nó tung chăn dậy, vươn vai vài cái và làm VSCN. Dạo này nó ngoan rồi không đợi mẹ hay Uyên đá vào mông mới dậy nữa. Nó xuống dùng bữa sáng với mẹ nó.

-Nhi! Hôm nay con ăn trưa ở trường phải không? Mẹ làm cơm sẵn rồi, lát nhớ cầm đi!

-Dạ! Thưa mẹ! Nó ăn sáng ngon lành, đồ ăn mẹ nó làm rất đậm bạc. Nhưng với nó thì còn hơn cả những món ăn đắt tiền.

-Hôm nay Uyên không qua đón vậy con đi học bằng gì?

-Dạ chắc là xe đạp của ba!

-Uhm! Ráng nhen con!

-Vâng! Con xong rồi mẹ! Chào mẹ con đi học!- Nó xách cặp chạy biến.

-Nhi! Nhi! Con quên đồ!- Mẹ nó gọi với lại nhưng nó không nghe.

Nó vừa đạp xe vừa hát líu lo, sắp sang đông nên trời mát lạnh. Nó vô tư yêu đời mà đâu biết mình sắp mất đi 1 người quan trọng nhất.

-Ủa hình như mình quên cái gì thì phải?- Nó ngẩn ra nhưng không nhớ ra là cái gì, khổ với cái trí nhớ ngắn hạn của nó.

Ở cổng trường, đám nữ sinh đang bu xung quanh ai đó. Nó tò mò tưởng có ụnh nhau nên chui vô xem thử, thì ra là bọn đó ngắm 1 tên handsome boy nào đó. Nó thờ dài định chui ra thì ai đó kéo nó lại.

-Cô bé, quên anh rồi à?- Nhất Nguyên mỉm cười nhìn nó triu mến làm tụi kia thắc mắc

-Là anh à?- Nó

-Uhm! Ở đây đông người quá, khó khăn lắm anh mới nhận ra cái tướng nhỏ xíu của em trong đám này đây!

-Kệ tui!- Nó xấu hổ vì bị chê nhỏ xíu

-Giải tán đi mấy em gái ơi!- Nguyên nói 1 câu gọn ghẽ nhưng cả đám hàng chục nữ sinh giải tán trong chốc lát

-Anh làm gì mà người ta bu anh như ruồi bu thề!- Nó trề môi

-À! Tại anh hot quá mà!- Nguyên vuốt tóc.

-Oe!

-Cô bé! Bữa gặp qua anh chưa hỏi tên em! Em tên gì?

-Nguyễn Thanh Uyên Nhi!

-Tên đẹp đấy! Anh là Trần Nhất Nguyên!

-Em nghe Hưng nói rồi, anh là anh họ của Trần Nhất Linh à?- Nó

-Uhm! Em quen Hưng à? Nó là bạn thân của anh đấy!

-Vâng! Hưng là... (nó định nói “em họ” thì khựng lại vì xém hớ)

-Là gì?

-À là người quen!- Nó nhăn răng ra cười

-Gà con à! Em cười trông dễ thương lắm đấy!- Nguyên lại kiss lên trán nó rồi lạnh chân lùi đi né “trận bom” của nó

Đơ 5s,...

-Nè đồ biến thái! Dám làm vậy giữa sân trường à?- Nó hét lên và nhảy tung tung. Nguyên bụm miệng cười

Cảnh Nguyên kiss nó bị 3 người con trai thấy, 1 người tò mò, 1 người hơi khó chịu và 1 người cực-kì-khó-chịu!

- Tên trốn trại cười nham nhở (biết ai rồi chứ ^^)

(người này cho phép t.g giấu tên hehe)

Và 1 nhóm học sinh không vừa mắt với việc vừa xảy ra trước mặt họ, thầm nhủ sẽ trả thù nó.

-Chào Quân! Cậu vẫn tới sớm như mọi ngày nhỉ?- Nó vui vẻ

-Chào Nhi!

-Trông cậu có vẻ khó chịu, cậu đau ở đâu à?- Nó hỏi, ghé sát mặt Quân thì thấy có điều lạ lạ. Nhưng với tính hay quên thì nó cũng quên bém mắt “điều lạ” đó

-À không sao! Uyên không đi với cậu à?- Quân lảng tránh ánh mắt nó

-Ồ! Cậu ấy về Mỹ rồi! Chắc lâu lắm mới về lại đây!- Nó trả lời mà không biết câu nói đó đã lọt vào tai đám nữ sinh xấu tính và bọn đó chạy đi thông báo với ai đó.

-Uhm!- Quân không nói gì thêm, tiết học trôi qua buồn tẻ vì thiếu Uyên.

Giờ ăn trưa, nó sực nhớ ra nó quên mang cơm hộp mẹ nó làm. Nó thì hết tiền tiêu rồi nên đành ngồi chịu đói. Bỗng thầy giám thị đi vào lớp và tiến tới chỗ nó ngồi.

-Uyển Nhi!- Thầy gọi nó

-Vâng! Thưa thầy!

-Em đi về đi!

-Sao thầy?

-Em không được shock nhé!

-Chuyện gì vậy thầy?

-Mẹ em bị tai nạn trên đường đến trường! Đang cấp cứu ở bệnh viện!

-Thầy nói sao ạ?!-- Nó như không tin vào tai mình.

-Em đến bệnh viện thành phố đi! Mẹ em đang nguy kịch!

Không đợi thầy nói xong nó đã chạy, để lại cặp sách trên bàn. Nó hiểu rằng mẹ nó vì đưa cơm đến cho nó nên bị tai nạn. Nó chạy bộ băngng qua hết dãy phố này với dãy phố khác mà không biết mệt, nước mắt cứ chảy ra. Nó sợ người mẹ thân yêu của nó sẽ bỏ nó đi như ba của nó. Nếu mẹ mất nó biết làm gì đây?? Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu nó, mà câu hỏi quan trọng nhất là... Mẹ nó có thể tỉnh lại không?

Hết chap 8

Chap 9:

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, nó chạy vào khu cấp cứu. Các bác sĩ đang cấp cứu cho mẹ nó, nó ngồi đó đợi 15p, 30p, 1 tiếng. Thời gian đợi chờ là thời gian dài nhất, nó ngồi đó, nước mắt chảy ra mà cảm thấy ruột gan như nóng bùng lên. Cuối cùng các bác sĩ cũng bước ra,

-Mẹ cháu sao rồi ạ thưa bs?-- Nó quỳnh quáng hỏi

-Chấn thương não bộ! Tỷ lệ bệnh nhân tỉnh lại là rất thấp, nếu tỉnh lại cũng phải sống thực vật suốt đời!-- BS nói chậm chậm nhưng như sét đánh vào tai nó. Mới sáng nay mẹ nó còn cười và nói chuyện với nó mà, sao giờ lại nằm ở đây. Nhìn mặt mẹ nó tái bệch đi, nó lại òa lên khóc, khóc thật nhiều như 10 năm trước khi bỏ nó mãi mãi ra đi.

-Mẹ ơi! Rồi đây con sẽ làm sao? Không có mẹ ai sẽ đá vào mông con mỗi buổi sáng? Ai sẽ nấu cơm cho con ăn đây mẹ? Mẹ tỉnh lại nhìn con đi mẹ à? Đừng nhắm mắt như thế! Huhu! Con đã làm mẹ ra nông nỗi này, chỉ tại con không mang cơm theo làm mẹ phải đưa đến cho con! Tại con hết! Mẹ hãy dậy mắng con đi!

-Cháu gái! Mẹ cháu phải nhập viện để chúng tôi tiện theo dõi, cháu hãy ra làm thủ tục nhập viện đi! Và...tiền viện phí khá mắc.

Nó lùi thối ra quây làm thủ tục mà nước mắt vẫn không ngừng rơi, hức hức. Nó đã làm mẹ nó nằm đây như vậy. Nó phải có trách nhiệm lo cho mẹ của nó. Nó không muốn dùng tiền ông nội để đóng, chính nó sẽ tự kiếm việc làm để lo cho mẹ nó. Viện phí 1 tháng là 3 triệu, tiền học của nó 1 tháng 2 triệu, cộng với tiền ăn ở, điện nước... là khoảng 8 triệu. Kiếm công việc nào lương cao như vậy được chứ? Nó đi về buồn bã và thấy người ta có dán tuyển người giúp việc lương 10tr/tháng. Không giới hạn về độ tuổi, nó mừng quỳnh lên đi tìm theo địa chỉ đó, 1 căn biệt thự nằm ở khu AB, tuy không lớn = nhà nội nó nhưng cũng bề thế lắm rồi.

-Xin chào! Tìm ai ạ?-- 1 cô giúp việc tròn trịa ra mở cửa

-Dạ cháu muốn xin việc! Cháu thấy có dán giấy tìm người giúp việc ạ!-- Nó giờ tò gấy ra

-Cháu còn đi học à?- Bà cô mập đó nhìn bộ đồng phục nó rồi nói

-Vũ ơi, tôi muốn 1 ly nước trái cây!- Tiếng con gái lành lốt trong nhà vang ra, nghe giọng hơi chua ngoa xí

-Thưa cô chủ, cô bé này xin vào làm người hầu riêng cho cô! Cô chịu không?- Bà mập dắt nó vào nhà trình diện “cô chủ”

-Thì ra là mày! Được, nhận!- Nhỏ đó nói rồi bỏ đi, môi mỉm cười gian xảo. Không khó để nó nhận ra đó chính là nhỏ đã đánh và dội rượu lên người nó trong bar- Chính là nhỏ Chi.

-Cháu gái! 1 tuần cháu làm việc 6 ngày, 6h mỗi ngày cháu phải có mặt ở đây để lo cho cô chủ đi học. Sau giờ học cháu sẽ về đây và phục vụ cô chủ tới 9h30 nhé! Vì cứ khoảng 9h30 tối là cô chủ đi chơi thôi!

-Cũng khá dễ dàng ạ! Cháu cảm ơn cô!- Nó chào bà mập rồi ra về. Trên đường về nó suy nghĩ ngẩn ngơ, liệu nhỏ đó sẽ làm khó nó không? Công việc sẽ ra sao? Và nó nghĩ tới mẹ nó, nó lại khóc thút thít 1 mình. 1 chiếc siêu xe chạy ngang qua và rọi đèn vào người nó làm nó chói mắt không nhận ra người trong xe. Nhưng người trong xe lại nhận ra nó.

-Nhỏ đó làm gì ở khu này nhỉ? Sao lại khóc thế kia?- Nhất Linh nghĩ thầm, nhìn vẻ mặt tội nghiệp và dễ thương của nó khi khóc- má đỏ hồng, mắt ươn ướt long lanh- làm cậu không khỏi bồi hồi, suốt buổi tối cứ suy nghĩ về nó mãi, thành ra...mất ngủ luôn! =]]

Còn về phần nó, khi về nhà thấy Quân đứng đợi trước cửa, khuôn mặt lo lắng, trên tay đang xách cặp nó.

-Tớ có tới bệnh viện nhưng không thấy cậu, tớ mang cặp cho cậu nè!- Quân đưa cặp ra

Bất ngờ, nó chủ động ôm lấy Quân và khóc nức nở. Việc xảy ra ngày hôm nay là quá sức chịu đựng đối với 1 con bé yếu ớt như nó, và nó sợ...mẹ nó lỡ không tỉnh lại thì sao?

-Tớ khổ quá Quân ơi! Huhu!- Nó

-Nín đi! Tớ sẽ luôn bên cậu!- Quân vuốt nhẹ mái tóc nó, thì ra cậu lo lắng cho nó như thế

Trong đầu nó bỗng nhớ tới nụ cười tinh nghịch của Nhất Nguyên, ước gì có anh ấy ở đây. Anh ấy sẽ làm nó vui lại thôi! (Chẳng lẽ nó thích Nguyên @@)

...

-Bình tĩnh lại chưa?- Quân vỗ vai nó

-Uhm! Rồi! Cảm ơn cậu đã an ủi tớ!- Nó lấy tay chùi nước mắt

-Cậu...đừng khóc nữa, cậu cười trông đẹp hơn!- Quân ngập ngừng, lại 1 người khen nó cười đẹp. Nhưng tâm trạng nó lúc này không thể nào mà cười được.

-Uhm! Cũng trễ rồi! Cậu về nhà đi! Tớ phải vào bệnh viện trông mẹ tớ.

-Uhm! Tạm biệt cậu!- Quân chào nó rồi ra về.

Nó bước vào nhà, tất cả hoa trong tiệm nó đều đã héo tàn. Căn nhà thật lạnh lẽo khi không có mẹ nó, không có hơi ấm nóng của nồi súp mẹ nấu, không có tiếng cười. Ngôi nhà nhỏ này đã từng là 1 nơi hạnh phúc nhất trần đời đối với nó. Xe đạp của bố nó thì Quân cũng đưa qua trả rồi, nó lấy 1 ít đồ dùng và sách vở của nó rồi tới bệnh viện.

Uyên không gọi về, Ken không nhắn tin. Nó trải qua 1 đêm cô đơn trong bệnh viện...

Lúc này đây, tại trung tâm thành phố...

-Ông anh quý hóa, sao hôm nay lại tập hợp đồng bọn ra đưa xe hả?- Nhất Linh hỏi Nhất Nguyên

-À hôm nay tâm trạng anh mày hơi bị vui!-Nhất Nguyên hí hửng

-Sáng được kiss em gái dễ thương nên vui à?- Nhất Hưng giả vờ hỏi

-Hí hí, đúng thế!-Nhất Nguyên cười, Linh cảm thấy hơi bực tức

-Nhất Quân chưa tới à? Cái tên đó, như con rùa!- Nhất Linh trút giận

-Nói cho cẩn thận, tao là anh họ của mày đấy! Kêu tao là Quân được rồi!- Quân tới

-Phải kêu Nhất Quân để phân biệt với tên gà rù Nhật Quân chứ!- Linh mỉa mai

- Tâm trạng tao không được vui! Đừng chọc tao

- Thôi cho anh đây xin 2 đũa đi! Anh em mà như kẻ thù! Hồi đó 2 đũa này thân lắm mà!- Nguyên can

- Đứng đây! Còn thân hơn cả em nữa!- Hưng chen vô

- Nếu thằng **** này không bỏ đi khỏi biệt thự chính!- Linh chỉ tay vào Quân

- Kệ tao! Vì lão già đó làm mẹ tao mất!- Quân nói

- Grrr! Đưa thôi!- Linh nói

- Ok! Đám kia đợi này giờ rồi kìa!- Nguyên hùa

Và trên đường lộ, có 4 chiếc mô tô phân khối lớn chạy như bay tới điểm hẹn, các hoàng tử ngồi lái khiến bao cô gái phải ngoái nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

5h30', trời lờ mờ sáng. Nó bật dậy, nhìn sang mẹ nó thì thấy vẫn không có chuyển biến. Cái lưng đau nhức vì cả đêm ngủ ngồi, nó vào toilet làm VSCN, thay đồng phục rồi sang nhà “cô chủ”

•Diệp Chi (18t): Học 11a4, tiểu thư “lá ngọc cành vàng”, nhà là chủ của xưởng sản xuất bánh kẹo. Luôn ghét bỏ nó và bày đủ trò hành hạ nó. Thích cả 3 anh em nhà họ Trần nhưng không được đáp lại, vì vậy càng ghét nó hơn khi thấy họ quan tâm tới nó.

-Cháu tới rồi à? Vào đây chuẩn bị bữa sáng cho cô chủ rồi lên gọi cô dậy.- Bà mập nói với nó

Ít khi nấu ăn nên nó cứ lóng ngóng, chiên trứng thì xem phồng tay vì dầu bay, trộn salad thì nhầm đường với muối, nướng bánh mì thì cháy khét @@. Cuối cùng xong sau 20p chật vật (pew!) .Nó cầm chai Mayonaise về ra hình mặt cười trên món Salad (công tình chuẩn bị nên tâm huyết lắm ^^). Lấy tay lau mồ hôi trên trán, nó nhìn qua thấy 1 chai nước trên bàn bếp, nghĩ là bà mập để đó cho nó uống. Sẵn đang khát, nó cầm lên và...

-Nhi ơi! Chai đó là giấm mà!!- Bà mập đi vào thì hãi hùng la lên.

Nhưng không kịp nữa rồi! Nó phun tung tóe ra nhà, nhảy tung tung như con chơi chơi.

Thế là lại tốn thêm 10p lau dọn cái “chiến trường” của nó.

Nó lên phòng Chi gõ cửa, không có tiếng trả lời nên mở cửa vào phòng. Nhẹ nhàng cất tiếng

-Cô chủ ơi dậy đi học ạ!- Vừa dứt lời 1 cái đồng hồ báo thức kiểu cổ bay thẳng vào mặt nó, may là nó né được không thì vỡ mặt. Thảm rủa nhỏ Chi ác như phù thủy trong miệng.

-Chưa nát mặt hả ôsin? Nhìn mặt mày tao không ưa!- Chi mĩa mai nó

-Dạ! Cô chủ dậy ạ!- Nó cố nặn ra nụ cười nhăn nhó.

-Chuẩn bị nước tắm cho tao! Khi tao ra đồng phục phải chuẩn bị sẵn và căn phòng phải được dọn dẹp sạch sẽ!

-Dạ!- Nó lục cục chạy đi làm thấy mà thương, nhưng nhỏ Chi vẫn chưa hả dạ. Muốn nghĩ ra kế để hại nó khôn đồn.

7h kém, Chi bước oai vệ xuống bàn ăn đã có thức ăn chuẩn bị sẵn. Còn nó cứ lú lú chạy theo nhìn tức cười. Nhìn nhỏ Chi ăn sáng ngon lành mà bụng nó đói ục ục, nhưng nhỏ chỉ ăn bánh mì với mứt và uống sữa. Còn món trứng Ôp-la và Salad trộn thì nhỏ hất tung trước mặt nó, đổ lỗi do nó mà nhỏ ăn mất ngon. Nó ức lắm nhưng phải nhịn vì sợ mất việc.

-Ôsin, mày chạy bộ theo xe tao đi! Tao không cho mày đi chung đâu!

-Nhưng... sắp vào lớp rồi! Chị cho em đi nhờ 1 ngày thôi!- Nó rụt rè

-Phải kêu tao bằng cô chủ! Mặc xác mày!- Nhỏ Chi leo lên chiếc Inova và đi mất.

Còn nó lủi thủi lết tới trường, chỉ còn 5p nữa là vào lớp, nó cũng hết sức mà chạy rồi nên cứ đi từ từ, bị giám thị phạt cũng mặc. Bỗng nó nghe tiếng

mô tô sau lưng nó, và chiếc mô tô dừng lại ngang với nó

-Chị Nhi! Chị đi đâu vào khu này vậy? Chị định rủ em đi học hả?- Hưng tháo nón bảo hiểm ra cười toe, làm nó nhận ra được vẻ cute baby của em họ mình.

-À chị qua nhà bạn nhưng nó đi học trước rồi! Sao em đi học trễ vậy?

-À em ngủ quên! Nên em mới lấy chiếc này đi cho lẹ, dễ lách, khỏi kẹt xe =]]! Chị leo lên em đèo đi luôn cho lẹ!

-Thanks em!- Nó luống cuống leo lên nhưng xe cao quá, nó lại mặc váy đồng phục nên không tiện, hiểu ý nên Hưng đá chống rồi nhắc nó đặt lên xe.

-Hehe!- Hưng cười hóm hỉnh

-Cám.cám ơn em!- Nó đỏ mặt vì thằng em nhí nhố của mình

-Em đi với nhiều nhõ rồi nên rành lắm! Tụi nó còn mang váy ngắn hơn của chị nữa cơ! Mà chị đừng nói cho Uyên nghe! Dạo này em “tu” rồi không của gái nữa! 1 lòng 1 dạ theo Uyên!

-Em không mang nón bh à? - Nó hỏi khi Hưng đội nón cho nó

-Yên tâm, khỏi cũng được! Đi thôi!- Hưng phóng xe cái vèo!- Ôm em vào kéo té!

-Á! Em có bằng lái không hả? - Nó luống cuống bấu vào áo vest đồng phục của Hưng

-Yên tâm đi chị! Em là “tay lái lùa” mà! Công an không hỏi thăm đâu!

Chiếc mô tô phóng vù vù trên đường, lách xe lớn rất điệu nghệ, chạy ngang chiếc inova của nhõ Chi/ Nhõ thấy và thắc mắc Hưng đang chờ ai vậy? Người ngồi trước thì vui vẻ huyt sáo, người ngồi sau thì thót tim mấy lần ==”. Mà trông bọn nó thật nổi bật í chứ, mang đồng phục của Saint và chạy mô tô vào vèo như thế khiến người ta phải nhìn theo. Đồng phục Saint được thiết kế đẹp miễn bàn ^^! Nữ là váy áo màu trắng liền nhau tay phồng thất nơ đỏ ở cổ, hai bên ngực áo có 2 chiếc túi khâu hình đôi cánh trắng. Còn nam là áo sơ mi (màu tự chọn) có cầu vai và 2 túi 2 bên ngực cũng khâu hình đôi cánh. Lô gô trường nằm bên tay trái. Khoác áo thêm áo vest vào mùa lạnh còn nữ thì mang vớ dài (nhiều mem nữ phá cách mang váy ngắn ^^).

Xe thắng lại ở nhà giữ xe, nó leo xuống, 2p nữa là vào lớp (!). Mặt mày nó tái mét

-Thế nào? Chị nể phục tài lái xe của em chưa?- Hưng héch mặt lên tự hào.

-Chị sợ em rồi!- Nó đập vào vai Hưng

-Haha! Thôi chị vào lớp đi! Mà chị xinh đẹp thế sao phải đeo cặp kính ngớ ngẩn này vậy? Cách cột tóc cũng hơi bị “lúa” nữa!- Hưng xoa xoa đầu nó

-Mặc chị!- Nó vỗ vai Hưng, phụng phịu bỏ đi. Nó đâu biết cảnh tượng vừa rồi đã lọt vào mắt rất nhiều hs và họ thắc mắc rằng nó và “warm boy” có mối quan hệ ntn? Con bé nghèo nàn như nó mà lại thân được với “warm boy” ư? Còn chờ nhau đi học nữa.

(m.n chắc biết suy nghĩ của ai rồi chứ ^^)

Lên lớp học, thiếu nhõ Uyên nó thấy vắng vắng sao á! Tại sao nhõ không gọi về cho nó? Để nó tâm sự về chuyện của mẹ nó? Để có người lắng nghe và an ủi khi nó khóc?

-Uyên Nhi! Bọn mình đã nghe về chuyện mẹ của bạn! Bạn đừng buồn nhé! Và hãy cố gắng học tập nhé!- 1 nhóm hs trong lớp lại nói với nó.

-Mình sẽ giúp bạn học! Có gì bạn không hiểu cứ nói mình!- Cậu lớp trưởng cười tươi rói

-Nhi! Bọn mình bữa giờ muốn làm quen với bạn lắm nhưng vì sợ Uyên nên không dám! Bạn làm bạn với bọn mình chứ?- nhõ Mai nói.

-Mình rất vui!- Nó cười tươi, vui vì có bạn mới rồi. Nó nghĩ trong lớp ai cũng khinh nó, nó vốn tự ti về bản thân mà. Quân ngồi bên thấy nó vui như vậy cũng vui lây.

Giờ giải lao...

-Nhi! Ra sân đi dạo không?- Nhõ Mai rủ

-Uhm! Cũng được!- Nó.

2 đứa đi dạo sân trường, nói đủ thứ chuyện

-Nhi nè! Sao bạn chơi thân với Uyên hay zà! Bạn ấy là tiểu thư nhà giàu có lắm đấy!- Mai

-À! Bọn tớ thân từ nhỏ rồi! ^^

-Thấy bạn ấy bảo vệ bạn mình ghen tị luôn á! Thật cool!- Mai tíu tít

-Uhm! Có dịp thì mình rủ Uyên và bạn cả 3 đũa đi chơi!

-Woa thiệt hả? Thanks nha!- Nhỏ mai nhảy cẫng lên vì đạt được mục đích.

-Trường mình rộng nhĩ?- Nó

-Uhm! Nhiều đây là khu B thôi! Khu A còn rộng hơn nữa, sang trọng lắm, trường này là của tập đoànnhà ba anh em Nhất Nguyên, Nhất Linh và Nhất Quân lập nên đây!

-3 người đó nổi tiếng lắm hả?

-Uhm! Mình chỉ thấy được 2 người thôi! Còn Nhất Quân mình chưa gặp. 3 anh em nhà đó cùng với Lâm Quốc Hưng là bộ tứ đây! Mọi người gọi Hưng là warm boy, Nguyên là cool boy, Linh là hotboy và...Quân là cold boy. Mới nhắc thấy 3 người bọn họ rồi kìa!- Mai chỉ tay về phía trước, nguyên đám nữ sinh đứng nhìn theo bóng dáng ba người. Cả 3 nhận ra nó, từ xa Hưng đã la lên

-A! Ch...!- Nhưng khựng lại vì nó ra hiệu đừng nói.

-Cậu quen Hưng hả?Sao cả 3 cùng nhìn về phía này vậy? Hay là nhìn tớ?- Mai hỏi nó

-À không có quen! Chắc họ nhìn cậu đây!- Nó chối “hix, sao dám nói mình là chị của Hưng chứ!”

Cả 3 tiến về phía nó, nó dơ ra định bỏ đi thì Mai níu lại

-Nè! Bọn họ tới nè! Bỏ đi làm gì?- Mai hí hửng

-Hey Gà con!- Nguyên mở lời

“Chết rồi! Bị fan của mấy tên này an-ti cho coi! Ba ơi, cuộc sống con chưa đủ khổ à?”

-Ch...chào đàn anh!- Nó

-Sao em làm ra vẻ như không quen bọn anh thế!-Nguyên nói

-Dạ...!- Nó liếc sang nhỏ Mai

-Woa! Cậu “cool” thiệt đó Nhì! Mấy nhân vật nổi tiếng ở đây là quen biết cậu hết rồi!- Mai thì thầm

-À...ờ!- Nó

-Nhì! Tối nay...!- Linh định nói gì thì nhìn thấy ám hiệu “dọa cản” của Hưng nên im.

-Đưa đt của em đây!- Nguyên

-Chỉ ạ?

-Thì đưa đây!- Linh nạt làm nó sợ giật giật hồn

-Dạ dạ!- Nó chìa cái đt ra

-Rồi! Anh đã có số em!- Nguyên cười tươi đúng chất “cool boy”

-Dạ, chào! Em vào lớp!- Nó kiểm soát chuẩn lẹ, Hưng nháy mắt tinh nghịch với nó và nó cũng cười lại (trong bí mật)

-Nhì! Cậu quen hết bọn họ à? Phải giới thiệu cho tớ nghe!- Nhỏ Mai nói, (có cảm giác nhỏ này làm thân vì mục đích gì đó)

-Ồ ừm!

-Nè nhỏ Ôsin!- 1 giọng chua chua gọi, theo phản xạ nó quay lại.

-Giày tao bị dơ rồi! Lau cho tao!- Chi chìa đôi giày ra, giữa đồng người. Cố ý làm cho nó què

-Chị lấy tư cách gì mà gọi bạn ấy là ôsin?- Mai bênh nó

-Thì nó làm ôsin thì tao bảo là làm ôsin! Giỏi! Ôsin không biết thân biết phận mà dám dụ dỗ trai à?- Chi mỉa mai!- Lau giày cho tao! Dừng cái tay của mày lau!

-Vâng!- Nó cúi xuống lau hết lớp dơ trên giày đi, sau lưng nó bắt đầu có tiếng xầm xì

-Nhỏ đó làm ôsin à? Vậy mà còn đi dụ dỗ hết người này người kia!- hs 1

-Bao nhiêu nhân vật nổi tiếng quen với nó hết! Hồi sáng Quốc Hưng chở nó đi học đấy!- hs 2

-Tú Uyên cũng hay bệnh vực nó lắm- hs 3

-Nãy còn nói chuyện với Nhất Linh và Nhất Nguyên kia!- hs 4

-Nhỏ này đáng sợ ghê!- hs 1

Nó ức muốn khóc, quay sang nhìn Mai thì nhận được cái nhìn khinh bỉ của nhỏ

-Tôi còn tưởng gia đình bạn khá giả nên quen với bọn họ, nếu gia đình bạn nghèo đến nỗi đi làm ôsin thì bạn làm cách nào dụ được bọn họ thế? Bày tôi đi!

Như giọt nước làm tràn ly, nó bỏ chạy đi trong tiếng cười của Chi và cái nhìn khinh khỉnh của các hs khác

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

- Bình tĩnh đi Nhì! Mày phải cố chịu đựng!- Nó tự nhủ thầm. Nước mắt rưng rưng làm nó khỏe hơn 1 chút, điều nó sợ đã thành hiện thực. Giờ nó bị các hs anti mất rồi! Hix! Nghe tiếng chuông vào lớp, nó không muốn vào lớp tí nào! Thôi cúp cua 1 tiết vậy! Lên sân thượng, gió hiu hiu phả vào má nó, thật thoải mái! Nó lúi túi hình gia đình nó 3 người chụp chung vào 10 năm trước, trong hình ba nó và mẹ nó cười thật tươi. Còn nó không cười, kị ức 10 năm trước ủa về trong đầu nó...

Hôm nay là sinh nhật nó (lúc đó mới 7t), nó mong rằng sinh nhật năm nay sẽ đặc biệt hơn mọi năm 1 chút. Nó dậy thật sớm, chạy xuống nhà thì thấy mẹ nó nấu 1 bữa thịnh soạn. Lúc đó nhà nó rất nghèo nên chỉ com, canh với thịt là thịnh soạn rồi. Hơi thất vọng, nó phụng phịu ngồi vào bàn ăn.

- Nhi sao thế con?- Mẹ nó hiền từ hỏi

- Hôm nay sinh nhật con phải vui lên chứ!- Ba nó

- Hức! Con không chịu đâu! Không sinh nhật năm nào ba mẹ tặng quà con hết, chỉ nấu com với thịt thôi à!- Nó òa lên khóc

- Thôi nào con! Tại bố mẹ trả tiền nhà và phí sinh hoạt hết lương rồi!- Mẹ nó an ủi

- Con không biết! Bạn bè ai cũng được tặng con gấu to bằng này cơ!- Nó dang 2 tay ra

- Vậy tuần sau bố sẽ mua quà cho con nhé! Chịu không?- Bố nó xoa đầu nó, lúc này nó mới chịu nín và ăn com. Uyên gửi cho nó 1 cô búp bê Barbie rất đẹp, nhưng nó mong chờ quà của ba hơn. Nó đâu biết rằng để gom đủ tiền mua gấu cho nó ba nó đã phải đi làm tăng ca quần quật suốt ngày đêm (ba nó làm ở công trường xây dựng), và trong khi đang làm việc ông đã hoa mắt rồi rơi từ lầu 7 xuống. Sau đó ông qua đời, vào ngày tang ba nó, nó khóc hết nước mắt. Nhìn khuôn mặt ba trắng bệch trong quan tài, nó cảm thấy như thế giới của nó đã sụp đổ vì người ba thân yêu của nó đã bỏ nó mà đi.

- Ba ơi! Mờ mắt ra đi! Con không đòi quà nữa đâu ba!- Nó nói, ngây thơ nghĩ rằng ba nó sẽ mờ mắt nếu nó ngoan ngoãn hơn. Từ đó nó trở thành con bé nhút nhát vì mặc cảm tội lỗi, mẹ nó vẫn bảo không phải lỗi do nó nhưng nó vẫn luôn cắn rứt lương tâm. Nó nghĩ rằng nó đã hại cả ba và mẹ nó.

- Hức hức! Ba mẹ ơi! (quay lại hiện tại)

1 bàn tay dịu dàng lau đi giọt nước mắt trên khóe mi của nó.

- Sao ngồi khóc 1 mình thế cô bé? Hãy chia sẻ với anh này!- Nhất Nguyên cười hiền

- ...! Huhu!- Nó không nói gì càng khóc to hơn, Nhất Nguyên không chịu được và ôm nó vào lòng, xoa đầu nó.

- Đừng khóc nữa! Anh sẽ bảo vệ em!

- Nhất Nguyên...!

...

- Sao nè! Hết buồn chưa?- Nhất Nguyên vỗ lưng nó
- Dạ! Cám ơn anh!- Nó
- Không có chi! Cái này là phải đền đáp á nghen!
- Đền đáp bằng gì ạ?
- Hãy làm bạn gái anh!- Nguyên nhìn thẳng vào mắt nó.
- Ô ho! Anh...anh đùa à?- Nó bối rối quay đi chỗ khác. Nguyên túm lấy tay nó lôi vào lòng mình
- Anh không đùa! Anh đã thích em, từ lúc nhìn em ngủ trong nhà anh, tim anh đã đập rất nhanh và từ khi đó, mỗi lần nhìn thấy em tim anh lại rộn lên!
- Em...em không xứng với anh!- Nó đẩy ra
- Sao lại không chứ! Em tốt hơn những đứa khác gấp trăm lần! Nhi à! Anh sẽ luôn ở bên em, chăm sóc cho em, là chỗ dựa và là người bảo vệ cho em!- Nguyên lại kéo nó vào lòng mình
- ...!- Tim nó đập thình thịch, lần đầu được con trai tỏ tình, lại là 1 "cool boy" như thế này nữa chứ >" - Đồng ý rồi chứ?- Nguyên ôm nó vào lòng
- Uhm!- Nó mỉm cười dựa vào bờ ngực săn chắc của anh.

Cảnh tượng đó có người nhìn thấy hết, bề gãy cặp kính, cậu ta thì thầm

- Nhi à! Cậu không quen anh ấy được đâu! Rồi cậu sẽ quay về bên tớ! Cậu là của tớ- của 1 mình Ken này mà thôi!
- Tới nay đi chơi nhé em!- Nguyên bảo nó
- Đi đâu ạ?
- Ô hay! Hẹn hò thì phải đi chơi chứ còn hỏi!- Nguyên bảo
- Nhưng tới nay em có việc rồi! Chủ nhật rồi đi được không?
- Cũng được! Mà việc gì thế?
- Anh hỏi làm gì?- *le lưỡi*
- Gà con ngốc này! Muốn anh "hun" nữa hả?- Nguyên chọt léc nó
- Á tha cho em!- Nó cười vang
- Thôi tới giờ về rồi! Về đi em!- Nguyên bảo
- Uhm!

Nó và Nguyên vui vẻ dắt tay nhau đi ra cổng, các hs ai cũng nhìn và thì thầm chỉ trỏ nó.

- Nè mọi người! Từ bây giờ Nhi chính thức là gf của Nhất Nguyên tôi! Nên ai mà "đụng" tới em ấy... SẼ PHẢI TRẢ GIÁ ĐẮT!- Nguyên nói lớn
- Nè! Không cần phải vậy đâu! Em quen rồi!
- Anh đưa em về!
- Không cần ạ! Giờ em phải đi làm thêm!
- Ôi em vất vả quá!- Nguyên định "mỉ" vào má nó thì bị đẩy ra.
- Nè nè! Ai cho anh sàm sỡ Nhi?- Hưng nói
- Giữa ban ngày ban mặt!- Linh "bè"
- Đùng tưởng quen nhau thì muốn làm gì là làm nghen! Nô nô nô!- Hưng lắc lắc ngón trỏ.

Hưng nhìn nó cười cười, nó cũng cười xòa lại cho bớt ngượng.

-2 thằng nhóc này!- Nguyên nói rồi rượt 2 tên chạy vòng sân trường, sân trường rộn rã tiếng cười của 3 tên đó. Hi hi

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hít 1 hơi, nó mở cổng nhà Chi và bước vào...

-Về rồi hả con nhóc? Mau lên dọn phòng tao kìa! Xong việc thì quét và lau dọn hết lần 2, 3 cho tao!- Nhỏ Chi

-Nhưng...

-Không nhưng gì hết! Mày là ôsin phải biết nghe lời chủ!- Chi ngắt lời nó

-Dạ em đi làm ngay!- Nó chạy lên phòng Chi, dường như nhỏ cố ý bày bừa cho nó dọn thì phải. Tủ quần áo xới tung lên, sách vở để mỗi nơi 1 cuốn. Dọn phòng nhỏ đủ mệt rồi lại còn lau cả 2 lần nữa! “Mẹ ơi! Chắc con tiu quá, huhu!”

Nó thì lau dọn nhà miệt mài, còn nhỏ Chi thì diện quần áo xúng xính đi bar (đi kiếm gái í). Đi ngang qua nó đang mở hôi nhể nhại, nhỏ ném cái nhìn khinh bỉ

-Phải xinh đẹp như tao này! Như mày thì mơ nhé!- Rồi bỏ đi

-Không hiểu chị ấy thù mình cái gì nữa! Hix!

Lục cục lau dọn nhà tới gần 10h, thường thì công việc đó nhiều người làm mà hôm nay chỉ mình nó làm @@. Tối đó, có 3 người trông rất sang trọng vào nhà. Đó là ba mẹ và anh trai của nhỏ Chi, họ mới đi du lịch về.

-Xin chào ông bà chủ và cậu chủ!

-Hôm nay không có gì làm à? Sao trông mọi người rảnh rỗi thế?- Anh nhỏ Chi cười hiền.

-Thưa cậu chủ, cô chủ đã giao cho ôsin của cô làm rồi!- Bà mập thưa

-Chi thuê người mới à? Haiz, ai mà chịu được tính tình của con bé! M.n ngủ ngon nhé!

-Vâng thưa cậu chủ.

Jun (tức anh nhỏ Chi) đi lên lầu, thấy 1 bóng dáng nhỏ bé đang cặm cùi chùi chùi sàn nhà đến sạch bóng.

-Chào em! Làm chăm chỉ thế?- Jun thân thiện

-Dạ! Nếu không thì “cô chủ” la em mất!- Nó cười toe làm Jun ấn tượng vì cô bé hiền lành này.

-Hi! Cũng khuya rồi! Em về nhà ngủ đi!

-Dạ em gần xong rồi! Anh là...?

-Anh là anh của Chi!

-Ôi em không biết! Chào cậu chủ!- Nó đứng dậy phui phui rồi cúi đầu lia lịa

-Phụt! Em thật là! Em về ngủ đi! Chi không la em đâu! Anh đảm bảo đấy!

-Thật à?

-Trông em có vẻ mệt rồi ^^! Nghỉ sớm đi!

-Cám ơn anh! Tạm biệt anh!

-Bye

•Jun (Huỳnh Anh): 20t, du học bên Canada mới về. Đẹp trai manly và nụ cười thân thiện, có cảm tình với nó.

“Haizz, một ngày một mối, nhiều chuyện xảy ra quá!” Nghĩ tới việc Nguyễn và nó quen nhau, nó lại tủm tủm cười. Về nhà giặt đồng phục ăn uống qua loa nó lại chạy vào bệnh viện, mang theo cả số tiền dành dụm của mẹ nó.

-Chị cho em đóng phí cho bệnh nhân phòng 308!

-Ok em!

Mẹ nó vẫn ngủ, chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

- Mẹ ơi khi nào mẹ mới tỉnh dậy đây? Hức!

“ Chết! Không được cho mẹ thấy mình đang khóc, mẹ sẽ lo tiếp!”- Nó đứng dậy ra ngoài khuôn viên bệnh viện ngồi.

Khẽ hít thở sương đêm mát rượi, nơi này thật thoáng đãng, nó cảm thấy thanh thản đôi chút

-Alô?

-Anh Nguyễn nè! ^^! Nhớ em quá à!!

-Anh!

-Giọng em sao thế? Em đang khóc hả?

-Dạ đâu có!

-Anh tới liền!

-Ừa anh làm gì biết em ở đâu mà tới?

10p sau 1 chiếc mô tô đồ xịch trước mặt nó

-Nhi! Em bệnh hả? Sao lại ở đây?- Nguyễn hót ha hót hải chạy lại sờ trán nó

-Đâu có! Mà sao anh biết em ở đây?

-Vậy sao em vào bv? Đt có định bị mà tìm ra 1 lát là xong!

-Mẹ em nằm đây! Được 2 ngày rồi!

-Vậy à? Làm anh lo muốn chết!- Nguyễn ngồi xuống bên cạnh nó.

-Hi, lo cho em à?

-Chứ sao! Nhỏ này hỏi hay ghê!- Nguyễn cốc đầu nó.

-^^!- Nó dựa vào vai Nguyễn, tình cảm.

-Nè! Giờ bạo quá ngen! Hồi chiều kiss anh cũng không có cảm giác gì à?- Nguyễn chọc

-Xì! Đó là...nụ hôn đầu của em đó!- Nó đỏ mặt khai báo

-Thế à? Hehe, lát anh sẽ lên thăm “mẹ vợ” thôi!

-Anh này giỡn quài!- Nó đánh vào lưng Nguyễn

-Hi hi, anh nói thiệt mờ! Em ngủ đây suốt đêm hả? Không mệt à?

-Mệt lắm anh! Nhưng biết sao được! Ở nhà em lạnh lẽo lắm!

-Vậy anh qua ngủ với em!

-Anh âm mưu gì thế?- Nó để tay hình chữ “x” trước ngực

-Gi đâu! Em dám nghĩ xấu cho anh à?- Nguyễn giả vờ giận.

-Em đùa mà! Đừng giận!

-Giận rồi!

-Đi mà!

-Giận!

-Đừng giận!

-“mì” 1 cái hết giận!

-Ax @@ người ta thấy!

-Ai đâu mà thấy! Lẹ lẹ đi! Hê hê!

-Nhắm mắt lại!

-*hi hí mắt*

1 nụ hôn nhẹ lên má Nguyên, cu cậu còn chưa vừa lòng. Nhắm vào đôi môi mềm của nó mà “tấn công”. Nụ hôn thứ 2 của nó diễn ra như thế đấy. Ngọt ngào, có chút tình nghịch, xua tan hết mọi mệt mỏi buồn phiền trong lòng nó. Nó mừng rằng nó đã có người bảo vệ và tâm sự với mình.

Tối đó, Nguyên ở lại bv với nó hết đêm rồi về. Nguyên canh cho nó ngủ, khẽ vuốt tóc nó, nhìn nó ngủ trông như chú Gà nhỏ. Nó ngủ rất ngon, miệng luôn nở nụ cười.

1 tuần sau đó trôi qua, Uyên thì chưa về, mẹ nó chưa tỉnh dậy, Quân thì nghỉ học bữa giờ không có tung tích. Hưng luôn qua hỏi thăm Uyên và mẹ của nó. Ông nó thỉnh thoảng gọi điện kêu nó về nhưng nó từ chối, nó giấu ông chuyện của mẹ nó, nó muốn tự lập lo cho mẹ của nó. Dù sao nó cũng lớn rồi, có thể xoay sở được. Nguyên và nó thì luôn vui vẻ, Nguyên rất hài hước và không làm nó buồn, nhờ Chi ở trường luôn bày trò hành hạ nó nhưng Nguyên luôn bảo vệ nó, nhờ không làm gì được nên bày trò hành hạ nó ở nhà. Ở nhà thì lại có Jun bên vực. Nó an toàn cho tới hết tháng, Jun lại qua Canada lại, nhờ Chi lại lần tới và đôi khi cho nó ăn bạt tai ==” Nó không lấy làm buồn phiền vì đã có Nguyên bên cạnh chia sẻ và an ủi nó, nó rất thích Nguyên, cứ nghĩ những ngày tháng có anh sẽ tiếp diễn như thế...

Vào đầu tháng sau, 1 buổi sáng, đến lớp. Nhờ Chi post hình nó đang lau dọn toilet cho cả trường biết. Nó lại bị anti dữ dội hơn, thậm chí có người còn ném đồ vào nó.

-Thứ như mày không xứng quen Nguyên đâu con *****! Như tao mới xứng!- Nhờ Chi nói

-Sao chị lại khinh tôi? Tôi thua chị cái gì?- Nó ức quá đáp trả

Mày dám so sánh tao với 1 con thấp kém như mày à! Để tao nói mày nghe! Tao đẹp hơn mày, nhà giàu hơn mày, học giỏi hơn mày. Nói chung là tao hơn mày mọi mặt, còn mày, 1 con nhỏ xấu xí mà trèo cao, thân phận thấp kém mà dám bu vào “các anh” của tao à?- Nói rồi nhỏ và cả đám bay vào giựt tóc nó.

-Đủ rồi!- Linh bước đến, đồng dạng

-Thì ra bữa giờ trường mình ăn hiếp Nhi (chị tui, grrrr, phải giết bọn này mới được!!!)- Hưng

-Sao em không kể cho anh?- Nguyên bế nó lên đưa đến phòng y tế

-Cô!- Linh và Hưng đều chỉ vào mặt nhỏ Chi- Dám cậy quyền thế mà ăn hiếp người khác!

-Sao? Nó là ôsin của em! Em có quyền!- Nhờ Chi cãi cố

-Có luật được hành hạ người giúp việc như vậy à?- Đồng thanh tập 2

-Còn mấy người!- Cả 2 chỉ vào đám lâu la đó.

-Nó...nó dụ dỗ bọn anh! Tụi em chỉ...!- Cả đám run rẩy

-Các cô còn dám! Nói cho mà biết! Con gái tôi cũng không tha đâu! Đừng nghĩ tôi không dám làm gì các cô! Đụng tới Nhi 1 lần nữa là các cô tới số rồi!- Hưng gần tiếng đáng sợ (dám đụng đến chị “iu” của hắn)

-Nếu chuyện này còn tiếp diễn các cô sẽ BỊ ĐUÔI HỌC!- Linh nói, rồi cả 2 bỏ đi trước sự sững sờ của bọn đó.

Tại phòng y tế,

-Nhi à! Em ngốc quá! Sao không nói với anh?- Nguyên xoa đầu nó

-Em..sợ anh sẽ khinh em như những bạn đó!

-Gà con ngốc! Có gì thì nói với anh nè!

-Uhm!- Nước mắt nó ứa ra, Nguyên nâng cằm nó lên định. ...

Nhi oi!!!- Hưng tung cửa chạy vào.

-2 người đang làm gì đó!- Nhất Linh tựa lưng vào cửa nói

-À à,anh ấy nhỏ thuốc vào mắt cho tở! Haha!- Nó đẩy Nguyên ra.

-Sao Nhi không kể cho Hưng? Hưng lo lắm!- Hưng giả vờ khóc oa oa

-Kể cho cậu làm gì? Phải kể cho anh- Hội trưởng HHS đây nè!- Linh héch mặt

-Bớt đi mấy đứa, anh đây không kể, không kể người iu kể cho mấy đứa để “cúng” à?- Nguyên chen zô làm 1 xô nước lạnh lên người 2 chú kia

-Nhi! Nghỉ làm cho nhỏ đó đi!- Hưng

-Mai nữa là lãnh lương rồi! Làm hết hôm nay cho đủ rồi nghỉ ^^!

-Haiz! Thua em luôn!- Nguyên thở dài

-Hi hi, em không sao!- Nó nhăn răng cười

Tối đó, nó vừa vào nhà Chi thì. ...

-Tại mày, làm các anh ấy la tao! Tại mày!!- Chi tát vào mặt nó tới tấp!- Tao đuổi việc mày! Chết đói đi con ****

-Nếu muốn đuổi tôi chị phải trả tiền lương cho tôi!- Nó chìa tay ra!

-Tao không trả! Mày làm gì được tao? 1 con nghèo hèn như mày, xấu xí như mày! Sao làm gì được tao! Tao cho mày biết mày còn xa mới bằng tao!

-Vậy...chị không trả tiền cho tôi?

-Biến đi! Đợi tao đuổi à?? Cho mày nhịn đói luôn! Con ****!

Tức quá, nó nghe lời si nhục đủ rồi! Giọt nước tràn ly! Nó sẽ trả thù, quyết tâm “chơi” nhỏ này 1 vố. Đứng trước cổng nhà nhỏ Chi, nó móc đt ra. ...

-Alô ông à? Cháu sẽ trở về...ngay trong đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sáng, tia nắng sớm chạm vào mắt nó, nó tỉnh dậy. Nó ngủ trong 1 căn phòng cực sang trọng như công chúa, VSCN xong nó bước tới gương.

“Chị bảo tôi xấu xí! Tôi cho chị thấy! Chị tát tôi! Tôi sẽ trả lại cho chị!- Nó thẳm nhủ, vứt bỏ cặp kính gọng dày đi, thả tóc ra. Tẩy sạch lớp tế bào chết trên mặt (xóa bỏ dấu tay của nhỏ kia, hehe). Mang đồng phục vào, nó xuống nhà.

-Xin chào cô chủ!- 2 hàng người giúp việc đứng xếp hàng chờ nó

-Chị Nhi của em xinh quá! Tóc chị màu nâu tự nhiên hay nhuộm thế?- Hưng hí hửng tới vuốt vuốt tóc nó.

-Thằng nhóc này dám đụng vào cháu gái iu của ta à! Ngồi vào bàn ăn đi cháu!- Ông nội của nó mỉm cười hiền hậu nhìn nó

-Ông kia! Cháu giống với chị xí mừ!- Hưng phụng phịu

-Ngủ ngon không cháu!- Cô Lam dịu dàng hỏi

-Dạ được! Cháu cảm ơn ạ!- Nó cười nhẹ.

- Ăn xong 2 đứa đến trường nhé! Ta nghe Hưng kể chuyện cháu bị ăn hiếp rồi, ta sẽ cho trợ lý tới trường cháu!- Ông nó bảo

- Vâng!- Hưng hí hửng.

1 lát sau, 1 chiếc limo đợi sẵn chờ 2 đứa tới trường. Limo đỗ cái xích trước trường, đám nữ sinh đã rầm rì

- Hưng đi với ai xinh quá! Nhìn hiền ghê!- girl 1

- Chắc gf mới của anh! Ảnh đào hoa lắm mù!- girl 2

- Mà nhỏ đó xinh quá! Chắc mới chuyển về!- girl 3

- Trông 2 người thân ghê! Mà sao Hưng cười nhiều thế nhỉ? Baby ghê!- Girl 1

- “Warm boy” mù!- girl 2.

Lớp 11a4, nhỏ Chi đang ngồi đó, 1 cô bạn xinh đẹp (nó á) tiến lại gần Chi...

- Chào chị!- Nó

- Chào bạn! Tìm mình hả?- Chi giờ nụ cười giả tạo ra vì không nhận ra nó

-

- Sao bạn đánh mình?- Nhỏ Chi ngờ ngác

- Không nhận ra tôi à? Ôsin của chị nè!- Nó nhếch môi

- Mà mà dám!- Nhỏ Chi vùng lên định đánh nó.

- Cô là con gái của chủ tịch Đông? Cô dám đánh cháu gái ruột duy nhất của chủ tịch Dương sao?- Trợ lý nó bước tới

- Cái gì? Nó là...”công chúa thất lạc của dòng họ Dương” danh giá bậc nhất nước sao?- Nhỏ Chi và cả đám xem ké sừng sốt. Bên ngoài Hưng cười khoái chí

- Chị Nhi mà ra tay là số 1! Hehe

- Cái tát hồi nãy là trả cho chuyện làm tôi xấu mặt trước bao người

- Cái này là trả cho việc đánh tôi suốt tuần qua

- Cái này vì dám “xù” lương tôi!...Đáng lẽ tôi đã nhện chị! Nếu chị không hại tôi như thế! 3 cái tát đó là quá ít cho những gì chị làm với tôi! Nếu muốn kiện tụng thì bảo bố của chị gặp trợ lý của tôi!- Nó lạnh lùng bỏ đi. Nước mắt lại ứa ra vì nhớ lại những uất ức.

- Chị à! Thôi nào! Ngoan nào!- Hưng ôm chầm nó vào xoa xoa lưng an ủi nó

-...!- Nó không nói gì chỉ khóc rầm rức trong lòng em trai mình.

- Vậy Hưng với nhỏ đó là chị em họ?- hs 1

- Đúng rồi! Nhỏ đó là cháu nội còn Hưng là cháu ngoại mà!- hs 2

- Ax! Vậy mà bữa mình còn tính đánh nhỏ! May là mình chưa làm!- hs 3

- 2 đứa làm gì thế?- Nguyên bước tới, chưa biết gì nên mặt hừng hực ghen

- Thì...đang ôm nhau!- Hưng trêu Nguyên

- Nhi! Em dám ngoại tình à?- Mặt Hưng chuyển sang màu xám

- Thôi đi ông anh! Ghen tị đôi màu luôn kìa! Giờ nói cho biết! Tui và Nhi là chị em họ đấy!

- Nói vậy Nhi là “công chúa thất lạc” của dòng họ Dương à?- Linh nhảy vào

- Đúng thế!

- Sao em giấu anh hả Nhi?- Nguyên giận dỗi, mặt chuyển sang màu tím

-Em...em không cố ý...chỉ là... “mặt giống tắc kè ghê!”

-Em không tin tưởng anh! Thật thất vọng!- Nguyên bỏ đi. Hưng đuổi theo, còn nó và Linh

-Á Linh! Anh sao thế? Lên phòng y tế thôi!

-Không sao!- Linh lấy tay chùi máu mũi

-Đề em lau cho anh!- Nó lấy khăn tay ra dịu dàng chùi cho Linh, xong đưa khăn cho cậu cầm

-Cô chủ! Tôi xong việc rồi!- Trợ lý nói

-Vâng! Thanks chủ! Chủ về nhà trước đi ạ!- Nó nói lễ phép

-Chào cô!

-Anh Linh! Em đi tìm anh Nguyên nhé!- Nó đi trước còn mình nhất Linh

-Woa! Khăn của nhỏ! Báu vật của mình!- Linh nâng niu cái khăn y như cục vàng vậy, mấy nhỏ xung quanh hơi thắc mắc rằng chuyện gì đã xảy ra với hotboy của họ vậy?

Mới chớm Đông đã có gió Xuân len lỏi trong lòng Nhất Linh nhà ta rồi ư??

ưt!>át!>át!>

Nhận được tin nhắn từ nó, Nguyên để đt qua 1 bên và tiếp tục uống cạn ly Whisky

- Nhi! Em cũng như cô ấy muốn giấu anh mọi chuyện à??

-Anh Nhất Nguyên hôm nay không đi với cô em xinh tươi nào à? Vậy em uống với anh nhé!- 1 nhỏ xinh đẹp lả lơi lại gần

-...!- Vẫn tiếp tục uống.

-Dạo này anh với My sao rồi? Nghe nói 2 người c.t rồi hả?- Nhỏ đó tiếp tục

-Im đi!- Nguyên đẩy nhỏ ra- Biến đi! Để yên cho tôi!

My! Nguyên nhớ tới cô ấy! 1 cô nàng không xinh đẹp sắc sảo nhưng lại dễ thương, My dung hòa được sự dịu dàng nhưng vẫn có chút tình nghịch. Và trên hết, My dạy Nguyên biết thế nào là yêu thật lòng mình, My thuần hóa được con thú dữ trong người Nguyên. Đưa anh trở lại là 1 con người điềm tĩnh hơn. Nhưng My đã ngốc nghếch nghe theo lời quyến rũ của 1 thằng công tử nào đó mà bỏ Nguyên (không biết Nguyên giàu nứt đố đổ vách ==’’). My là ai? Trong con say, Nguyên quên mất hiện tại và chìm trong quá khứ, theo thói quen cũ, anh tìm đến căn hộ nơi My đang sống.

-Nguyên! Sao anh say vậy?- My ra mở cửa và rất bất ngờ vì không nghĩ Nguyên sẽ tới tìm mình.

-Em đây rồi!- Nguyên nói rồi ngã nhào, My đưa anh vào nhà.

-Lâu rồi em không gặp anh! Anh biết không? Em...vẫn còn rất yêu anh!- My chườm khăn cho Nguyên và trông chừng cậu.

Trong lúc đó, nó đang đứng trước nhà Nguyên (sát bên nhà nó) đợi Nguyên về, nhưng đợi mãi mà không thấy nên gọi cho Nguyên. Gọi lần 1 không ai nghe máy, lần 2 có người nghe, nó chưa kịp mừng rỡ thì nghe giọng nữ nói...

-Xin chào, Nguyên đang ngủ? Có việc gì không ạ?- Giọng thanh thoát của MY

-À dạ...dạ...chỉ là mọi người đang đợi Nguyên về!- Nó run run giọng

-Cô yên tâm! Lát tôi sẽ đưa anh ấy về!

-Dạ cảm ơn chị!- Nó

Lúc này lòng nó hoang mang thiệt sự! Đầu nó xuất hiện bao nhiêu câu hỏi: Nguyên ở với ai? Nguyên và cô ấy có quan hệ gì? Sao Nguyên lại ngủ bên nhà cô ấy?...v.v..

-Ừm! My!- Nguyên nói trong mê sảng.

-Em ở đây! Nguyên!- My đưa tay vuốt trán Nguyên

Nguyên mỉm cười

-Nhi! Anh sẽ bảo vệ em!

-Cái gì? Nhi là ai? Là cô bé gọi điện lúc nãy ư?-My bất ngờ.

-Nhi! Sao em/chị còn đợi ở đây! Anh ấy chưa về đâu!- Hưng và Linh đồng thanh.

-Hưng à! Chị... nghe rằng anh ấy đang ngủ ở nhà chị nào đó! Hức!- Giọt nước mắt đã đọng trên khóe mắt nó.

-Cái gì? Anh ấy dám...! Em sẽ không tha cho anh ấy!

-Bình tĩnh! Giờ phải xem xét nhỏ đó là ai!- Linh ngăn Hưng lại

-Uhm! Vào nhà cậu đợi nghen Linh!

-Được!

Khuôn viên nhà Linh cũng rộng như nhà nội nó vậy, mát mẻ và thoáng đãng. Nhưng lúc này nó không để ý đến cảnh vật xung quanh vì trong đầu đang nghĩ rằng Nguyên phản bội nó ư?

-Các cháu là cháu của Lâm (tên ông của nó) à?- 1 ông già (nói vậy thôi chưa già lắm đâu!) bước tới từ tốn hỏi.

-Vâng! Ông là...!- Nó không biết ông lão là ai

-Ta là người làm vườn nơi này!- Ông lão cười khanh khách, thế mà nó tin thiệt vì ông ấy ăn vận y như nông dân í!

-Ông nội đùa hoài!- Linh lên tiếng

-Haha! Tại cô bé đây dễ thương quá nên ta trêu 1 xí! Cháu gái xinh đẹp thế này! Cháu trai cũng vậy! Lão già xấu xí đó xem vậy mà tốt số thế nhỉ?

-NÈ! TÔI Ở BÊN ĐÂY NGHE ĐƯỢC HẾT NHÁ! LÃO GIÀ KIA!!!- Tiếng ông nội bên kia vọng lên (2 sân sát vách mừ!)

-Lão già tai thính dữ!- Ông của Linh cố ý nói to lên

-Nè! Giới thì bước sang đây!Lão làm vườn!- Ông của nó đáp. Cả 3 đứa mặt đều đơ ra, già rồi mà xì-tin gúm!

-Ok Ok! Lão qua liền!Phải “uỳnh” ông 1 ván- Và ông lão lộc cộc xách gậy bước đi, 1 đám người giúp việc chạy theo gọi “chủ tịch ơi!” í ới, trông thật tức cười.

-Haiz, 2 ông già là thế đó! Kệ họ đi!- Hưng nói

-Không can lại lỡ họ “uỳnh” nhau sao?- Nó lo lắng

-Không sao đâu! “uỳnh” cò mà! Không chết ai đâu!- Linh phẩy tay

-Thế à! Haha!- Nó cười vì 2 ông cụ kia!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Có tiếng xe,

-Chắc lão Nguyên về đây!- Hưng nói. Cả 3 đứa cùng bật dậy chạy ra cổng.

Trước mắt nó, Nguyên đang say khướt, nói lảm nhảm, và 1 cô gái đỡ anh ấy. Trông 2 người thật tình cảm, còn hơn cả nó và anh.

-My!- Linh lên tiếng

-Chào 2 cậu!- My cười- Giúp tôi đưa anh ấy vào

-Cô còn dám vác mặt qua đây à? 1 người ham danh vọng như cô?- Hưng tức tối giằng lấy Nguyên từ tay My

- Ừm My của anh đâu? Lại đây nào My!- Nguyên say làm nhảm. Nó đứng chết trân, trong tình huống này nên làm gì? Nó không đủ can đảm lại gần Nguyên. Nguyên phản bội nó thật rồi! Cái hạnh phúc bấy lâu nay như sụp đổ trước mắt nó.

- Tỉnh lại đi! M.n đưa anh ấy vào nhà!- Hưng vỗ vào mặt Nguyên.

- Còn cô về đi!- Linh nói với My

- Chị! Vào đây nè!- Hưng lôi tuốt nó- đang đơ như cây cơ- vào nhà

Nó ngồi nhìn Nguyên không chớp mắt, vẫn đang lảm nhảm gọi tên My My.

- My là ai?- Nó quay sang 2 đứa kia

- Ờ thì...!- Hưng lấp bấp

- Nói chị nghe!- Nó

- My là tình đầu của Nguyên, Nguyên rất yêu cô ấy. Nhưng cô ấy lừa dối Nguyên đi theo 1 gã đại gia để kiếm tiền! Và Nguyên biết được đã chia tay cô ấy mặc cho cô ấy khóc lóc van xin!- Linh nói

- Vậy... chắc anh ấy còn thương chị ấy!- Nó

- Đó là chuyện của 1 năm trước rồi chị Nhi à!- Hưng bào chữa

- Đó cũng là vấn đề của hiện tại! Lúc ngủ anh ấy vẫn gọi tên chị ấy!- Nó nói, những giọt nước lăn dài trên má

- Chị...!- Hưng bắt lực nhìn nó khóc, Linh cũng im lặng nhìn nó mà lòng đau như cắt.

Sáng, Nguyên tỉnh dậy, nhận ra có nó, Hưng và Linh đang nằm dưới sàn phòng cậu.

- Sao m.n lại ở đây?- Nguyên lay lay vai Hưng, Hưng mở mắt ra nhìn.

- Anh là đồ tồi! Dám làm chị tôi buồn! Chị ơi dậy đi học nào!- Hưng gọi nó.

- Uhm!- Nó ngóc đầu dậy, gương mặt buồn bã nhìn Nguyên, Nguyên không nhớ gì nên không hiểu cái gì đang xảy ra.

- Dậy! Thăng cún con!- Hưng đá vào lưng Linh

- Thăng này! Sáng sớm muốn wánh nhau à?- Cả 2 nhảy xổ vào cấu véo nhau, còn 2 người kia im lặng nhìn nhau.

- Dậy đi học đi anh!- Nó cất tiếng trước, giọng không trong như mọi ngày mà hơi trầm trầm hơn, rồi nó kéo Hưng về

- Chị tính tha cho hắn như vậy à?- Hưng chạy theo nó. Khựng lại vì nhận ra nó lại khóc tiếp.

- Chứ chị biết làm gì giờ? Chẳng lẽ lại đánh ghen anh ấy! Hức!- Hưng ôm nó vào lòng và an ủi

- Thôi nào chị! Sắp thi rồi đừng xuống tinh thần nghen!

- Uhm! Chị biết rồi!

- Hình như chị có tin nhắn trong đt

- Ừm!- Nó đọc tin nhắn

- Hôm nay Uyên sẽ đi học lại!- Nó

- Cái gì? Woa vui quá!- Hưng nhảy tung tung

- Uhm vui!- Nó mỉm cười dịu dàng nhìn thẳng em của mình, nếu mấy fan girl mà biết hoàng tử của lòng họ nhí nhố như thế này thì sao nhỉ?

- Hey con nhóc! Tao về rồi nè! Mấy tuần không gặp nhìn mày xinh hơn nè và...

- Và gì?

- Có nét gì đó buồn buồn nhĩ? Có chuyện gì đó xảy ra à? Nói tao nghe? Mà tao ở bên đọc báo thấy mày quay về nhà rồi hử?- Nhỏ Uyên hỏi tới tấp.

- Chị tởm phải zậy chứ!- Hưng bè bè

-Tôi không hỏi cậu nhé! Ủa Quân đâu?

-Cậu ấy nghỉ học bữa giờ, tớ không biết tung tích cậu ấy!- Nó

-Tao mua quà cho cả Quân nữa, uống ghê!- Uyên tiếc

-Có mua cho tớ không?- Hưng

-Không! Mua cho cậu làm gì?

-Tớ là bạn cậu mà!!!- Hưng mè nheo la ó, 2 đứa kia ồn ào, còn nó thì ngồi nhìn sang bàn của Quân hơi lo lắng

-Được rồi! Tôi giỡn thôi! Tôi mua cho cậu cái này nè!- Uyên đưa cho Hưng 1 cái hộp nhỏ nhỏ.- Về nhà rồi mở ra ghen! Cầm mở ở đây!

-Nhi! Quà của mày nè! Con thỏ bông có khả năng ghi âm đấy! Có gì buồn cứ tâm sự với nó!- Uyên chia ra 1 con thỏ bông tai dài cực kute.

-Chị lo cho Quân à? Chị đừng lo! Cậu ấy sẽ đi học lại thôi! Em biết mà!- Hưng nói

-Uhm! Hi vọng vậy! Lát mày vào bệnh viện với tao ghen!

-Chi vậy?

-Mẹ tao nằm trong, bữa giờ rồi!

-Vậy à? Sao tao không biết! Hức! Bác ấy có sao không?

-Hôn mê lâu rồi! Không có dấu hiệu tỉnh lại

-Lát tao sẽ vào thăm bác ấy!

-Tớ đi nữa!- Hưng hào hứng

-Ở nhà!- Uyên

-Đi nữa!- Hưng

-Không!

-Đi

-Không!

Cứ như thế cứ tiếp diễn, suốt ngày đó nó không liên lạc với Nguyên. Nó sợ...Nguyên sẽ nói lời chia tay với nó. Nó sợ lắm, sợ mất đi 1 người mà nó yêu thương thật lòng. Đạo này nó cũng không còn bị ăn hiếp nữa, nhưng vẫn không có bạn. Mà thôi mặc kệ! Nó có Uyên, Hưng là được rồi! Nói nó mới nhớ, Ken đạo này cũng không liên lạc với nó. Có lần nó đã gọi thử nhưng không có tín hiệu. Quân, Ken! 2 cậu đi đâu??

Mẹ nó, khuôn mặt trắng bệch nằm thờ = oxi thôi thóp, nó rất nhớ mẹ.

“Mẹ ơi, phải chỉ có mẹ ở đây mẹ sẽ cho con biết phải làm thế nào? Con nên tiếp tục níu giữ hay buông anh ấy ra? Anh ấy không có 1 lời giải thích nào, điều đó chứng tỏ rằng anh ấy không yêu con thật sự!”

-Thôi nào chị! Chúng ta về thôi! Mẹ chị sẽ ổn mà! Sắp thi rồi, chị hãy gác mọi chuyện sang 1 bên và ôn thi cùng bọn em đi!- Hưng vỗ vai nó

-Đúng á Nhi! Mày cũng phải ôn thi chứ!- Lần đầu Uyên “hùa” theo Hưng.

-Uhm! Được rồi về thôi m.n!- Nó quẹt nước mắt rồi ra về. 3 đứa ghé 1 nhà hàng ăn nhanh rồi về nhà.

Đêm đó là 1 đêm dài đằng đẵng với nó...

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cỗ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Và sau đó, nó bước vào thời kì ôn thi mệt mỏi, hăng say học làm nó cũng quên đi chuyện giữa nó và Nguyên. Nhưng, thỉnh thoảng nó vẫn cảm thấy lạnh giá vì gió Đông đã kịp len lỏi vào tận sâu trong tim mất rồi. Nó vẫn lén dõi theo Nguyên hằng ngày, nhìn anh tỏa sáng và thầm nghĩ rằng tuýp người như nó không phù hợp với anh. Nhưng nó vẫn rất yêu anh ấy, nó phải làm gì đây? Lần đầu nó hiểu rằng yêu là khổ như thế nào, tình đầu của nó đã là “trái đắng” đối với nó, dù vậy suốt đời nó sẽ mãi mãi không quên. Suy nghĩ mãi, với bản tính hiền lành của mình nó đã đưa ra 1 quyết định- quyết định mà nó cho rằng đúng đắn nhất nhưng cũng mang lại cho nó nhiều sự đau khổ và hối hận nhất.

Ngày thi, Quân có đi thi, nhưng cậu ấy lảng tránh nó. Nó không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng không có cơ hội nói chuyện với Quân.

Tua nhanh nhé!

Ngày thi cuối cùng, nó dừng cảm xúc đi ra nhận tin cho Nguyên, 1 tin nhắn đầu tiên sau 3 tuần xa cách. Trong 3 tuần đó nó đã thu gom đủ dũng cảm rồi, nó cũng biết Nguyên vẫn còn gặp My nữa!

Nó run run đợi tin nhắn trả lời, 30p sau, Nguyên rep

Chỉ vồn vồn 1 từ, nhưng 1 từ đó làm nó khóc nức lên cả đêm.

Sáng hôm sau, nó dậy sớm tắm rửa chuẩn bị. Mang bộ đầm thật dễ thương và đi đế xuồng cao. Make up nhẹ nhẹ che đi 2 hốc mắt Panda của mình, nó tới chỗ hẹn sớm 15p.

Mặc dù hẹn 9h nhưng 9h30 Nguyên mới tới, nhìn bộ dạng hớt ha hớt hải của anh nó thừa biết anh vừa đi với ai đó về. Nó buồn lắm, muốn giận nhưng nó nghĩ giờ nó không có tư cách giận, trong suốt thời gian quen anh nó chưa- và sẽ không bao giờ- giận anh.

-Anh xin lỗi! Em đợi lâu không?

-À em mới tới được 10p thôi (nói dối)- Nó mỉm cười nhẹ.

-Em hẹn anh ra đây làm gì thế?

-Uhm...em định rủ anh đi công viên, em chưa đi vào đó bao giờ!

-Được! Đi nào

Nó và anh đi chơi hết trò này đến trò kia rất vui, mặc dù nói vui nhưng nó nghĩ chắc chỉ có nó vui thôi. Với anh thì đi với nó không vui như đi với My đâu. Tích tắc cũng tới tối, nó và anh đi dạo trong công viên cây xanh mát mẻ. Nhiều cặp đôi tình tứ trong công viên làm nó ghen tị mong ước được như họ. Rút điện thoại ra, nó nhắn tin cho ai đó.

-Nguyên, tóc anh dính gì kia! Cúi xuống em phui cho!- Nó cười toe

-Uhm! -Nguyên cúi xuống, nó nhắm mắt lại tới gần

1 nụ hôn lên môi anh, Nguyên cảm thấy nụ hôn này thật ngọt nhưng cũng có vị mặn mặn- vị mặn của nước mắt, giọt nước mắt chất chứa nỗi buồn và sự hối hận của nó khi thực hiện quyết định nó nghĩ ra 3 tuần trước.

-Nhi!- Anh bất ngờ vì lần đầu nó chủ động hôn anh

-Em xin lỗi vì không hỏi trước! Đây...là nụ hôn thứ 4 của em và anh! Và...cũng là nụ hôn cuối cùng của chúng ta!- Nó dồn hết can đảm để nói mà không bật ra tiếng nấc

-Chẳng lẽ em đã biết (ý là chiến của My vs hắn)?

-Em biết lâu rồi! Và giờ em sẽ để anh đi! Em mong anh sẽ hạnh phúc!- Nó mỉm cười, nụ cười đau buồn nhất mà Nguyên từng thấy.

-Nhất Nguyên!- Chát giọng trong trẻo của My cất lên

-Sao My lại ở đây?- Nguyên bất ngờ

-Em nhắn chị ấy tới! Anh hãy đưa chị ấy tiếp tục đi dạo công viên, đi ăn, đi shopping...và làm những công việc của những người yêu nhau hay làm!- Nó

-Nhi!- Nguyên không biết nói gì

- 1 giọt nước mắt chạm đất

-Tạm biệt anh! Hết thật rồi!Em...không còn là Gà con của anh nữa- Nó quay lưng bỏ đi, nước mắt rơi lã chã. My tới với Nguyên

“Không sao đâu Nhi! Mày sẽ không hối hận! Mày quyết định đúng rồi! 1 con ngốc như mày cũng có thể vì người mình yêu mà đưa ra sự lựa chọn đúng đắn nhất!”

Trên đường phố đông người, 1 cô gái nhỏ bé bước đi, cô ấy mang đầm màu trắng thanh khiết- như tình yêu cô ấy dành cho người đó vậy...

Mối tình đầu của nó kết thúc như thế đấy! Gió Đông làm buốt lạnh trái tim nó, gió Đông như cào xé trái tim nó. Đau! Đau lắm! Nó khụy xuống, m.n không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô gái xinh đẹp đó.

-Nguyên!- Nó nấc lên

-Nhi! Chuyện gì xảy ra thế?- 1 giọng nam quen thuộc

-Nhật Quân!- Nó ngược mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- Bữa giờ cậu đã ở đâu? Sao không đến lớp?- Nó hỏi cậu con trai mang cặp kính gọng dày, để đầu gáo dừa trước mặt

- Cậu nói cho tớ biết chuyện gì xảy ra đấy!! Cái gì làm cậu khóc như vậy hả??- Quân quệt nước mắt trên má nó

- Tớ...tớ...!

- Sao?

- Tớ bị người ta bỏ rơi rồi! Huhu!- Nó òa lên khóc nức nở

- Nhất Nguyên bỏ rơi cậu hả?- Quân xoa đầu nó nhẹ nhàng

- Sao cậu biết?

- Chuyện gì về cậu tớ đều biết hết! Tớ còn biết rất rõ về Nhất Nguyên!

- Sao...?- Nó

- Đừng hỏi! Rồi cậu sẽ biết thôi! Vì cậu! Tớ sẽ...về nhà chính! (!)

- Nhà chính? Là nhà ai?

- À không có gì! Nín đi! Đừng vì chuyện này mà buồn bã quá!

- Hức! Sao tớ điều khiển được con tim tớ chứ! Nó đau lắm! Tớ không thể ngăn nó được!- Nó

- Tớ hiểu cảm giác của cậu!- Quân hướng ánh mắt buồn bã nhìn nó- Để tớ đưa cậu về!

- Uhm!

...

- Thanks cậu! Tớ mới dọn qua đây!- Nó

- Tớ biết mừ ^^! Ngủ ngon nhé! Mai là Noel rồi tâm trạng phấn chấn lên chứ!

- Uhm!- Nó ráng cười cho Quân yên lòng

- Mai...nếu cậu muốn, tớ sẽ dẫn cậu đi Lễ!

- Lễ!?

- Uhm! Noel là ngày lễ của Thiên Chúa giáo mà! Tớ vẫn hay đi Lễ lắm! Cha giảng nhiều đạo lý rất hay!

- Được! Cảm ơn cậu! Tạm biệt! Ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Quân lặng lẽ nhìn nó vào nhà

- Chị Nhi! Ai làm gì mà mắt chị sưng vậy? - Hưng lẳng xăng lấy đá chườm lên mắt nó

- Chị... với anh Nguyên chia tay rồi! - Nó lẳng lẽ

- Hưng nghĩ thầm

- Uhm! Em hiểu tính chị hiền lành như vậy nên chị sẽ gán ghép cho họ đúng không?

- Uhm! Em quả là hiểu chị! - Nó chui vào lồng ngực rộng lớn của cậu em (chị em trong sáng nha m.n ==')

- Rồi hẳn sẽ bị phản bội lại coi! Con nhỏ My đó! Giang sơn khó đổi bản tính khó dời! Mà em không cảnh báo cho hẳn ta đâu! Cho đáng! Em tin Nhất Linh và Nhất Quân cũng làm lơ thôi! - Hưng bực bội vầu môi lên, tay xoa xoa đầu nó

- Nhất Quân?

- Chị không biết à? Nhất Quân là anh họ của Nhất Linh và là em họ của Nhất Nguyên!

- Tên nghe hao hao như Nhất Quân lớp chị nhĩ?

- Khi!!

- Sao em cười?

- À không có gì! Ngủ đi! Em hát ru chị ngủ! - Hưng xoa xoa đầu nó, dịu dàng làm nó nhớ tới mẹ. Đang liu riu sắp ngủ...

- Bỏ cháu iu của tao ra!! - Ông nội nó chạy xộc vào =]] (khoảng 2 ông già ghê)

- Ông kia! Cháu đang an ủi chị ấy mà! - Hưng nói - Chị ấy sắp ngủ mà ông lại phá rồi!

- Ông! - Nó

- Thế à? Ông xin lỗi! Cháu iu bị sao thế?

- Chị ấy bị Nhất Nguyên bỏ rơi á ông! Ông trừng phạt tên đó đi!

- Nó là bạn cháu mà cháu "xử" đi! Sao lại nhờ ông!

- Ồ! Ông kia! - Hưng giầy nẩy

- Cháu iu buồn lắm à? Haiz, ta cũng không giúp được gì. Tình cảm đâu có thể ép buộc được! - Ông nội xoa đầu nó

- Vâng! Cháu biết! - Nó

- Mà khoan đã! Ta có cách "chơi" thằng nhóc kia rồi!

- Cách gì ông? - Hưng hí hửng

- Thư kí! Liên lạc "lão làm vườn" cho ta! - *đứng dậy chạy đi* *hí hửng*

- Ông! Nè em ngăn ông lại đi! Chị đâu có bảo trả thù này đâu! Chị tưởng 2 ông cháu giỡn thôi! - Nó

- Hi hi, em sẽ ngăn! - Hưng

P.s: Trong là suy nghĩ của m.n còn "... " là suy nghĩ của nó ghen m.n ^^)

- Uhm! Được rồi! Em về phòng ngủ đi! Chị ổn rồi! - Nó thôi sụt sịt

- Vậy em về ngủ ghen! - Hưng chạy đi. - Em phải chăm sóc cho "kế hoạch t.iu" chứ hí hí

- Cây cỏ mà cũng đặt tên @@! - Nó bó tay với Hưng

P.s: Zụ " Kế hoạch tình yêu" của nhóc Hưng nói sau ghen!

12h30p...

- Bố! Mẹ! Đừng bỏ con!- Nó mơ, trong mơ nó thấy bố mẹ nó đang bỏ đi xa, xa khỏi nó. Nó thấy Nguyên tới, Nguyên cười với nó. Nhưng anh cũng quay lưng lại và bỏ đi...

Nó bật dậy, mồ hôi nhễ nhại. Ra ban công đứng hóng mát.

- Ủa căn phòng đối diện phòng mình(ý là biệt thự nhà Nguyên và Linh sát vách biệt thự của nhà nó, có 1 căn phòng đối diện phòng nó luôn luôn tắt đèn như không có người ở ỉ!) hôm nay sáng đèn ư?

Nó quan sát, có 1 người con trai dong dong cao, dáng vẻ đó...rất quen. Không phải Nguyên cũng không phải Linh. Cậu ấy mới tắm xong, 1 chiếc khăn quấn ngang hông. Cậu ấy lấy cái khăn khác lau lau mái tóc ướt màu nâu trông cực sexy!

- Oái! Cái lưng! Mình thấy cái lưng rồi! Trắng quá!- Nó ngồi phịch xuống lấy tay vuốt vuốt ngực thờ dốc (cái tính mê trai đẹp không bỏ được).

"Ủa? Nhìn thấy lưng thôi có gì mà phải xoắn như thế hả con ngốc này!"- Nó tự cốc đầu nó rồi đứng lên nhận dạng xem dáng vẻ đó là ai.

- Quen lắm! Quen quá! Chẳng lẽ....! Là Ken ư? Sao Ken lại ở đó? Chuyện gì đang xảy ra nhỉ? Ai giải thích giúp được không?- Nó độc thoại 1 mình.

Nó chạy vào phòng đóng cửa kính kéo rèm lại, lấy đt ra, bấm số Ken và gọi. Khẽ dòm dòm qua đó xem thử. Quả y như nó dự đoán, người con trai đó cầm điện thoại lên và giọng trầm và ấm quen thuộc xuất hiện trong điện thoại nó.

Hết chap 16

Bên lề 1 xúu

Nói về "kế hoạch tình iu" của Hưng...

Lúc Uyên về có đưa cho Hưng 1 cái hộp quà nhỏ, dặn là về nhà mới được mở ra. Cu cậu vừa về nhà đã tót lên phòng mở ra. Trong hộp là 1 cái chậu bằng sứ nhỏ có in hình 1 cô bé và cậu bé, cùng với 1 hạt giống cây Lan Cẩm Cù, 1 tờ giấy ghi rằng:" Nếu cậu kiên nhẫn trồng hết cây này cho tới khi nó ra lá (lá cây này hình trái tim đẹp lắm ^^) thì lúc đó hãy ngỏ lời với tui! Tui sẽ...là gf của cậu, tới khi quen tui rồi đừng có mà hối hận nhé! Tui ghen lắm đấy! Ngày nào cũng phải chăm sóc cho nó, và chăm sóc cho con nhóc bạn thân của tui nữa! Cậu cứ coi như đó là "thử thách" của tui đối với cậu đi nghe! P.s: Tui thấy nó dễ trồng nên mới mua cho cậu í!"

- Oh yeah!!- Cậu nhóc khoái chí la lên

Giờ ăn cơm,

- Sao con cười hoài vậy nhóc ngốc?- Cô Lam hỏi Hưng

- Chắc bệnh kinh niên tái phát!- Ông ngoại "bá đạo" của Hưng nhấp li trà

- Chê con hoài! Cho ông biết sau này tiểu thư của tập đoàn Phạm sẽ về làm cháu dâu ông đấy! Nhờ công con đấy!- Hưng héch mắt lên

- Sao? Uyên chịu em rồi hả?- Nó hỏi, cô Lam và cả Ông đều "hoi" bất ngờ

- Chưa đâu! Em phải lo cho xong "kế hoạch tình iu" đã!

- Là cái gì?

Lát sau 2 chị em nó vào thư phòng, search google: Lan Cẩm Cù

- Đây rồi! -Hưng chỉ

- Lan Cẩm Cù Hoya Kerrii à?

+Hoa thơm mùi cà phê sữa, lá có thể chữa bệnh cảm...

+Cây phát triển tốt với ánh sáng trong phòng

+Để chăm sóc, chỉ cần tưới một ít nước mỗi ngày.

+Lá cây hình trái tim mang lại tác dụng tích cực về mặt phong thủy, đồng thời thể hiện tình cảm, lời chúc tình yêu và hạnh phúc mà bạn muốn trao gửi cho ai đó.

- Ok! Được rồi! Uyên à! Ngày anh với em tay trong tay không xa nữa đâu! Hí hí!

- Ngâm miệng lại đi em! Coi chừng trúng gió!- Nó cốc đầu thẳng nhóc

"Kế hoạch tình iu" là thế đó m.n ^^

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Sáng,

- Ai vậy? Vào đi!- Nó ưỡ ỏi nói

- Chị Nhi! KHTY này mầm rồi nè!- Hưng hí hửng, đầu còn đội nón ngủ, mang quần đùi hình nhóc Shin và đi đôi dép ngủ hình khi yoyo

- Uhm! Tốt rồi!- Nó nói qua loa lấy lệ rồi chui vào mền tính ngủ típ

- Nè! Chị dậy đi! Em gọi người tới "sửa sang" nhan sắc của chị rồi đây! 3 tuần nay nhìn chị "thảm" quá!

- Huh?

- Stylist tới rồi! Lên đi!- Hưng gọi- Làm cho chị ấy thật đẹp cho tôi nhé!

Nó bị cả 1 ê-kíp dựng dậy lôi vào phòng tắm, nào là đắp mặt nạ, tẩy tế bào chết, mát-xa, cắt tóc, make up....

Lát sau, nó bước xuống trong sự ngỡ ngàng của Ông và hầu hết m.n trong nhà

- Sao hôm nay cháu tôi đẹp thế nhỉ?- Ông nó reo lên

- Thanks ông! Cháu không quen lắm!

- Đẹp! Đẹp!- Ông nó giờ ngón cái lên

Quả thật nó đẹp hơn nhiều, mái tóc thẳng bình thường giờ được uốn xoắn nhẹ nhẹ như búp bê, da sáng trắng hơn. Mắt cũng đeo lens nên nhìn to hơn. Make up tông màu xanh mát dịu hợp với bộ đầm màu xanh biển mà nó đang mang.

- Chị của em đẹp lắm!- Hưng bước xuống, đầu tóc vuốt keo bảnh bao, mang quần jeans rách xấn gấu với đôi giày Toms xanh đen tiếp màu với áo thun cổ tim cậu đang mang

- Hôm nay là ngày gì thế? Sao lại...?- Nó

- Nhất Quân về biệt thự chính rồi! Hẹn bọn em đi chơi! Em rủ cả Uyên nữa! 3 anh em nhà họ tập hợp đi luôn!- Hưng cười

- Uhm!- Nó không hào hứng lắm vì biết Nguyên sẽ đưa My theo, nó không muốn nhìn thấy cảnh đó.

- Tập trung trước nhà nó, có cả Uyên. Hiển nhiên Hưng sẽ giành chỗ Uyên, Uyên không từ chối mà chỉ bẽn lễn gật đầu. Chà! Cô nàng thay đổi nhỉ? Không ăn mặc phá cách như thường ngày mà chỉ mang váy hoa với áo voan nữ tính thôi! Có cả My đi nữa, nhìn bọn họ mà nó thấy hơi buồn nên quay mặt chỗ khác

- Hôm nay em đẹp lắm Nhi!- Nguyên tới nói với nó

- Uhm! Thanks anh!

- Cảm ơn em vì...!- Nguyên định nói mà nó đã cắt lời

- Không sao! Em hiểu mà!- Nó

- Sao Nhất Quân lâu thế?- Hưng

- Cái thằng đó tính chơi nổi à?- Linh

- Ra rồi nhóc em! Có cần kêu anh là "thằng" như vậy không?- giọng nói quen thuộc cất lên

- Ken! Cậu là...?- Nó không bất ngờ mấy vì đã dự đoán trước

- Chào cậu! Lâu không gặp! Hôm nay cậu xinh lắm!- Ken cười tỏa nắng. Hoàng tử trong mơ của nó đã trở lại (và lợi hại hơn trước =)), nó thấy hơi hơi bồi hồi.

- Hôm nay chúng ta đi đâu đây thẳng thóc?- Nguyên hỏi

- Em nghĩ, chúng ta sẽ đi vào trung tâm thành phố mua sắm rồi chơi luôn! Về trong ngày!- Nhất Quân đáp

- Ok!

Thế là Hưng và Uyên leo lên chiếc Mercedes SLK phóng đi, Nguyên và My cũng nhanh chóng leo lên chiếc BMW và xuất phát, còn nó và 2 người còn lại

- Nhi đi với tớ nhé!- Ken cười

- Đi với anh nè!- Linh giành

- Tớ mới về nhà như mong muốn của cậu rồi! Nhi sẽ đi với tớ!- Ken nói tiếp

- Ồ cũng được!- Linh ngậm ngùi leo lên chiếc Gallardo

- Nè! Lên đi Nhi!- Ken mở cửa xe cho nó

- Uhm! Thanks cậu!- Nó ngại ngùng leo lên chiếc Lambor màu đen

- Không có gì! Cậu là bạn tớ mà!

Giờ nó cũng để ý, Ken cũng thật phong cách không thua gì mấy người kia khi mang quần thun kaki màu sáng với áo sơ mi sọc caro đỏ. Chiếc khuyên bạc lóe lên trong ánh nắng, nó cứ nghĩ nó sẽ không gặp lại "hoàng tử xa vời" của nó nữa chứ!

Nhưng! Liệu trái tim tan nát của nó có được lành lại bởi sự quan tâm chăm sóc đặc biệt mà "Cold boy" chỉ dành riêng cho nó?? Mời m.n chờ t.g =]]

Nói thêm Ba của Ken và Ba của Linh là 2ae sinh đôi, Ken sinh sau Linh nhưng vai là anh họ của Linh nên 2 đứa nhất trí gọi nhau bằng "cậu-tớ" cho thân

- Sao bữa giờ mình không gặp cậu?- Nó hỏi

- À tại mình có việc đột xuất!- Quân

- Sao cậu và anh NL giống nhau vậy?

- Cả 2 đứa đều giống ba, ba của bọn tớ là anh em sinh đôi. Mẹ của tớ là người nước ngoài nên tớ thừa hưởng đôi mắt màu xanh của bà. Và...bà ấy đã ra đi 2 năm trước, từ đó tớ ra ở riêng!

- Tớ...rất tiếc!- Nó

- Không sao! Và 1 ngày tớ đi mua hoa cho mẹ tớ, tớ đã ghé vào tiệm cậu và gặp được cậu! Và từ đó tớ...luôn nghĩ về cậu!

- Ken!- Nó nhìn sang cái mặt đỏ như cà chua của Ken- Nhưng tớ không biết tớ có thể quên được mối tình đầu hay không!- Nó

- Tớ sẽ làm cho cậu quên! Công chúa ạ!

4 chiếc siêu xe dừng trước Vincom, 7 người xinh gái đẹp trai bước xuống khiến ai cũng phải ngoái nhìn. Cả đám kéo vào mua sắm

- Nhi! Cái túi Hermes này tao thấy hợp với mày nè!- Uyên giờ lên

- Tao không quen xài hàng hiệu! Mắc lắm! Thà để tiền làm từ thiện!- Nó mỉm cười

- Xi! Mày không lấy tao lấy!- Uyên rút thẻ ra thanh toán

Đi ngang tiệm giày, nó cứ nhìn chằm chằm vào 1 đôi giày búp bê cao gót của Chanel nhưng không mua. Có 2 người khác lại nhìn chằm chằm vào nó.

- Chị Nhi mua gì đi ạ! Mai chúng ta chơi đôi quà nhé!- Hưng nói

- Uhm! Tới nước này nó đành mua quà cho tất cả m.n, cả đám tách riêng nhau ra. Riêng Nguyên và My thì "đánh lẻ" từ lúc nào rồi.

Nó đang chăm chú lựa đồ thì...

- Hey cute girl! Are you free tonight?- 2 người nước ngoài tóc vàng mắt xanh tới hỏi nó, vốn tiếng Anh khá tệ nên nó không hiểu. Thấy vậy 2 người đó ra hiệu đi theo, nó ngậy ngậy đi theo. Tới gần thang máy, 1 bàn tay rắn chắc túm nó lại

- Nhất Linh?- Nó

- Em có khờ không sao đi theo bọn họ?- Linh nói

- Sorry guys, my girl friend isn't good at English!- Ken tới và nói, bọn kia định nói gì nữa nhưng nhận được 1 cái trừng mắt sắc lạnh từ cậu nên bỏ đi

- Nè! Ai làm bạn gái của cậu thế?- Nhất Linh

- Thì...nói vậy cho bọn họ đi thôi! Nhì! Cậu mua được gì chưa?

- À rồi! Để tớ thanh toán!

- Uhm! Xong bọn ta cùng đi!- Ken

Giờ chỉ còn 5 người vì Nguyên- My đã tách nhóm (ghét ghê), cả bọn đưa nó đi vòng vòng quanh trung tâm thành phố rồi về biệt thự nhà nó chơi.

Sau nhà có 1 khu vườn và hồ bơi, Hưng tổ chức nướng thịt ngoài trời rất vui vẻ. Trời cũng xé chiều, nhớ ra lời hẹn với cậu bạn cùng lớp nên nó rời trước và lên phòng chuẩn bị

7h, Quân tới đón nó. Hôm nay cậu ăn vận thật đẹp nhưng cái mái đầu đỏ và cặp kính cũng không làm cậu hết quê mùa ==> Nhưng nó không lấy đó làm phiền, 2 đứa tới 1 nhà thờ đi lễ. Lần đầu trong đời nó đi lễ, Linh mục giảng rất hay và cuốn hút nó vào đó. Quân thì chỉ nhìn nó và cười thôi!

Có tin nhắn của Hưng,

- Chị đi lễ xong thì qua bên trung tâm, có để 1 cây thông lớn lắm! Bọn em ở gần đó!

- Ủa sao Hưng biết mình đi lễ ta?- Nó thắc mắc

- Nhì! Tớ nói điều này nè! Nghe xong đừng bắt ngờ nghen!

- Huh?

Quân tháo kính và lột tóc giả ra, tháo luôn cả lens đen trong mắt

- Ken! Cậu là Nhật Quân à?- Nó

- Chính xác thì Nhật Quân là Ken! Nguyễn Nhật Quân là tên do tớ "ché" ra thôi!- Ken cười

"Hoàng tử xa vời của mình ở bên mình bấy lâu nay mà mình không biết! Cậu ấy...là người quan tâm và chia sẻ lúc mình đau khổ nhất!" - Nó xúc động

- Nè! Đừng khóc! Cậu mau nước mắt quá đấy!

- Tớ xin lỗi!- Nó ngước đôi mắt đầy nước lên nhìn

Ken vì thấy nó dễ thương quá không cầm lòng mà kiss vào má nó.

- Ken!- Nó đưa tay sờ trán

- Đây là quà Noel chính tớ tặng cậu!- Ken đeo cho nó sợi dây chuyền cò 4 lá- Cò 4 lá là tượng trưng cho sự may mắn, tớ mong cậu không phải gặp điều gì bất hạnh nữa!

- Thanks cậu!

- Nhì! Cho tớ...được ở bên cậu nhé! Tớ đã rất tức giận khi biết cậu và Nguyên quen nhau. Nhưng cũng rất tức giận khi biết cậu và anh ấy chia tay, bây giờ cho tớ được lấp đầy khoảng trống trong lòng cậu nhé! Cho tới khi...cậu thích tớ!- Đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Ken nhìn thẳng vào mắt nó biểu lộ sự chân thành. Không thể nào từ chối được nó đành gật đầu.

- Nhưng tớ mới c.t được 1 ngày! Có nhanh quá không?- Nó

- Không đâu! Không ai nói gì cậu đâu! Bọn họ cũng mong như vậy mà!- Ken nói

- Uhm!- Nó mỉm cười. Cả 2 đứa nắm tay nhau đi giữa dòng người tấp nập.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

- Haiz, 2 người đó lâu quá!- Hưng cảm rằm

- Kệ người ta! Để yên cho người ta tâm sự chứ!- Uyên

- Vậy tớ với cậu ra kia "tâm sự" đi Uyên, hí hí!

- *Nhéo* Tui với cậu là gì mà đòi "tâm sự"

- Ui da!- Hưng xoa xoa

- Tới rồi kia!- Linh chỉ tay, mắt cậu chột ánh lên tia buồn bã khi thấy nó và Ken nắm tay. Nhất Linh thích nó, nhưng không dám thổ lộ, và cũng vì cậu ấy rất thương ông anh họ của mình đã mất đi người mẹ thân yêu.

- Woa! 2 người quen rồi à?- Hưng reo lên!

- Nhỏ ngốc! Nếu được như vậy từ lúc đầu thì hay biết mấy! Trái tim nhỏ bé của mày sẽ không bị tổn thương!- Uyên ứa nước mắt, chạy lại ôm đura bạn mà cô yêu quý nhất

- Uhm! Tao biết rồi! Đừng khóc nữa!- Nó xoa xoa lưng Uyên

- Tao đâu có khóc! Bụi bay vào mắt lặn!

- Để Hưng thổi cho Uyên!- *chu mỏ*

(biết tiếng gì rồi chứ m.n)

- Thôi cầu nguyện đi m.n! Nghe nói cầu nguyện ở đây linh thiêng lắm!- Ken

T.g không nói lời nguyện của ai ra ghen, chắc m.n cũng biết của ai của ai rồi

Bọn nó, không ai cầu nguyện cho bản thân mình. Chỉ biết cầu mong cho người thân mình luôn được mạnh khỏe, 1 đức tính nhân từ của những tiểu thư, thiếu gia có trái tim ấm áp ^^!

- Merry Christmas!- Cả 5 đura đồng thanh rồi kéo nhau đi phát quà cho những em nhỏ.

Trên đường phố đông người

Rộn ràng sắc đỏ

5 ông-bà già Noel cực kute phát quà cho các thiên thần xinh xinh!

Đêm đó, 1 đêm nó ngủ ngon mà không hiểu tại sao. Chắc vì đã có "hoàng tử hộ mệnh" bên cạnh bảo vệ nó. Tuy nó cũng nhớ Nguyên lắm lắm nhưng nó không sôi sục cồn cào như trước nữa. Nó an tâm vì anh sẽ được hạnh phúc.

Sáng, cả đám ngồi dưới sân nhà nó. Trao quà cho nhau.

+ Uyên tặng nó cái túi Hermes hôm qua cô mua

+ Hưng tặng nó cái ipod nghe nhạc cho đỡ buồn

+ Ken tặng nó đôi giày Chanel mà hôm qua nó ngắm trong Vincom

+ Linh cũng tặng nó đôi giày Chanel đó (!)

- Nè nè! 2 người hợp ý nhau ghen!- Hưng trêu Ken và Linh

- Thì tại anh thấy nhỏ này ngắm ghía đôi giày nên mới mua!- Linh bào chữa

- Còn cậu tặng Uyên cái gì rồi?- Quân đánh trống lảng

- À! Tổ tặng tôi hôm qua rồi!- Hưng cười cười còn Uyên đỏ mặt
- Cái nhẫn này đang đeo á hả Uyên!- Nó
- Ghê nha! Mang ngón áp út là hiểu rồi!- 2 ae kia hùa zô "tập" Hưng
- Kệ...kệ bọn em!- Uyên đỏ như trái cà chua
- Uyên tặng cậu cái gì?- Ken vẫn không buông tha

Uyên tính nhào tới chụp miệng Hưng lại nhưng không kịp. Hưng chỉ tay vào má của cậu và cười cười. Cả bọn hiểu ý cười phá lên

- "Kế hoạch tình yêu" chưa lớn mà!- Nó trêu
- Thằng này xưa của gái ghê lắm mà!- Linh
- 1 cái kiss vào má cũng mãn nguyện rồi à?- Ken "bè"

Vườn hoa rộn rã tiếng cười.

Nó tặng Hưng và Uyên 1 cặp áo đôi rất xinh. Tặng Linh 1 chú cún con và tặng Quân 1 chú mèo con!

- Sao tặng anh con chó còn thằng Ken con mèo?- Linh thắc mắc
- À tại em thấy 2 người đôi khi giống chó với mèo lắm!- Nó cười toe
- Nè! Bọn tao chưa quen nhau mà tặng áo đôi à?- Uyên nói
- Áo đẹp lắm chị Nhi! Hí hí! Chị là số 1!- Hưng cười

Sau đó cả đám kéo nhau đi câu cá tới tối.

Sáng hôm sau, nó dậy và lại được stylist “chăm sóc” kĩ. Họ cắt ngắn váy đồng phục của nó, mang cho nó đôi vớ cao hơn đầu gối. Tóc nó được cắt tỉa lại, mái ngang tinh nghịch uốn xoắn nhẹ nơi đuôi tóc. Trông nó như 1 công chúa vậy.

- Chào cô chủ!
- Chào m.n!- Nó cười tươi- Hưng đâu!
- Dạ cậu ấy sang nhà tiểu thư Tú Uyên ạ!

Hèn gì sáng nay không thấy nhóc đó tíu ta tíu tít nữa. Nó tự nhiên muốn ôn lại kĩ ức nên bảo tài xế chở ra bến xe bus.

Leo lên xe bus đông người, lòng nó chột ủa về những kỉ niệm của thời còn nghèo khó có mẹ thân yêu. Lúc đó thật vui, nghèo mà ấm cúng, còn bây giờ vì biết yêu nên khô! Hix!

“Mặt mình dính gì hả ta?”- Nó vuốt vuốt mặt khi thấy m.n trên xe nhìn nó. Nó đâu biết bây giờ nó cực nổi tiếng. Các nữ sinh nhìn nó với ánh mắt ghen tị còn các nam sinh thì nhìn với ánh mắt ao ước. Hê hê, ta đây có chủ rồi đấy! đưa!

- Sao “công chúa” lại đi xe bus nhỉ?- girl 1
- Nghe nói trước đây bị ăn hiếp ghê lắm mà!- boy 1
- Nghèo rớt mòng tui nên bị ăn hiếp!- girl 2 xấu miệng cười khanh khách
- Mấy pà mà đụng chạm đến “công chúa” thì các thiếu gia không để yên đâu!- boy 2
- Tui nghe nói trường Saint có bộ tứ gì mà! Hình như là các thiếu gia phải không?- girl 1
- Đúng rồi! Cực đẹp trai ghen mậy!- girl 2
- Vừa giàu vừa đẹp lại còn chơi thân với nhau! Haiz,, ước gì “công chúa” nhìn mình 1 lát nhỉ!- boy 1
- Thích thì vào Saint học! Toàn là thánh nữ không đấy!- boy 2

Xe bus hôm nay hơi náo nhiệt vì sự có mặt của nó, xe vừa dừng trước Saint, 1 cậu cực kì đẹp trai mang đồng phục Saint chen lên xe

- Xin lỗi!- Cậu ấy thúc trúng 1 bạn nữ

-Không sao!- Nữ sinh mê mẩn trước vẻ đẹp của cậu ấy

Hít 1 hơi.....!

-*Hét* Chị Nhi đang ngồi đâu hả??! Sao lại đi bus?? (biết ai rồi hả m.n ==’)

-Nhỏ nhỏ thôi! Em định làm náo loạn xe bus hả?- Nó bịt miệng tên đó lại

-Chị thấy mấy bạn nữ xinh đẹp này có phiền hà gì không? Hey baby!- Hưng nói rồi đá lông nheo với 1 bạn nữ

-Ôi anh ấy đá lông nheo với tao kìa!!! Óa!- Nhỏ đó chết ngất.

-Nhi! Sao cậu không đợi tớ qua đón?- Ken chen lên xe

-Lại 1 anh đẹp trai khác nữa!- xì xầm

-À tớ xin lỗi!- Nó nói

-Ủa sao sau lưng tớ nóng như có lửa vậy nhỉ?- Ken quay lại, Uyên đứng sau lưng cậu. Đồ phùng phùng như lửa đang bốc cháy

-Cậu...dám!!! * chen lên xe*

-Á tớ xin lỗi! Tớ không dám nữa!- Hưng chấp tay

-Này thì đá lông nheo này!! *nhéo má* * kéo đi*

-Kiểu này Hưng khổ dài dài!- Ken

-À tớ chưa trả tiền xe bus!- Nó reo lên vì xém quên

-Th...thôi khỏi trả! Mấy cô cậu xuống lệ giùm tui! Hôm nay xe náo loạn rồi!- Bác tài xế im lặng nãy giờ giờ mới “khỏi nghĩa”

-Huh?- Nó

-Thôi bác cầm đi ạ! Cháu xin lỗi vì làm phiền!- Ken nhét vào túi bác ấy tờ 100k. Rồi dắt nó xuống xe.

Trên xe lại bàn tán sôi nổi:

-Đó là Cold vs Warm hả?- hs 1

-Đẹp trai quá! Mà có chủ rồi!- hs 2

-Cái chị kia lòi anh đó đi nhìn dữ hen!- hs 3

-Trùm mafia mà không dữ vậy!- hs 4

-Ước gì mai “công chúa” đi bus tiếp! Được ngắm giai đẹp “live” miễn phí!- hs 5

-Mấy đứa này!- Bác tài xế

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mở đầu 1 ngày bằng việc náo loạn trên xe bus, nó thấy hơi hơi mắc cù. Uyên với Hưng cứ như người iu thiết í!

-Mặt tớ có dính gì không?- Nó hỏi Ken

-Không có! Sao thế?

-Tại m.n trên xe bus nhìn tớ chăm chăm nên tớ sợ...!

-Không đâu! Họ nhìn vì cậu xinh đẹp mà! Hôm nay cậu xinh lắm!- Đôi mắt xanh biếc như nước biển nhìn vào nó

-*Ngượng ngùng* Đừng nhìn tớ như thế!

-Vì sao?- Ken càng đưa mắt lại gần hơn (nhây nhót í mà)

-Vi...vi...- Nó đỏ mặt

-Sao nào? Nói mau!- Ken nhéo má nó

-Vi sẽ làm tớ ngại!!- Nó thốt ra, Ken đơ ra vài giây rồi cười.

-Ngốc ạ!

-Sao?

-Nếu cậu ngượng với tớ, tức là cậu đã có cảm tính với tớ! Đúng không?

-Tớ...không biết!- Nó

-Hi hi!- Ken cười rồi hôn lên trán nó vì không kìm lòng trước độ dễ thương của nó

-Ồ đây đông người! Người ta đang nhìn kia!- Nó chỉ trở xung quanh và đâm thùm thụp vào lưng Ken

-Kệ họ! Giờ tớ là người lạ mà!- Ken huýt sáo, 2 đứa dắt tay nhau vào cantin. Uyên và Hưng kéo nhau đi đâu rồi không biết.

-Ai thế? Linh hả? Sao thân với Uyên Nhi vậy?

-Không phải Linh, màu tóc khác! Mà mắt cậu ấy màu xanh kìa! Như con lai í! Cute quá!

Cả sân trường nhón nháo lên vì sự xuất hiện của 1 nhân vật “lạ mà quen” là Ken

-Vào lớp trước nghen Nhi! Tớ lên phòng hiệu trưởng 1 lát!- Ken

-Uhm!

Nó vào lớp, Uyên cũng chưa vào. Cô giáo vào lớp,

-Quân lại vắng hả các em? Uyên đâu?

-Có em!- Uyên chạy vào

-Vào lớp đi em!- Cô giáo nói- Ta bắt đầu học

Được khoảng 15p, Ken vào

-Chào cô!- Ken

-Em là ai?- Cô giáo

-Em là Nhật Quân đây cô!- Ken cười, chiếc khuyên tai và đôi mắt lóe sáng lên làm mấy nhỏ trong lớp đứng tim. Quân củ lần là anh chàng tuyệt vời này sao?

-Wow! Really?- Bà giáo trẻ cũng đỏ mặt

-Em xin đính chính lại với cô và lớp! Thời gian qua vì lí do gia đình em đi học với tên Nguyễn Nhật Quân, còn giờ trong danh sách lớp sẽ ghi tên thật của em: Trần Nhật Quân!

-Sao!!! Cậu ấy là Cold ư?- Cả lớp (trừ nó và Uyên) la lên

-Đúng thế!- Ken cười nụ cười chết người- Em đã nói với Hiệu trưởng rồi, thầy ấy sẽ không phiền đâu! Thanks m.n!

-Showcase ấn tượng đấy!- Uyên nói

-Hi hi! Vui mà! 2 người kéo đi đâu nãy giờ?- Ken bật lại Uyên

-Tụi tui...đi ăn! Không được à?

-Ai nói gì đâu mà mặt đỏ thề? Có tật giật mình à?- Ken trêu

-Sau này mày phải kêu tao = chị á Uyên!- Nó hùa theo

-Này con nhóc theo trai bỏ tao!- Uyên thúc nó

-Mày cũng hơn gì tao?- Nó nói đúng quá nên Uyên im luôn, dạo này cô nàng dễ thương ghê.

Giờ ra chơi, 1 đám nữ xúm lại gần bàn 3 đứa

-Quân à! Mắt cậu màu xanh thiệt hả?-Girl 1

-Đẹp quá hen! Cậu là người lai hả?- girl 2

-Mẹ cậu người nước nào?- girl 3

Nó thấy hơi hơi bức, liền khoác tay Ken và nở nụ cười “thân thiện”

-Xin lỗi m.n nhưng cậu ấy là bạn trai tớ! Có gì cần biết thì hỏi tớ cũng được!

-Khong phải cậu quen anh Nguyên à?

-Ồ thì...- Nó không biết nói sao hết

-Cậu ấy là bạn gái của tớ! Xin đừng làm khó cậu ấy!- Ken bênh nó. Đám đó đành rút mà than thầm: Haiz, trường này hotboy gì cũng có dây mơ rễ má với nó.

-Chà chà! Tình quá ghen!- Uyên trêu trả thù lúc nãy

-Nàng cũng thấp thỏm chờ chàng qua chứ gì? Nãy giờ nhìn ra cửa lớp hoài!- Nó

-...!- Im luôn

-Vừa nhắc “Tào Tháo”!- Ken nói

-Biết tin gì chưa?- Hưng hót hải

-Tin gì?- Đồng thanh

-Nhỏ Mỹ chuyển vào đây! Vào thẳng 12a1!- Linh bước vào tiếp lời

-Nhờ quyền lực của Nguyên hết! Nhờ đó học ra gì mà đòi vào a1! Toàn là lợi dụng!- Hưng trề môi.

Mặt nó hơi tái đi.

-Sao thế?- Ken hỏi

-À không có gì!- Nó

-Hôm nay tập trung đông đủ nhì? Mấy hotboy tập trung ở lớp chót này luôn à? Tại mấy người mà cửa lớp đông nghẹt kia!- Uyên nói, tay chỉ ra phía cửa. Đường như cả khối chen nhau xem phim gì thì phải @@

-Haiz! Hơi khó chịu!- Nó

-Phải làm quen thôi!- Uyên vỗ vai nó

-Cuối tuần này tớ muốn đi biển!- Nó

-Thích biển hả?- Hưng hỏi

-Uhmm!- Sao nó dám nói rằng vì màu mắt xanh biếc của Ken làm nó có cảm tình đặc biệt với biển.

- Tiếng chuông báo tin nhắn của nó- Hưng- Linh- Ken

- Tin nhắn của ông nội nó gửi cho nó và Hưng

-Bỏ tay 2 ông già!- Hưng

-Chiều nay sang nhà tao nhé!- Nó nói Uyên- Mang đồ đẹp vào

-Chi vậy?

-Không biết! Mà ông nội tao dặn vậy!- Nó

-Chắc anh Nguyên cũng nhận được tin nhắn!- Ken

-Lại dắt con nhỏ kia sang chứ gì?- Linh

Chiều, nó mang 1 cái đầm ngắn thiết kế như công chúa màu trắng, Uyên thì mang đầm ống maxi bằng voan. Bọn hắn thì ăn vận bánh bao (mang vest í, mà mỗi tên 1 kiểu!)

-Nè! Sang nhà tên làm vườn thôi!- Ông nội nó dắt 3 đứa đi sang nhà Ken và Linh. Nhà sát vách cũng tiện, mà 2 ông già hay qua đánh cờ nên đã làm 1 cánh cổng thông 2 nhà ở đằng trước.

-Huh? Chuyện gì thế nhỉ?- 3 đứa thắc mắc

1 bữa tiệc được tổ chức trong khuôn viên nhà Ken. 1 tấm bảng to tướng ghi là BỮA TIỆC NHỎ MỪNG CHÁU TRAI CHỦ TỊCH TRẦN VỀ NHÀ CHÍNH.

Rất nhiều khách được mời đến (vậy mà nhỏ cái gì @@) Những chậu cây cảnh đắt tiền trong khuôn viên đã được dọn đi và kê những bàn buffet

-Lão già phô trương ghê!- Ông nội nó nói

-Sao lão? Thấy sao?- Ông của bọn hắn bước tới

-Xi! Thua tui! Tui mà làm còn hơn nữa! Tại vì bé Nhi không chịu nên tui mới không tổ chức í chứ!

-Lão được cái “nổ” thôi! À mà sẵn đây ta...!- 2 ông lão nhìn nhau cười nham hiểm

-2 ông âm mưu gì đây?- Hưng nói

-Bố mẹ tao kia Nhi! Tối chào họ đi!- Uyên chỉ về quý ông và 1 quý bà sang trọng

-Chào 2 bác ạ!- Nó cúi chào lễ phép

-Lâu ngày cháu không qua nhà chơi! Khi đọc báo thấy cháu là cháu nội của chủ tịch Dương bọn ta cũng bất ngờ lắm chứ!- Bố Uyên nói

-Dạ! Đây là em họ cháu, và sẽ là con rể tương lai của 2 bác ạ! Hihi!- Nó chỉ Hưng và nói, làm 2 đứa kia đỏ mặt

-Chà! Cháu phải nỗ lực để chịu đựng cái con nhỏ cứng đầu này nhiều à!- Mẹ Uyên bảo Hưng

-Vâng ạ!

-Con rể tương lai của ta cũng bánh đó chứ! Ba cháu không về nước à?- Bố Uyên hỏi Hưng

-Dạ không! Chắc vài tháng nữa ạ!

-Uhm! Thôi các cháu thoải mái đi! Ta đi chào vài người!

-Vâng!- Đồng thanh

-Hi hi,Uyên chịu Hưng rồi hả?- Hưng đùa

-Mơ!- Uyên giả vờ

-MỌI NGƯỜI HÃY HUỐNG VỀ SÂN KHẤU,CHÁU TRAI CHỦ TỊCH TRẦN- NHAN VẬT CHÍNH CỦA BỮA TIỆC ĐANG BƯỚC LÊN SÂN KHẤU! HÔM NAY LÀ TIỆC CHÚC MỪNG CẬU VỀ NHÀ, VÀ CÙNG LÀ TIỆC ĐÍNH HÔN CỦA CẬU! XIN MỜI CẬU VÀ CHỦ TỊCH TRẦN!-mc nói

-Đính hôn à? Với ai?- Hưng hơi bất ngờ

Nó sắp khóc vì nghĩ rằng Ken lại lừa dối nó nữa, đứng im như trời trồng

-Bình tĩnh đi nhóc con! Xem đã!- Uyên vỗ lưng nó

-Vâng! Xin cảm ơn m.n! Hôm nay là tiệc đính hôn của cháu trai của tôi với. . .cháu gái của lão già í quên chủ tịch Dương! Đôi trẻ đã yêu nhau từ lâu (xạo ke) và 2 bạn già chúng tôi quyết định tác hợp cho chúng nó!- Ông Trần nói

-Xin mời tiểu thư lên ạ!- mc

-Lên đi cháu! Hehe! Ta lên theo!- Ông nó từ đâu chạy tới kéo nó đi, nó để cho ông kéo vì chưa kịp hoàn hồn lại

-Ông ơi! Già mà nhí nhánh quá!- Hưng

-Và tôi xin tuyên bố, Nhất Quân-cháu tôi sẽ đính hôn với cháu của chủ tịch Dương và tương lai sẽ trở thành chủ tịch!

-Sao?- M.n sững sốt, cả Nguyễn, cả Hưng, cả nó! Linh vẫn bình thản vì cậu mong muốn Ken sẽ được thừa kế!

-Tôi và chủ tịch Dương có giao ước rằng nếu 1 trong 3 đứa cháu trai của tôi, đứa nào lấy được “công chúa” của chủ tịch Dương thì tương lai sẽ trở thành chủ tịch của 2 tập đoàn, Dương thị và Trần thị!

-Thì ra ông ngoại nói trả thù tên Nguyễn là đây!- Hưng thở dài nói khi nhìn thấy vẻ mặt bàng hoàng của Nguyễn (kèm cả tiếc nuối)

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

-Khoan đã ông!- Ken nói

-Sao?

-Hôm nay chỉ là tiệc mừng cháu về thôi! Còn tiệc đính hôn thì hũy nhé!

-Sao thế?- 2 ông già sững sốt

-Vi. . .Nhi chưa thực sự yêu cháu! Cháu thấy có hơi chút miễn cưỡng, m.n hãy đợi cho đến khi nào cháu làm Nhi đến với cháu = tình yêu thực sự cơ!- Ken nói

Cả khuôn viên bỗng im phăng phắc

Ông già đứng hình Ken và nó nghĩ 2 ông sẽ la nó 1 trận nên im lặng chịu đựng

- Tiếng vỗ tay của m.n

-Ôi cháu rể tương lai của ta thật là “pò rò” quá! Ta ngưỡng mộ cháu ghê!- Ông của nó giật micro từ mc và thốt ra câu cảm thán sau 30s đứng trông 2 con mắt.

-Đúng thế! Cháu tôi mà! Thật là lằng từ quá đi!- Ông của Ken cũng a-dua theo, m.n đều bật cười vì 2 ông cụ xì tin này.

-Haiz, trình độ tự khen của 2 ông già này max level rồi!- Linh nói

-Thanks m.n! Nào! Vào tiệc thôi!- 2 ông cụ trở lại vẻ “lạnh lùng” và giờ 2 ly rượu lên.

-Chúc mừng vì trình độ tự sướng của các bô lão ngày càng cao!- Hưng lầm bầm

-Nhi nè! Mai tớ với cậu cúp học 1 ngày không?- Ken hỏi

-Chi vậy?- Nó

-Mai là ngày đặc biệt đối với tớ!- Ken gãi đầu- Nếu cậu không thích thì thôi cũng không sao!

-Được! – Nó nhớn miệng cười, Ken đã quá tốt với nó, không ép buộc nó trong chuyện này thì nó cũng phải đáp lại chứ!

-Vậy nhé! Sáng mai tớ sang đón cậu

-Okie!

10h đêm, Hưng chạy sang phòng nó.

-Chị ơi cây của em lá sắp lớn lên rồi nè! He he!- Hưng chìa cái “KHTY” ra

-Uhm! Em giỏi lắm! Mai chị định cúp học!

-Sao vậy? Chị đi đâu à?- Hưng

-Chị đi với Ken!

-Nếu với Ken thì không sao! Em tin tưởng nó, hi hi!

._^^!

Sáng, nó diện áo phông rộng thùng thình hình con thỏ, mang quần ôm, tóc thắt bím và đội chiếc nón cói rất kute. Liệu trước tình huống bị người ta dòm ngó, nó chuẩn bị 2 cặp kính

- Tin nhắn của Ken

Ken đang ngồi trên chiếc SH màu trắng, mang quần jeans cộc rách, áo thun in hình và khoác áo sơ mi sọc caro ở ngoài. Đi giày Converse cổ cao màu đỏ.

-Cậu trông dễ thương lắm!- Ken nói

-Cậu cũng tuyệt lắm!- Nó ngượng

-Nào đi thôi!- Ken mang nón bảo hiểm cho nó, dịu dàng

Ken đưa nó tới 1 nhà hàng để ăn sáng, sau đó chở nó tới công viên.

Cảm giác bọn con gái đang nhìn anh chàng đi cùng mình, nó phồng má hơi bực mình khoắc tay Ken.

-Cậu sao thế?

-Cậu mang cái này vào!- Nó mang cho Ken cặp kính gọng đen nó chuẩn bị, nó mang gọng màu đỏ

-Uhm! ^^! Chúng ta chơi cái kia đi!- Ken chỉ vào trò “Crazy wave”

-Ok! Trông không ghê lắm!- Nó hào hứng

5p sau...

-Cậu ổn chứ?- Ken lo lắng hỏi

-Tớ ổn!

-Mặt cậu tái mét kia! Tay chân bầm tím nữa! Tớ sẽ kiện khu vui chơi này!!

-Dừng lại Ken! Do tớ nhẹ nên bị hất bay ra bay vào nên bị bầm tím thôi! Không sao đâu!- Trông bộ dạng nó thật thảm hại, đầu tóc rối bù. Cánh tay trắng nõn hằn vết đỏ, mặt thì xám nhợt!

-Uhm! Như vậy sẽ ổn hơn nè!- Ken tháo nơ cột tóc của nó ra, mái tóc xoăn nhẹ được thả tung bồng bềnh. Tim nó đập thành thịch

-Thanks cậu!

-Cậu không cần khách sáo với tớ! Chúng ta là người yêu mà!

-Uhm!- Nó cười toe, Ken chạy đi mua kem cho nó. Nó ngồi 1 mình

-Ô hô! Cô em xinh đẹp ngồi 1 mình à? Sao không đi với bọn anh?- 1 đám thanh niên lại gần

-...!- Nó im lặng

-Im lặng là chịu rồi à? Nào đứng dậy đi nào!- 1 tên lôi nó đi, đụng vào chỗ bầm tím

-Á!- Nó rên lên vì đau tay

-Sao bọn mày dám đụng vào chỗ đau của cô ấy!- Ken xuất hiện, đôi mắt xanh hằn lên những tia đỏ

-Dạ...tụi em không biết đây là cô gái của anh Ken!- bọn đó run rẩy

-Về nhà xem sách báo thêm đi! Biển!- Ken

Ken quay sang nó.

-Cậu có sao không?- Ken cầm chỗ đau của nó lên- Lỗi tại tớ!

-Không sao! Không sao!- Nó mỉm cười h.p vì được Ken lo cho mình như vậy.

Ôm chặt - Tớ đã hứa sẽ bảo vệ cậu nên tớ sẽ cố gắng bảo vệ cậu mọi nơi mọi lúc, suốt đời này!

- Uhm!- Nó vòng tay sang lưng Ken nhắm mắt cảm nhận h.p, không gì h.p hơn được người mình thích bảo vệ mình.

- Nào chơi tiếp thôi!- Ken dẫn nó đi chơi mấy trò khác “nhẹ nhàng” hơn. Loay hoay cũng tới xế chiều. 2 đứa leo lên đu quay.

- Woa! Ở đây thấy được hết thành phố nè!- Nó reo

- Uhm! Đẹp lắm!- Ken nhìn nó

Nó quay lại, nắng chiều chiếu vào cabin, đôi mắt xanh biển long lanh, mái tóc nâu nổi bật trong nắng. Trông Ken như 1 thiên thần vậy.

đỏ mặt

-Sao vậy Nhí?

-Không có gì!- Nó quay mặt đi che 2 gò má ửng hồng

-Cậu xạo! Nhất định là có gì mà!- Ken kéo nó lại, nhận ra 2 gò má nó đang hồng lên. 2 trái tim cùng đập nhanh dồn dập.

-Tớ...ngại đấy! Được chưa!- Nó nói

Ken mỉm cười, mặt cậu càng ngày càng gần mặt nó. Nó khựng lại rồi nhắm mắt... Nụ hôn của nó với Ken, cũng có cảm giác ngọt ngọt đầu lưỡi, rất dịu dàng nhưng không hấp tấp như Nguyên và cũng không làm cho nó ngộp thở. Nó nhắm mắt cảm nhận, 1 tình yêu mới đang chớm nở trong nó. Ken ôm nó vào lòng và thì thầm nhẹ vào tai nó:

-Anh yêu em! Công chúa của anh!

1 giọt nước mắt chảy ra trên mi mắt nó, giọt nước mắt của h.p! Nó đã nhận ra nó cũng yêu Ken từ lúc nào. Cúi đầu vào bờ ngực săn chắc của Ken, hít mùi thơm nhẹ nhàng nam tính của anh. Là Ken đã giải thoát nó khỏi cơn đau buồn của tình đầu bất thành, là Ken hoàng tử hộ mệnh của nó hứa sẽ bảo vệ nó suốt đời, là Ken người luôn ở bên chia sẻ những khó khăn và an ủi nó.

“Em cũng yêu anh! Ken”

Sau đó, Ken đưa nó tới 1 nghĩa trang.

-Mẹ anh nằm đây!- Ken chỉ vào 1 ngôi mộ có tên “Lisa Tran”

-...!

-Không được nằm trong nghĩa trang riêng của họ Trần! Bà ấy tâm nguyện muốn anh chôn bà ấy ở đây! Ở nước VN thân yêu này, vì ở đây là nơi bà mà ba anh gặp nhau!Em hãy chào mẹ anh đi! Bà ấy biết tiếng Việt !!- Ken nói

-Con...chào mẹ ạ!- Nó nói làm Ken bất ngờ

-Nhì!

-Con sẽ là vợ của Ken! Và hứa sẽ thay mặt mẹ chăm sóc anh ấy! Mẹ đừng lo lắng mà yên nghỉ nhé!- Nó cười nhẹ

-Mẹ! Đây là người quan trọng nhất đời con,mẹ thường hay bảo con đưa người yêu đến gặp mẹ. Nay con đưa cô ấy đến rồi! Mẹ hãy an lòng nghỉ ngơi nhé! Từ nay con sẽ trưởng thành hơn! Sẽ không làm mẹ buồn phiền như lúc còn nhỏ dại nữa đâu!- Ken nói. Nó cảm động quá mà ứa nước mắt

-Ken!

-Người yêu con rất mau nước mắt mẹ à! Yếu đuối nữa! Giống như mẹ vậy! Hi hi! Nhưng con sẽ bảo vệ cô ấy! Không để xảy ra chuyện gì với cô ấy đâu!- Ken

Chương 21

Trên đường về nhà...

-Này anh quên nói em hôm nay là ngày giỗ mẹ anh!- Ken

-Uhm! Không biết tại mình cúp học vậy, cái Uyên ở trên lớp học chắc buồn lắm!

-Haha khỏi lo, chắc nhóc Hưng cũng chạy qua ngồi học với “tình iu” thôi! Còn nữa, nói cúp học vậy thôi chứ ta nghỉ có phép đằng hoàng mù!- *xoa đầu*

-Uhm!- *khoái*

Vừa về nhà Hưng nhào ra chặn đầu xe

-Chị Nhi biết chuyện gì chưa?

-Chuyện gì?- Nó ngơ ngác

-Hôm nay ở trường, nhỏ My làm anh Nguyên “quê” giữa hàng ngàn con mắt!

-Em nói rõ hơn được không?- Ken

-Nè! Mấy lấy chị tao chưa mà em với chả anh!- Hưng trừng mắt nhe răng

Linh từ đâu đi ra

-Nhỏ đó đứng giữa sân trường nói chia tay với anh Nguyên cực phũ phàng! Nguyên vẫn nè:

+ Nguyên: Sao sáng nay em không đợi anh qua đón?

+ My: C.t đi!

+NN: Tại sao?

+My: Tôi tưởng anh sẽ được thừa kế cái dòng họ đó! Ai dè bị đá chông trơ! Thà tôi đi tìm 1 đại gia nào có khả năng lo cho tôi còn được hơn anh! Đừng gặp mặt tôi nữa! *Bỏ đi*

+ Nguyên: *đơ* ra...

(tiếng vỗ tay của nó, Ken và Uyên)

-Hay! Diễn hay lắm!- Uyên nói

-Này giờ 2 đứa bây diễn tả như 2 thằng gay í!- Ken bụm miệng nín cười

-Linh trong vai Nguyên, Hưng trong vai My! Xin cảm ơn đã quan tâm theo dõi! Haha!- Nó hùa theo

-Tại này có lòng tốt muốn diễn tả lại cho mấy người xem cho sinh động vậy mà!- Hưng

-Thôi không đùa nữa! Giờ vấn đề là phải làm sao để an ủi anh Nguyên đây!- Ken

-Tớ đã biết trước con nhỏ đó sẽ đá anh ấy mà!- Linh

-Tớ tưởng chị ấy là người tốt!- Nó

-Tốt cái gì? Nó cấm sừng cha Nguyên mấy lần rồi! Hèn gì cái đầu chả cũng không được bình thường tại mấy cái sừng ghé cấm chi chút đầy đầu!- Hưng

-Không được nói vậy! Giờ ta phải biết quan tâm anh ấy chứ còn nói vậy!- Uyên nói, Hưng im

-Thế nào tối nay lão cũng rủ đi đua xe!- Linh

-Nguy hiểm lắm! Đừng cho anh đi! Lỡ có chuyện gì...!- Nó

-Yên tâm! Mỗi khi buồn là tụi này mới đua xe thôi!- Linh

-Uhm! Chắc tối ta sẽ họp bàn kế hoạch cuối tuần đi chơi cho anh vui lại!- Ken

-Vậy đi!- Đồng thanh

-Sẵn m.n ở đây! Tui cũng thông báo 1 việc quan trọng!- Hưng tăng hắng

-Trò gì nữa?- Đồng thanh tập 2

Chạy vào nhà

Lát sau, Hưng ra và cầm theo cái KHTY của cậu, trịnh trọng thông báo

-Từ nay tớ và Uyên chính thức là 1 cặp nè!- Hưng nói to, Uyên thì im im vì ngượng

-Woa! Chúc mừng cặp đôi mới nghen!- Cả đám vỗ tay

-Hi hi!

-Cuối tuần ăn chơi hoành tá tràng luôn nghen!- Ken

-OK!

-Hôm nay là ngày giỗ của Lisa phải không?- Linh hỏi Ken

-Mừng là cậu cũng nhớ!- Ken cười

-Sao mà quên được! Brother! (Thế đấy! 3 anh em tuy chỉ là anh em họ nhưng họ thân nhau tới mức gọi nhau là “Brother” thay vì “Cousin” ^^)

P.s: Sr m.n nghen hôm nay t.g bận học quá nên đăng được 1 ít thôi. Nếu tối làm bài xong sớm thì t.g onl post tiếp :P

Sáng, cả đám đi học. Mặt Nguyên u ám nên chả ai dám nói tiếng nào, may là anh chàng còn chịu đi học chứ. Công tình sáng sớm cả khu náo loạn lên vì tiếng la hét “báo thức” của Linh và Ken. Nó không dám nói chuyện với anh Nguyên vì nó sợ nó sẽ... thêm 1 lần nữa. Nó không muốn có lỗi với Ken, người mà tình cảm nó dành cho cậu ấy đang lớn dần.

Giờ ra chơi, nó viện cớ đi toilet để lên thư viện tìm 1 số tài liệu học. Nó k muốn 1 đám lâu la đi theo làm ồn mất công cô thủ thư đuổi ra thì khổ!

Đang loay hoay tìm sách tiếng anh, nó thấy có cuốn “Phương pháp học giỏi Anh ngữ” mà ở tít trên cao, đang chơi với lấy sách thì ai đó nhấc nó lên.

-Đang làm gì ở đây thế cô nhóc?-Nhất Linh

-Á! Em đang tìm sách! Thả... thả em xuống!- Nó vùng vẫy vì ngượng

-Được thôi!-*thả*

-*Bám lấy* Oái! Đừng nói thả là thả liền chứ! Tê em!- Nó đu vào cổ Linh, chiều cao hơn 1m8 của cậu ấy so với chiều cao 1m52 của nó thì...

-Nè! Giờ em lấy sách đi!- Bế nó lên

-Cám ơn anh!- Nó ngại, m.n trong thư viện đang nhìn nó

-Anh đang đi kiếm anh Nguyên thì gặp em!- Linh thờ dài vuốt lại mái tóc hơi rối

-Anh ấy đâu?

-Không thấy! Chắc anh ra ngoài trường rồi! Vào Bar uống không biết chừng!

-Vậy à! Anh mau tới đó kiếm anh đi! Nhớ anh uống say quá có chuyện!

-Uhm! Anh đi! Tạm biệt em!

-Uhm!

Nó đang trên đường về đây B thì

-Bạn là Uyên Nhi?

-Vâng! Có chuyện gì không bạn?

-Khiêng nó đi! Tao phải trả thù nó! Dám cướp các thiếu gia!

-Sao Nhi đi lâu về thế?- Ken

-Nhỏ ngốc đó bảo đi toilet mà! Chết chìm rồi hà ta?- Uyên

-Lỡ có chuyện gì xảy ra cho chị ấy thì sao?- Hưng

Cả 3 rùng mình khi nghĩ đến viễn cảnh ông nội của nó, mắt đầy sát khí đang mài dao. Không hẹn cùng bật dậy bung chạy đi tìm nó

-Cô ấy đi đâu? Tìm mọi nơi trong trường cũng không có!- Cả 3 thở hồng hộc vì đã vào học rồi. Sân trường vắng lặng.

-Thôi chia ra đi tìm!- Hưng nói

-Được!

-Nhi! Em đi đâu? Gọi điện cũng không bắt máy! Chẳng lẽ ai đã bắt cóc em? – Ken toát mồ hôi vì nghĩ rằng chuyện gì sẽ xảy ra với nó? Nó là cháu nội độc nhất của dòng họ Dương, lỡ người ta bắt cóc nó tống tiền hay hành hung chẳng hạn?

Lúc này, tại 1 nhà kho cũ kĩ sau trường.

-Tôi đang ở đâu?- Nó tỉnh dậy nhìn xung quanh

-Lâu rồi không gặp mày!

-Giọng này....!- Nó

-Mày cho tao ăn 3 tát còn không nhớ ra tao à?

-Chị muốn gì?- Nó hơi đau đầu vì bị đánh vào đầu

-Muốn trả nợ chứ sao! Đánh nó

1 đám con gái nhào vào đánh nó, vì đau quá nó không la hét nổi, cũng không vùng chạy được vì tay chân bị trói nên nằm im đó. Nước mắt chảy không ngừng

“Ken! Mau đến cứu em!”

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

-Hình như mình nghe tiếng Nhi!- Ken

-Ken! Có bạn nữ nói thấy 1 nhóm hs nữ đưa Nhi đi!- Hưng chạy tới thờ hồng hộc

-Bọn đó dám...đụng đến bạn của Tú Uyên này!?! Tiếng bẻ tay

-Bình tĩnh! Tìm ra được rồi hãy tỉnh! – Ken lấy đt ra- Alô phiên hiệu trưởng cho tôi danh sách các hs nữ vắng mặt từ tiết 4! Cảm ơn.

-Thông minh đấy Ken!- Hưng

-IQ 200 mà!- Ken chỉ vào đầu mình

-Nè cậu đừng nói cho Nhi nghe! Nhỏ tự ái đó, vì nhỏ ngốc lắm!- Uyên

2p sau, đt Ken có tin nhắn

-Xem nào! Lê Hoàng Cẩm Tú, Đoàn Ngọc Nga, Hồ Thị Kim Ngân,... Hoàng Diệp Chi!?

-Nhỏ đó! Chính nhỏ đó ăn hiếp chị Nhi lúc đi làm cho nhà nhỏ!- Hưng

-Chết với ta rồi!- Uyên nghiêng răng, cô nàng rất giận vì lo cho nó. Máu sôi lên.

-Tối lớp 11a4 thôi!- Ken

-Các em.. định làm náo loạn lớp tôi à?- Ông giáo định la 1 trận nhưng khi nhìn thấy 3 đứa đang hùng hùng hân khí thì lại thôi! Ai mà dám đụng đến mấy “nhân vật” này!

-Trong lớp này! Ai biết Diệp Chi đi đâu thì báo cáo cho bọn tôi!- Hưng lên tiếng

Có tiếng xì xầm ở dưới, bọn trong lớp có lẽ đã nghe được âm mưu của cô bạn nhà giàu xấu tính, lại chứng kiến vụ hôm nó tát Chi nên biết chi đi đâu. Nhưng vì sợ nhỏ đó nên không dám nói.

-Đừng sợ! Chúng tôi đảm bảo an toàn cho các bạn!- Ken quả quyết

-Được rồi! Cả lớp này sẽ bị đình chỉ học!- Ken thực sự sôi máu, tính mạng của nó đang nguy hiểm mà bọn này lại không xem ra gì mà vô trách nhiệm như vậy sao.

Tiếng xì xầm vang lên.

-Tôi cho mấy người 1 cơ hội cuối cùng! Nếu không nói! Đừng trách tôi!- Uyên găm gừ, cô nàng đã mất hết tự chủ.

-Bọn này không chịu hợp tác!- Hưng lôi điện thoại ra- Hiệu trưởng, cháu nhờ ông đình chỉ toàn bộ lớp 11a4, lí do là bao che cho bạn thực hiện điều ác làm hại cháu gái chủ tịch Dương!

Cả lớp sững sốt, 3 đứa quay lưng định bỏ đi thì...

-Tớ...nãy tớ thấy Chi chỉ huy 1 nhóm nữ đánh Nhi rồi lôi em ấy đi!- 1 cô bạn rụt rè

-Hướng nào?-Ken

-À, ở gần tòa nhà phía Tây!

-Được! Tôi rút lại việc đình chỉ lớp này!- Ken nói rồi chạy đi

-Tui thì chưa bỏ qua! Ra về ở trước trường đợi tui! Ai bỏ về thì không xong đâu!- Uyên buông lời đe dọa cuối cùng rồi bỏ đi.

-Thầy vào dạy tiếp đi ạ! Còn 5p nữa hết giờ rồi!- Hưng cười cười với ông giáo đang co rúm dưới gầm bàn nãy giờ

-Tòa nhà phía Tây! Nãy mình tìm ở đó rồi mà!- Ken

-Ba cử cho con 15 người tới trường gấp ạ!- Uyên gọi cho ba

Lúc này, nó đang nằm đó. Đau đớn nói không ra tiếng, máu rỉ ra trên các vết thương. Nó nhìn thấy cả nhỏ Mai đang cười khanh khách

-Xem ra các “thiếu gia” không tìm mày rồi Nhi ạ!- Mai

-Hi hi, sao bọn chúng có thể nghĩ rằng mày ở trong cái nhà kho hoang tởm này! Công chúa phải ở trong cung điện thôi đúng không?- Chi

-Mày! 1 con nhỏ nghèo hèn đòi trở thành “công chúa”. Tao còn xứng với vị trí đó hơn mày nhiều, do mày may mắn xui thôi, đừng vì thế mà vênh nết!- Nhỏ mai nâng cằm nó lên.

-Mấy người ghen tị với thứ không phải của mình sao? Những thứ đó từ đầu là của tôi! Do ông nội của tôi làm ra! Chứ không phải từ trên trời rơi xuống! Nên mấy người đừng gọi đó là “may mắn”!- Nó cố gắng nói

-Mày! Đánh nó tiếp!- Nhỏ Mai hưng hăng

-Khoan đã! Tao có ý này hay hơn!- Nhỏ Chi

-Ý gì?

-Lấy nước pha với nước muối! Làm vậy nó sẽ đau đớn hơn nhiều! Haha

-Được!

-Á! Ngừng lại đi!- Nó la hét vì mấy vết thương xước da đang đỏ rực lên và rất rát, nó vốn chịu đau rất dờ

-Lát nữa còn 1 trò cho mày nữa! Con ranh!- Chi

“M.n đâu sao không đến cứu tôi?”- Nó kiệt sức rồi ngất đi

Lát sau,

-Dậy!- Chi tát vào cái má phúng phính của nó

-Khách tới rồi nè!- Nhỏ Mai cười cười với mấy tên bặm trợn đầu ra

-Hãy hi*** nó! Làm cho nó không còn mặt mũi mà trở về với mấy “thiếu gia” nữa!- Nhỏ Chi

-Tôi không ngờ chị ác như thế! Chị sẽ trả giá!- Nó gào lên trước khi bị mấy tên kia lôi xềnh xệch đi

“Cứu em, Ken!”

-Hình như Nhi vừa gọi tớ!- Ken

-Cái gì? Xung quanh đây đâu có ai đâu ta!- Hưng

-Hay là nhỏ đó nói dối?- Uyên

-Tớ nghĩ là không!- Ken

-Chẳng lẽ bọn nó đưa chị vào rừng?- Hưng

-Có thể? Sâu trong rừng có 1 cái nhà kho bỏ hoang!- Ken

-Nhà kho bỏ hoang?- Đồng thanh.

3 cái bóng đèn 5k vôn chóa lên. Cả 3 cầm đầu chạy vào rừng, 1 đám người mang đồ đen chạy sau la í ới” tiểu thư” “tiểu thư”

-Thả tôi ra!- Nó gào lên

-Khóc vô ích cô em ạ! Không ai nghe đâu!

-Bọn đó xé nát cái đầm đồng phục của nó, chỉ còn lại nội y

-Woa! Nhỏ con mà tướng bốc nhĩ? Ai hành trước?

-Tao!- 1 tên râu ria lên

-Cô em làm gì mà bị tiểu thư của tôi thù ghét dữ vậy?

Tên kia đè nó xuống, muốn ngấu nghiến đôi môi mềm của nó. Chỉ còn lớp áo cùi cùng nên nó phải ráng cố giữ không bị lột ra. Miệng khép lại quyết không cho tên bẩn thỉu đó đụng vào. Tên đó sờ soạng khắp người nó, nó lại la lên.

-Ken!!- Và ai đó ở bên ngoài đã nghe thấy được

-Con nhỏ này! - Tên đó tát cho nó 1 cái chày cả máu miệng, rồi hôn tới tấp khoe miệng của nó, liếm sạch cả máu đang ứa ra! (Kính quá >” “Bẩn! Bẩn! Không ai được hôn tôi ngoài người tôi yêu!”

Uyên nhào vào tát tai nhỏ Chi chực cái mà chưa đỡ tức, 1 mình cô nàng “tả xung hữu đột” mưòi mấy đứa con gái: Tát tai nhỏ Chi, nắm tóc nhỏ Mai, đá nhỏ này, đấm nhỏ kia, tung cước nhỏ nọ... Mấy chú áo đen đơ ra

-Cô chủ!

-Cô cô cái gì? Mau vào trong bắt mấy thằng khốn kia!- Uyên la lên, tay vẫn đánh mấy nhỏ đó- Chết này! Con bitch! Dám mang bạn tao đi! Nãy giờ đánh người ta đã chưa! Giờ tao đánh cho biết mùi! Yah!!

Ken chạy vào, đập vào mắt cậu là cảnh thân thể trắng muốt của nó đang nằm dưới tên kia. Tên kia đang ngấu nghiến như muốn nuốt cái miệng nó (@@). 1 con ác quỷ trong Ken trỗi dậy, cậu lao vào đánh tên đó túi bụi, đánh gãy cả hàm răng tên đó.

-Sao mày dám! Sao mày dám! Dám đụng vào cô ấy!- Ken nói mà như gào, 1 việc quá sức chịu đựng của cậu.

-Ken! Dừng lại đi! Anh sẽ giết người đấy!- Nó thều thào!

-Nhi!- Ken ôm lấy nó, thả tên kia (đã ngất xỉu) ra

-Từ nay húp cháo nghen con!- Hưng dí chân vào mặt hắn- Còn bọn mày! Không yên với anh đâu nghen! Trói lại hết!- Hưng quay sang 4 tên kia đang co rúm vì sợ “ác quỷ” Ken

-Em không sao chứ!- Ken lấy áo vest của cậu khoác lên người nó, hơi bối rối vì bộ dạng của nó

-Em đau lắm! Hức!- Nó khóc, Ken quỳnh quáng đưa nó tới bệnh viện. Hưng móc đt ra liên lạc cho Linh, và cả Ông

-Ông à! Hủy hết hợp đồng với tập đoàn họ Hoàng đi!

- Giọng ông trong đt

-Con gái nhà đó bắt cóc chị Nhi làm giờ chị nhập viện rồi, đánh chị toi tả, còn kêu người tới cưỡng *** chị nữa!- Hưng kể 1 giăng

Hưng sập điện thoại lại

-Thả ra đi Uyên!- Hưng nói, Uyên thì đang tiếp tục tát nhỏ đó mạnh bạo

-Sao nào? Ăn hiếp nhỏ bạn hiền lành của tao ngon mồm lắm mà? Sao giờ không nói đi? Mày muốn tao gởi mày xuống hầm tối nhà tao à?- Uyên miệt thị nhỏ đó, bắt kẻ tuổi tác. Cô khinh Chi vì dám hại nó như thế, 1 hs như Chi có thể nghĩ ra được mấy trò này à? Chi làm biết bao nhiêu chuyện hại nó, nó chỉ trả lại 3 tát. Mà nhỏ lại ôm ấp kế hoạch trả thù hại cho nó không ngóc lên được nữa ư? Quả là 1 con rắn độc!

-Chết mày nghen con! Ông ngoại đang tới đó!- Hưng cười cười nhìn cả đám đang bị trói. Trong nụ cười đó là cả 1 trời giận dữ vì dám đụng đến người chị yêu quý của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Nó từ từ mở mắt ra, xung quanh nó là 1 đám người chen chúc bâu lại. Linh, Ken, Hưng, Nguyên, Uyên và cả ông nội của nó nữa. Ai ai cũng lo lắng cho nó

-Úm!- Nó khẽ rên vì đau đầu

-Cháu tỉnh rồi! May quá!- Ông nội

-Mày làm tao lo lắm! Hix!- Uyên siết nhẹ tay nó

-Chỉ có bị đau nữa không? Bọn nó dám làm chị trầy da tróc vảy như vậy!- Hưng

-Đáng lẽ lúc đó anh phải đưa em về lớp rồi! Anh xin lỗi!- Linh

-Mọi người! Mình không sao! Đừng cảm thấy có lỗi, do mình bất cẩn thôi!

-Cháu của tôi! Ông sẽ không tha cho mấy đứa đó! Cho đi cái tạo lại mới được!

-...!- Ken đứng dậy bỏ ra ngoài

-Ken!

-Để anh đuổi theo nó!- Nguyên

-Anh ấy sao vậy?- Nó

-Nãy giờ nó ngồi nhìn chị mà cứ như người mất hồn í!- Hưng

-Chắc cậu ấy lo lắm! Lần đầu tao thấy cậu ấy đáng sợ như vậy, cậu ấy gần như phát điên lên, trông thật là “đen tối”!- Uyên nhún vai

-Hưng! Đi gọi Ken giùm chị đi! Và ông...m.n có thể...ra ngoài cho cháu và Ken nói chuyện không ạ?- Nó

-Được!

Lúc Ken vào, 2 đứa nhìn nhau 1 hồi lâu. Cảm thấy hơi ngượng vì đôi mắt xanh ấy, nó quay đi. Ken ôm nó vào lòng

-Xin lỗi! Xin lỗi em nhiều lắm! Hứa bảo vệ cho em mà lại để xảy ra chuyện như vậy! Xém nữa là em bị vấy bẩn bởi bọn đó rồi!- Ken nói mà như sắp khóc

-Không sao! Chẳng phải...anh cũng đã đến đó sao! Vậy là em vui rồi!- Nó mỉm cười hp

-...!

-Già sử...anh không tới kịp, và em đã...! Thì anh vẫn sẽ còn yêu em chứ?- Nó

Im lặng

- Thôi em cần nghỉ ngơi!- Nó quay đi định giấu dòng nước mắt đang chảy ra thì

- Cho dù em có thay đổi ra sao! Em xấu xí hay mập mạp! Anh cũng vẫn yêu em! Vì đó là chính em!- Ken dứt khoát

- Ken!- Nó

- Anh đã bị hút hồn bởi đôi mắt đen sáng của em từ lần đầu gặp. Mặc dù lúc đó em đang trong hình dạng cô bé xấu xí! Nhưng anh vẫn thích em, vì em là...mối tình đầu của anh!- Ken nói xong lại quay đi chỗ khác vì nói ra những lời này ngượng quá! Dù gì cậu cũng được nhiều em theo, với lại tự nhiên nổi máu “sến” lên

- Ken!

- Huh?

- Nhắm mắt lại đi!- Nó

- *Nhắm mắt*

Nó khẽ rướn người lên, 2 tay choàng qua vai Ken. 1 nụ hôn thật khẽ lên má, nó nhắm mắt lại. Ken hơi ngạc nhiên nhưng cũng hé miệng cho nó “tiến vào” (hix, viết mấy cái này ngại quá >”-Gruuu! Cháu iu của ta mà phải chủ động hôn cháu của lão làm vườn ấy ư?

-Khi nào mình thực hành ghen em iu? Phải “dữ dội” hơn cơ!

-Mơ đi cưng! * Nhéo*

-Thằng này ngu quá! Làm tới luôn đi!- Linh

-Gặp anh đây là xong rồi! Hehe!- Nguyên, có lẽ cu cậu lấy lại được chút tinh thần rồi.

Sau đó, Ken ở lại bệnh viện chăm sóc nó. Chỉ bị xây xát nên vết thương cũng mau lành mà không để lại sẹo, nghe đâu bọn kia bị đuổi học vĩnh viễn và gia đình chúng đã bị Ông “tính sổ”. Cả đám đang bàn tính về chuyến đi chơi cuối tuần, chuyến đi chơi đầu tiên chào mừng mùa xuân đang tới. Mà mùa Xuân cũng đang tới thật! Theo nghĩa đen và nghĩa bóng đối với nó và Ken, Hưng và Uyên. Chắc cũng phải kiếm gf cho 2 anh bạn FA kia. Hi hi, đêm trước ngày đi, nó vui vẻ xếp hành lý vào cái vali màu hồng xinh xinh.

-Chị Nhi, chuẩn bị xong chưa?- Hưng chạy qua háo hức

-Gần xong rồi!- Nó

-O! Chị không mang theo bikini à?- Hưng nhìn vào vali

-Bikini làm gì?

-Trời! Cái chị này! Đi biển mà không mang bikini là 1 thiếu sót cực kì lớn ghen chưa!- Hưng nói.

-Chị đâu biết! Mà cái bikini mang vào ngượng lắm!

-Theo em!- Hưng lôi tuột nó ra gara

-Nè! Em đưa chị đi đâu hả?

-Leo lên xe đi rồi biết!- Hưng đội mũ bảo hiểm cho nó.

Cậu đưa nó tới 1 tiệm bán đồ tắm, đích thân chọn lựa cho nó

-Cái này đẹp nè!- Hưng chìa ra 1 bộ trang trí màu hình lá cờ Mỹ

-Lòe loẹt quá!- Nó

-Còn cái này?

-Ruròm rà quá!

-Cái này thì sao?

-Hờ hang quá!

-Nè! Chị khó tính quá đấy!- Hưng sùng sộ

-*Ứa nước mắt*

-Em...em xin lỗi mà!- Hưng biết mình lỡ miệng.

-Tại...ở đây...nhiều người quá chị không dám lựa! Bọn họ đang nhìn em hết á!- Nó

Quả thật là mấy cô gái đang xúm lại chỉ trỏ bàn tán Hưng, họ biết 2 đứa là chị em nên nhìn Hưng với ánh mắt đưa tình. Ku cậu biết mình làm chị khó xử nên

-Em ra ngoài, chị mua xong rồi ra!

-Uhm!

Lát sau,...

-Mua rồi hả chị?

-Uhm! 2 bộ!

-Good! Nào về nào!- Nó leo lên chiếc Ducatti, Hưng chở nó về nhà.

Tối đó, nó ra trước ban công ngồi vì cảm thấy hơi đau đầu không ngủ được.

Đang ngắm trăng và ngắm vườn hoa, chợt nhìn sang đối diện thấy bóng dáng ai quen thuộc vừa tắm xong. Chiếc khăn trắng lau mái tóc nâu nâu hơi rối quăn rũ

“Bạn trai mình đấy! Hi hi!”

Người kia cũng chợt nhận ra nó, anh ra trước ban công nhìn nó mỉm cười, lấy điện thoại gọi cho nó.

-Chưa ngủ hả em?

-Dạ chưa! Em hơi đau đầu?

-Đau lắm không? Có mệt không anh đưa em tới bệnh viện?- Ken lo lắng

-Không đâu, hơi nhức thôi, lát là hết á!- Nó

-Nghe giọng anh là hết đau chứ gì?- Ken trêu nó, nghĩ rằng nó sẽ ngại mà giãy nảy chối biến

-Uhm!

-Thiệt hả?- Cậu không tin được tai mình khi nghe nó xác nhận dễ dàng như thế

-Thiệt! Nhớ anh mù!- Nó

-Hay để anh sang ngủ với em nghen!- Ken

-Xi! Nhịn, anh ghê lắm!

-Ghê gì? Em không cho thì ai dám làm!

-Nè! Quá rồi nghen!- Mặt nó bắt đầu đỏ lên

-Ý anh là em không cho thì sao anh dám ngắt má phúng phính của em! Em nghĩ gì vậy? Nhưng anh thích cách suy nghĩ của em. Haha!

-Ghét anh! Ngủ đây!

-Hey! Anh đùa mà! Đừng giận! Hunnie -Ghét!

-Đùa mà!

-Uhm!

-Hi! Không giận nữa nghen! Em ngủ đi! Mai đi sớm!

-Uhm! Ngủ ngon!

-Goodnightty!- Ken đợi nó cúp máy rồi mới cúp, mỉm cười nhìn sang nó đưa 2 tay lên đầu tạo hình trái tim. Nó xấu hổ đi vào phòng, leo lên giường trùm chăn và nghĩ tới nụ cười của anh. Ngủ ngon tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiếu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sáng đó, cả đám dậy và lên xe kéo nhau ra biển (cách tp khoảng 170km). Biển xanh cát trắng cực đẹp, nhiều thiếu nữ mang đồ tắm nóng bỏng, Hưng vừa “liếc” 1 cái đã bị Uyên lôi đi xềnh xệch rồi. M.n vào nhận phòng khách sạn.

-Cho tôi 6 phòng đơn!- Ken

-5phòng thôi! Em muốn ngủ với Uyên!- Nó

-Phải đó, lâu rồi tao với mày chưa ngủ chung!- Uyên

-Vậy thì cho 2 phòng, 1 phòng đôi và 1 phòng 4 người! Chúng tôi ở đây 2 ngày 1 đêm!- Linh

-4 người ở chung à?- Nguyên và Hưng đồng thanh

-Hâm nóng tình an hem! Haha!- Linh nói rồi lấy chìa khóa đi trước

-Mau nào m.n, đừng nhần nhó nữa! Mau ra biển nào!- Nó nói khi nhìn cái mặt “méo xẹo” của Hưng và Nguyên

-Em muốn ở với Uyên cơ!- Thăng nhóc còn lèm bèm cho tới khi bọn nó đang đứng trước biển.

-Hôm nay em dễ thương lắm! Mang nón của anh nè!- Ken đội cái nón Snapback của cậu cho nó. Nó diện áo tắm sọc với short cùng màu, mang nón vào trông càng cá tính. Linh thì đã lôi Nguyên đi tìm mấy em xinh đẹp còn Uyên và Hưng thì đã xuống tắm trước.

-Em muốn ăn kem!- Nó chỉ vào quầy kem đằng kia

-Đội anh lát!- Ken đi mua kem

Nó đứng đó quan sát thấy có mấy nhóc sếp xi tới, đứng làm quen bf của nó, nó hơi hơi giận dữ, Miệng cứ chu chu ra bĩu môi. Ken đưa kem cho nó, nhìn thấy cái bộ dạng của nó “ừ” chết đi được. Nó bực bội cắn 1 miếng kem thật bự, kem dính cả vào má.

-Dính kem nè!- Ken nói

-Xi! Đi mà chơi với mấy nhóc kia kìa, bọn họ đang nhìn anh đó!- Nó giận dữ, tự nhiên nó cũng không hiểu tại sao lại muốn giận giận.

-Để anh chùi cho! Sẵn kiss 1 cái luôn -Anh này!- Nó đám thùm thụp vào lưng Ken

-Hi hi, thì anh muốn cho mấy nhóc đó biết: Anh là của em, và...em là của anh!

Nghe xong mặt hồng hỏ ra, miệng nó tùm tùm cười, nắm tay chàng bf dễ thương chạy xuống biển, nơi mà Uyên và Hưng đang la hét um sùm! (Uyên thì

nhéo, Hưng thì la. Cái tội dám kiss trộm cô nàng!)

-Thấy sức thu hút của tụi này chưa m.n?- Linh và Nguyên nói khi dẫn theo 2 nàng xinh xinh

-Ồ! Duyệt!- Hưng

-Mừng là anh hết buồn rồi!- Nó

-Uhm! Phải lấy lại phong độ chứ!- Nguyên nhe răng cười

-Good!- Ken nói

-Anh ơi, anh là con lai hả?- Cô nàng đi với Linh hỏi, má ửng ửng đỏ

-Uhm! Có gì không bạn?- Ken lịch sự trả lời

-Tại...em thấy đẹp nên hỏi!- Nàng ta nở nụ cười răng khểnh rất đẹp

-Gì nữa đây?- Nó lèm bèm

-Ra đây nè Nhi!- Ken

-Xa quá, em không biết bơi!- Nó

-Yên tâm! Anh sẽ dìu em! Vòng tay qua cổ anh!- Ken tới đỡ nó

2 đứa đang ở ngoài xa, nói chuyện vui vẻ.

-Anh ơi! Bày em bơi với!- Nhỏ hỏi nãy từ đâu chui lên ôm chặt Ken từ đằng sau

-Cô...cô ở đâu ra thế?- Nó hơi bất ngờ

-Em gái anh hả? Nhỏ xú à, trông 2 ae thật dễ thương!- Nhỏ đó nói tiếp

-Ca...cái..gì?- Nó đơ ra, tay lỏng ra và té xuống.

-Á Nhi!- Ken vội hất nhỏ kia ra nắm lấy tay nó kéo lên.

-Khụ...khụ...cô thật quá đáng!- Nó

-Em thấy anh không hợp với “cô bé” này đâu! 1 người manly như anh mà quen 1 nhỏ lóc chóc như vậy à?

Tới nước này thì Ken chịu không nổi rồi, dấm xúc phạm nó. Ken hất tay nhỏ đó ra.

-Mặt cô bị dày hả? Nếu đã biết người khác đang yêu nhau thì đừng xem vào làm người thứ ba! Tôi không ưa hạng người như thế!

Nó, ngay lúc này phải hành động, cho nhỏ đó thấy, nó túm lấy cổ Ken kéo về phía mình và kiss anh 1 cái thật sâu, thật lâu. Nhỏ đó quê quá định quay lại chỗ tụi kia thì bị Uyên cho 1 bạt tai (tụi kia thấy hết mà) nên vào trong bờ luôn

-Ken! Em quyết định rồi! Tuần sau chúng ta sẽ làm đám hôn!- Nó

-Thật chứ? Em bằng lòng lấy anh à?- Ken ôm nó vào lòng

-Uhm! Từ đây là mang nhẫn rồi nhớ không được ngoại tình á!- Nó cười híp mắt

-Anh có khi nào ngoại tình đâu!

-Bravo! Bravo! Chúc đám cưới!- Hưng

-Chưa đám cưới! Mới đính hôn mà!- Nó.

-Cũng là lấy nhau! Chắc mình đính hôn luôn hén Uyên?

Uyên không nói gì tức là cũng đồng ý

-OK! Chúng ta làm tiệc chung luôn! Hi hi!- Hưng cười hí hửng

-Yeah! Tối nay ăn mừng hoành tráng đi!- Cả đám đồng thanh

-Mà ăn hoành tráng là ăn ở đâu?- Nó

-Thành phố biển, là phải đi ăn hải sản rồi! Hi hi!- Hưng

-Uhm!

Tối đó, nhà hàng lớn trong thành phố xôn xao khi xuất hiện 2 nàng công chúa và 4 chàng thiếu gia. 6 người ngồi vào mà thu hút mọi ánh nhìn của người trong nhà hàng.

-Hải sản ở đây tươi ghê á!- Nó

-Uhm! Sát biển mà!- Uyên

-Cái nâu nâu này là gì? Ăn có mùi như thuốc Bắc!- Nó

-Hải sâm đấy!- Ken

-Cái này là bún tàu hả?- Nó

-Vi cá đấy chị!- Hưng

-Uhm! Ngon thiệt!- Nó cười rạng rỡ, 5 người kia thấy nó khoái chí như vậy thì cũng vui lây.

Ăn xong, cả đám tới chợ đêm, tại đây người ta bán trang sức và vật lưu niệm rất rẻ, nó hào hứng nắm tay Ken lôi đi

-Đi nào! Em quen mặc cả mấy cái này lắm, vui ghê!

-Uhm!- Ken phì cười vì sự ngây thơ của nó.

-Chị bán cho em cái này!- Nó chỉ vào cái vòng tay hình cung hoàng đạo.

-Em thuộc cung gì?

-Dạ cung cự giải!

-Ừa, của em nè! Em mang vòng tay đôi thì mua cho bạn trai nè!- Chị ấy giờ ra 1 đôi vòng tay làm = dây xích rất dễ thương.

-Hi hi lấy cho em luôn!- Nó

-Ừa? Bên kia có chuyện gì ồn ào thế?- Ken chỉ qua kia, mấy nhỏ con gái xúm quanh cái gì đó đông lắm

-Tới đó xem!- Nó chạy tới

Thì ra đám con gái đó bu xung quanh Nguyên và Linh, hỏi tùm lum, 2 ku cậu không chui ra được

-Đi mua sắm mà mấy bác này rầm rộ ghê!- Hưng cũng vừa tới

Vừa thấy nó đứng đó, 2 anh chàng nảy ra ý kiến.

-A EM IU! SAO GIỜ MỚI QUAY LẠI BỎ ANH LẠI NẤY GIỜ!- Linh và Nguyên đồng thanh và tiến lại chỗ nó

-Hở? Gì gì?- Nó ngơ ngác chưa kịp nói gì thì bị 2 tên kia túm lại.

-Em iu đến giải thoát cho anh khỏi mấy bạn nữ này à?- Linh cười cười nắm tay trái của nó

-Nãy giờ em iu mua được gì chưa?- Nguyên nham hiểm kéo tay phải

“Mình như cây kẹo kéo vậy!”- Nó nghĩ thầm

-A anh bên kia cũng “đẹp” trai hơn nữa kìa!- 1 bạn nữ chỉ về phía Ken

-Không! Bên đó thì không được!- Nó vùng vẫy cố thoát khỏi 2 cái tay của 2 lão kia

-Anh đó chưa có gf đâu mấy bé!- Nguyên nói to lên

-Anh đó đang tìm người yêu đấy!- Linh châm thêm dầu vào lửa.

Không nhỏ nào dám lại gần Hưng vì có ánh mắt đầy sát khí của Uyên đang chĩa vào mấy nhỏ đó. 1 đám con gái bầu quanh Ken hỏi tên, nhà ở, nhiều tuổi, quê ở đâu, thích con gái ntn?.... 1 quang cảnh nháo nhào

-Đây là ban trật tự chợ, yêu cầu cậu ra khỏi chợ vì gây rối!- 1 chú mang đồ xah lá chĩa loa vào Ken mà nói

-Mấy nhỏ đó quá rồi! Dám... đòi “hốt” Ken của em!- Nó làm bầm

Bằng 1 sức lực khủng khiếp, nó hất tay 2 bác kia ra và lao về phía Ken với tốc độ rất lớn đẩy cả đám con gái dạt ra. Đứng trước mặt Ken (cậu chàng đang ngờ ngác nó mún làm gì!), mặt nó đỏ đẫm sát khí.

- Uyên nghĩ

- Nguyên và Linh

- Hưng nghĩ

- Ken nghĩ

-Ken!- Nó la lên, Ken chưa kịp phản ứng nó đã nhón lên chụp gáy Ken kéo lại gần mặt nó và... lại 1 cái kiss do nó chủ động. Trước hàng chục con mắt, mấy nhỏ kia ồ lên, chú trật tự cũng ngờ ngác đỏ mặt mà lùi đi mất. Hưng với Uyên thì thích thú vì biểu hiện của nó.

-Hôm nay Nhi mạnh bạo dữ!- Uyên nói

-Đúng á! Chị ấy hết nhát rồi, haha!- Hưng

-Em cũng muốn được như Ken!- Linh

-Anh cũng thế!- Nguyên

-Chị này bắt cả 2 tay à?- 1 girl hỏi

-Nghe nè!- Nó ngừng kiss, tay vẫn không thả Ken ra mà còn kéo đầu anh chàng ôm vào lòng mình.- Đây là bf của tui! Mấy người không được đụng tới, 2 tên kia mới đang độc thân kia!- Nó chỉ về Nguyên và Linh

Hàng chục ánh nhìn “triu mến” đổ dồn về phía 2 tên “chủ mưu” kia

-Giờ sao anh Nguyên?- Linh thì thầm

-Sao gì nữa?.....Chạy!!!

2 tên vắt giò lên cổ mà chạy, tụi nó thì đứng cười. Riêng Ken nhìn nó mỉm cười 1 cách hp.

Tối, nó và Uyên sang phòng bọn hấn chơi đánh bài tới khuya. Nó bị phạt nhiều nhất (chơi bài cực dở), chơi tới tận khuya thì nó và Uyên ngủ quên mất. Nhìn 2 nhỏ ngủ iu quá, Uyên bình thường dữ dội vậy chứ ngủ thì nhìn hiền như con cún con. Chỉ còn 1 cái giường, cả bọn 4 tên giành nhau ngủ, không ai chịu nhường ai. Quyết định cuối cùng là nằm xếp ngang lại ngủ =]]

Sáng nó dậy thì thấy 4 tên nằm chen chúc nhau, mỗi tên ngủ có 1 tật: Hưng thì ngủ há miệng, Nguyên ngủ thì mút tay (xấu chưa), Linh ngủ thì co rúm như con tôm, Ken ngủ thì lâu lâu lại mở vài câu mà nó nghe không hiểu Ken nói gì. Nhưng cả 4 đang ngủ thì trông cứ như những thiên thần bé con vậy (to xác mà kiu bé con vì cái mặt búng ra sữa của bọn hấn) Nó tức cười quá lấy đt ra chụp đủ kiểu, định bụng sau này sẽ rửa hình ra “khủng bố” bọn hấn. Hehe.

-Dậy đi Uyên! Mình về phòng chuẩn bị nào!- Nó lay Uyên dậy

-Uhm!- Uyên uể oải ngồi dậy ngáp 1 cái rồi dài

-Miệng rộng gớm!- Nó trêu.

Nhìn bọn hấn ngủ ngon quá nó cũng không dám kêu, len lén qua “mĩ” 1 cái lên má Ken rồi về phòng

-Con này! Tập đâu ra thói hun lén trai thế hả? Tao cũng bắt chước, hí hí!- Uyên chạy tới khẽ kiss 1 cái vào trán của Hưng- Đứng là mồm rộng ghê!

-2 đứa mầy mồm rộng như nhau thôi!- Nó

-Tao quát cho giờ! Về phòng thôi!

8h, cả bọn thay đồ xuống biển chơi tiếp. Hôm nay 4 tên quyết định đeo kính mát cho khỏi thu hút con gái, nhưng thất bại. Mang kính đen vào lại càng bị mấy nhỏ đó bám theo hơn, nhưng nhờ nó nên Ken không bị “mấy chị” hỏi thăm. 2 đứa ngồi trên bờ xây lâu đài cát, sóng vỗ rì rào

-Biển đây đẹp thiệt!- Nó

-Uhm! Em thích biển lắm hả?- Ken

-Em thích ngắm biển lắm! Vì...nó đẹp như màu mắt anh vậy! Hi hi!

-Đạo này mạnh dạn quá nghen!

-Kệ em!- Nó ngượng

-Vậy...khi nào em muốn ngắm biển, cứ nhìn vào mắt anh!- Ken nhìn thẳng vào mắt nó

-Uhm ^^!

2 đứa đang định hôn nhau, mặt sát mặt rồi, thì...

- 1 nắm cát nằm trên đầu Ken

-Á xin lỗi! Tôi lỡ tay!- Linh giả vờ không quen biết

-Cái thằng này!- Ken đứng dậy rượt Linh chạy vòng vòng quanh bãi biển.

-Đạo này 2 đứa hp quá nghen!- Nguyên ngồi xuống cạnh nó.

-Dạ! Hi vọng mùa nào cũng là mùa nắng đẹp như vậy đối với em!- Nó cười toe

-Uhm! Ken là 1 đứa tốt! Em hãy chăm sóc cho nó, vì mắt mẹ nên nó rất đau lòng

-Có chuyện này em cũng chưa hỏi m.n! Sao không khi nào em sang nhà anh mà thấy ba mẹ của các anh hết vậy?- Nó

-À bọn họ đang làm bên các chi nhánh của công ti ở Mỹ, ít khi về lắm. Chỉ dịp nào thật quan trọng họ mới về thôi!- Nguyên giải thích

-Thế ạ!

-Mà chắc sau lần này 2 đứa đính hôn chắc ba của Ken sẽ về đây!- Nguyên nói

-Vâng!- Nó thầm nghĩ không biết ba của Ken trông như thế nào? Có dữ không? Hay là rất giống Ken.

-Nhi! Lại đây coi nè! Sao biển nó nổi lên nè!- Uyên ngoắc nó lại

-Đâu! Á!- Nó đứng dậy chạy được 1 đoạn thì hét lên rồi té xuống đất

-Nhi! Chuyện gì thế?- Cả đám chạy lại, nó đập trúng miếng chai bị xước, tuy vết thương không sâu nhưng ra nhiều máu và hơi rất. Vì thế bọn nó phải lên đường về nhà sớm hơn dự định vì lo cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Sau đó, về nhà thì các “bồ lão” tổ chức lễ đính hôn cho 4 đứa. Lần đầu nó gặp ba của Ken, 1 người đàn ông trung niên mà rất phong độ. Bác ấy tỏ ra rất quý nó và rất hiền, nó cũng cảm thấy vui lây. Ba của Hưng cũng về nước để gặp ba mẹ của Uyên. Lễ đính hôn diễn ra “trót lọt”. Tụi nó đã đeo nhẫn cưới hết rồi ^^ . Nhưng chưa lấy đâu nhé!

Dịp lễ mà mỗi người Việt Nam ai ai cũng mong đợi cũng đã sắp đến! Đó chính là Tết, trước khi nghỉ Tết trường có tổ chức lễ hội mùa xuân nên HHS (có Linh) bận túi bụi. Nó cũng ham hố bay vào chuẩn bị giúp. Nhờ có sự giúp đỡ của nó và m.n nên Lễ hội của trường Saint trôi qua trong sự thành công mỹ mãn. Và kì nghỉ Tết cũng đến!

1 buổi sáng nọ, nó sang nhà Ken chơi thì thấy 1 cô bé (khoảng cỡ lớp 9)

-Ủa ai vậy anh?

-À! 1 lần đi ngang thấy cô bé đang bị đánh đập dã man thì anh cứu! Cô bé là trẻ mồ côi nên không có nơi để đi! Vì vậy anh đưa về đây để cho bé dưỡng thương và tìm người nhận nuôi cô bé trong thời gian đó.

-Cô bé 15t thôi mà còn “phát triển” hơn em nữa đó!- Nguyên trêu

-Kệ em! Ý là anh chê em lùn à? - Nó

-Kệ anh đi chị! Lùn ùn ùn người theo! Chị của em cũng hot lắm chứ bộ!- Hưng nói

-Bé! Anh Ken có mua đồ cho em chưa? Nếu chưa thì sang nhà chị lấy nhé!- Nó hỏi cô bé

Cô bé nhìn qua Ken, thấy anh gật đầu nên cô bé lại quay sang nó rồi gật đầu.

-Nè! Sau này em muốn làm gì thì cũng không nhất thiết phải hỏi anh Ken đâu!- Nó

-Nhưng anh ấy cứu em! Em phải nghe lời anh ấy!- Cô bé nói rồi chạy sang chỗ Ken ngồi núp, cứ như xem nó là mụ phù thủy xấu xa vậy. Giọng cô bé có vẻ già dặn hơn tuổi

-Uhm! Vậy em tên gì? - Nó nhìn

-Em tên Nhung!

-Vậy lát Nhung sang nhà chị lấy thêm đồ mang nhé!- Nó

-Thôi ra ngoài ăn sáng đi m.n- Nguyên

-Nhưng đi với anh này nhé! Anh Ken bận chờ chị Nhi rồi!- Ken nói

-Nó có phải con nít đâu mà cậu nói chuyện kì thế? - Hưng

-Em muốn đi với anh Ken!- Mắt cô bé ngân ngấn nước nhìn nó

-Uhm! Vậy em đi với anh ấy đi! Chị đi với anh Linh cũng được!- Nó nói rồi im lặng leo lên xe Linh, Uyên với Hưng, Ken với Nhung, nó với Linh, Nguyên đi 1 mình (mỗi xe chỉ có 2 chỗ thôi!)

Tại chỗ ăn,

-Ăn cái này nè Nhung!- Ken đưa đồ ăn cho Nhung

-Chăm sóc kĩ quá nhỉ? - Hưng nói

-Sao = “vợ iu” được!- Ken cắt sẵn thịt ra rồi đưa nó, không quên kiss má nó 1 cái (tình cảm lắm)

Hình như nó thấy bé Nhung đang liếc xéo nó. Nó nhìn qua thì thấy không có

“Chắc mình nhìn nhầm!”- Nó trầm nghĩ rồi dùng hết phần ăn của mình.

Lát sau cả đám kéo nhau đi công viên chơi, bé Nhung lần đầu đi cv hứng chí chạy hết nơi này đến nơi khác

-Anh Ken em muốn chơi cái này!- Nhung

-Được!- Ken

-Cái kia nữa!- Nhung

-Được!

-Cái đó kia!- Nhung

-Uhm

-Cái gì đây? Sao lúc nào cũng Ken Ken không vậy? - Hưng

-Chẳng lẽ...? - Uyên nói

-Không đâu, Nhung mới 15t à mà!- Nó đoán đc suy nghĩ của Uyên!

-15t bây giờ khác mấy và tao hỏi đó, 15t chúng nó dắt nhau ra công viên hôn hít ỉ xèo kia kia!- Uyên

-Con bé chỉ thua mấy đứa 2t mà còn nhìn lớn hơn 2 đứa em!- Nguyên nói

-Tại nó ra đời sớm quá! Dù sao cũng tội nghiệp cô bé, vì thế nên Ken mới lo lắng tận tình cho nó đấy!- Linh

-Bé! Ra đây chị hỏi này nè!- Uyên tới lời Nhung đi.

-Sao chị?

-Chị biết rồi nha!- Uyên vờ cười cười

-Dạ?

-Em thích anh Ken hả?

-...! *đỏ mặt*

- Uyên thăm nghĩ

-Nè! Mà y cần thận với nhóc này nhé! Hi hi, thích Ken của mà y đấy!

-Chẳng lẽ tao đi ghen với con bé! Tao đâu có máu ghen như mà y!- Nó cười

-Mày! Tao nói mà không nghe đâu! Ai biết được!- Uyên giận dỗi

-Ừa! Tao biết rồi! Đừng giận!

- Uyên nghĩ bụng nhưng không nói cho nó biết

Trưa, cả đám sang nhà nó chơi. Con bé Nhung vẫn đòi ngồi với Ken

-Nè m.n!- Nó

-Sao?- Đồng thanh

-Em sẽ canh chừng bé Nhung cho tới khi tìm được người nhận nuôi cô bé!- Nó

-Nhưng...em muốn ở với anh Ken!- Bé Nhung quay sang níu tay Ken

-Em ở với Nhi sẽ tốt hơn, vì chị là con gái. Ở với tụi anh con trai không tiện!- Ken xoa đầu con bé nói vậy nên con bé không còn cách nào khác hơn là đồng ý

Nó đưa con bé lên phòng,

-Phòng của em nè! Đồ của em cùng size với chị nên mang đồ của chị nhé!- Nó

-Được!- Con nhỏ hất mặt

“Ừa sao thái độ thay đổi vậy ta?”

-Em chả thích ở với chị! Ở với anh Ken vui hơn!- Con bé ngồi lên giường

-Huh? Nhưng Ken là con trai mà, và lại anh ấy là...

-Chồng chưa cưới của chị! Chị sợ em cướp anh ấy hả? Chị thiếu tự tin đến nỗi phải ghen với em sao?- Con nhóc lí sự

“Con nhóc này không bình thường rồi! Chẳng lẽ đuổi nó đi! Đành đợi cho tới khi tìm được người nuôi nó thôi!”

Lát sau con bé xin phép đi đâu đó, bảo nó đừng lo. Nên nó ở nhà xem tivi. Đang xem thì Ken gọi tới

-Em nghe!

-Sao em mắng con bé là “đơ bản” vậy? Em đâu phải dạng khinh người như thế?- Ken hỏi

-Em đâu có!

-Con bé mới sang khóc nói với anh nè! Nếu em không thích thì cứ để đó anh lo! Không cần phải giằng mặt anh như vậy!- Ken

-Anh...không tin em à?- Nó nói, giọng sắp khóc. Vì Ken như đang mắng nó

-Anh chỉ nói vậy thôi chứ không phải anh không tin em

-Anh quá đáng lắm!- Nó gào lên trong điện thoại rồi cúp máy, không để Ken nói hết câu. Dám nghe con bé ranh kia mà đi mắng nó. Úc ghê! Để ở chế độ im lặng. Nó ôm cục tức leo lên phòng khóa trái cửa ngủ tới 7h tối, vừa ngủ vừa khóc vì quá tức, mắt sưng cả lên.

7h, nó nghe tiếng gõ cửa nên tỉnh dậy tới mở cửa. Vừa mở cửa Ken đã ôm chầm lấy nó.

-Anh xin lỗi! Anh không muốn mắng em như vậy đâu!- Ken

-Anh quá đáng lắm! Buông em ra!- Nó đâm vào lưng Ken

-Cho anh xin lỗi! Anh hứa sẽ không như vậy nữa đâu!- Ken

Nó im lặng và khóc vì quá giận. Anh luôn nhỏ nhẹ với nó vậy mà lại mắng nó vì con bé.

-Khóc đã chưa?- Ken hỏi, nó đang tựa đầu vào vai anh nhõng nhẽo.

-Mặc em!

-Hi hi! Sao mà mặc em được!- Ken

-Con bé đâu?- Nó

-Nó xin phép đi đâu đó rồi lát quay lại! Anh gọi không thấy em bắt máy nên chạy sang đây luôn!

-Em có bỏ lỡ gì không, hê hê!- Hưng lộ mặt vào phòng nhăn răng cười

-Không đâu!- Nó

Cả 3 ngồi nc rôm rả tới 9h30 thì Ken bảo về. Nó tiễn Ken ra cổng thì con bé Nhung chạy tới ôm chầm lấy Ken.

-Anh ơi em về rồi nè!

-Đi đâu về muộn thế?Thả anh ra đi! Em vào nhà chị Nhi mà ngủ nhé!- Ken đẩy con bé ra

-Sao vậy?- Mặt con nhóc tự nhiên xụ xuống

-Thì anh nói rồi, anh là con trai không tiện. Em vào nhà trước đi Nhung!

Con bé vào nhà rồi, Ken khẽ hôn nhẹ lên môi nó

-Anh về nhé!

-Em tin anh!- Nó

-Huh?

-Em tin anh!

-Uhm! ^^ Ngủ ngon!

Tối, đang ngồi đó suy nghĩ về việc bé Nhung. Tự nhiên nó lại thấy đau đầu ghê gớm, đây là lần thứ 2 nó bị đau đầu rồi, không biết nó có bị gì không. Ken nhăn cho nó

- Nó rep

"Hi hi, lâu lâu mới đi chơi riêng!"- Nó hí hửng chạy tới túm đồ lòi ra 1 bộ đầm màu trắng, không hiểu sao nó thích màu trắng đến lạ, màu trắng tượng trưng cho sự trong sáng, thuần khiết của tâm hồn nó. Nó định sáng mai sẽ dậy sớm làm vài món.

Sáng, Ken sang đón nó.

-Mình đi picnic ở đâu?- Nó hớn hờ xách theo giỏ đồ ăn

-Sau nhà!- Ken nói tỉnh bơ

-Sau nhà? Picnic trong vườn hoa nhà anh à

-Theo anh!- Ken dẫn nó sang nhà anh, đi thẳng ra sau nhà anh. Khi ra hết khuôn viên biệt thự, Ken mở cánh cổng sau nhà. Trước mắt nó là một hồ

nước. Mặt nước phẳng lặng phản chiếu những tia nắng sớm lung linh.

- Woa! Tuyệt quá!- Nó chạy tới sát mép hồ đứng và gọi Ken tới.

Ken từ từ đi tới, tay xách giỏ đồ. Trước mắt anh là 1 thiếu nữ, tay đang giữ chiếc nón rộng vành, mái tóc xoăn nhẹ tung bay trong gió cộng với chiếc đầm trắng cô đang mang trông như 1 thiên sứ. Cô đang nhìn anh và nở nụ cười hiền, chính là người con gái anh yêu. Anh bị choáng ngợp bởi sự tỏa sáng của nó trong ánh nắng sớm. Ken bước tới gần người con gái, nhẹ nhàng xoa đầu nó và cười, nhiều đó cũng đủ làm nó đỏ mặt.

- Chỗ này, hồi nhỏ khi bị ông mắng anh thường chạy ra đây ngồi lì tới chiều. Bây giờ nó cũng không thay đổi là bao!

- Đẹp lắm! Ở đây thật thơ mộng ỉ! Có 1 ngọn đồi nhỏ kia! Em với anh lên đó ngồi cho mát!

- Uhm!- Cả 2 leo lên ngọn đồi nhỏ gần đó, nơi đó có thể thấy được toàn cảnh bờ hồ. Ken trải khăn ra còn nó thì bày đồ ăn ra.

- Ừm! Ngon quá!- Ken gấp miếng trứng cuộn cho vào miệng

- Em làm ỉ!- Nó nhăn răng cười toe

- Vợ của anh khéo tay lắm!- Ken nheo má nó

- Em mà!- Nó

- Khi nào em và anh kết hôn?- Ken nghiêm mặt hỏi nó

- Ồ thì...khi nào cảm thấy thích hợp!

- Tốt nghiệp cấp 3 hén!?

- Không được! Trẻ quá! Em còn muốn học đại học cơ!- Nó

- Em muốn theo ngành gì?

- Quản trị kinh doanh!

- Uhm! Học để sau này mà kế nghiệp ông nội chứ! Chuyện kết hôn để sau này! Anh cũng không muốn ép em! Nhưng mà đi đâu cũng phải mang nhẫn ghen chưa! Tháo ra là anh giận á!- Ken chỉ vào cái nhẫn tron trên ngón áp út của nó

- Yes Madam!- Nó trêu

- Nè em nói "Madam" là có ý gì hả?- Ken chọc lét nó

- Haha! Em thua! Em đùa mà! Em có máu "buồn" á!

- * Im lặng*

- Sao tự nhiên im lặng thế?- Nó lồm cồm bò dậy thì bị Ken túm đầu hôn cái vào má

- Anh gian!- Nó làm mặt giận

- Hìhì! Chồng hun mà giận à?- Ken

-!

- Cái đó là hun giỡn thôi! Cái này mới là thiệt nè!- Ken quay mặt nó sang và kiss làm nó không né được, đành nhắm mắt mà thuận theo vì không cưỡng lại được nụ hôn dịu dàng của anh.

-!

- Yêu em mãi!- Ken nói khi ôm nó trong vòng tay anh.

- Em cũng vậy!

Hai đứa ngồi trên đó tới chiều, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Buổi chiều trên ngọn đồi sau nhà. Chiều xuân thật đẹp, những đám mây bông bênh trôi, nhìn chúng mà nó liên tưởng tới những cây kẹo bông giòn ngọt lịm mà ba thường mua cho nó lúc nhỏ. Khẽ mỉm cười trước cái trí tưởng tượng phong phú của mình. Ken chọc hỏi

- Nếu cho em 1 điều ước! Em sẽ ước gì?

- Ờ thì... đối với em có được cuộc sống bây giờ là quá đủ rồi! Không cần gì hơn...À em vẫn ước 1 điều!

- Anh cũng thế! Vậy 2 đứa mình ghi ra điều ước của mình, khi tốt nghiệp cấp 3 chúng ta sẽ quay trở lại lấy ra nhé! Và xem điều ước đó có thành hiện thực không?

- OK!

Ken lôi trong túi ra 2 tờ giấy, 2 đứa ngồi hí hoáy viết. Nó có lén nhìn nhưng Ken không cho, và 1 cái chai=2 tờ giấy= 2 điều ước được chôn xuống đất.

- Nhớ nhé! Sau này chúng ta sẽ mở! Ngoéo tay nào!- Ken đưa ngón út ra

- Uhm! Hôm nay anh hơi lạ!- Nó

- Anh vẫn bình thường mà!- Ken lại cười

- Thôi thôi rồi, mình về thôi!- Nó

- Uhm!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tối đó, 10h bé Nhung mới về nhà nó.

- Em đi đâu về khuya vậy bé?- Nó hỏi

- Em đi đâu mặc em!- Nhung bỏ vào phòng

"Sao nó hỗn quá vậy ka'?"

Nó cảm thấy con bé có gì đó hơi kì kì, có vẻ gì đó kiêu kì như những cô tiểu thư nhà giàu. Nó quyết định tìm đến ngôi nhà mà Nhung hay tới.

- Xin lỗi! Cho tôi hỏi 1 chút?- Nó hỏi chú quản gia của căn nhà đó

- Tiểu thư cần gì ạ?- Người đàn ông lịch sự trả lời, có lẽ là đã biết nó là ai

- Cho cháu hỏi ở đây có cô bé nào tên Nhung không?- Nó lễ phép

- Diệu Nhung là tiểu thư của nhà chúng tôi ạ! Đạo này cô ấy xin phép ông bà chủ cho sang nhà bạn ở 1 thời gian!- Người đàn ông đó nói làm nó sững sốt, Nhung giả làm trẻ lờ côi làm gì? Mục đích vào nhà nó để làm gì? May là ông nó sang Mỹ rồi nên chưa đụng mặt Nhung =="

Nó về với tâm trạng bồn chồn, nó sang nhà Ken bấm chuông. Người giúp việc mở cửa cho nó vào, dưới phòng khách. Đập vào mắt nó là cảnh Nhung đang ngồi khoác vai Ken nhìn rất tình tứ, Ken thì đang đọc báo và không cảm thấy phiền gì việc đó. Nó cảm thấy giận, tuy Nhung mới 15t nhưng vẻ thể chất cô bé đã phát triển (có khi còn hơn cả nó) nhưng sao Ken không hề nghĩ rằng việc thân mật vs con nhóc sẽ làm nó khó chịu. Nó liền đi tới nắm tay lôi Nhung ra ngoài.

- Á! Chị làm gì lôi em đi vậy? Thả em ra!- Nhung la lên (để thu hút sự chú ý của Ken)

- Nhi có chuyện gì mà bức vậy nhỉ?- Linh nói

- Anh thì biết là chuyện gì rồi đấy!- Nguyên cười nụ cười ả ý và chặn Ken lại không cho chạy theo

- Em nói đi! Tại sao em phải giả làm mồ côi hả?- Nó hỏi Nhung

- Chị biết rồi à? Chị theo dõi tôi ư?

- Chị...vì lo cho em thôi!- Nó

- Lo thì mặc tôi đi! Tôi là tiểu thư đấy! Thì sao? Tôi giả vờ như vậy chỉ vì tôi thích anh Ken! Từ lâu rồi! Lúc tôi còn quen tên kia, hắn có đưa xe chung với Ken và chở tôi ngồi sau lưng. Hắn chơi xấu Ken nhưng anh ấy không hề bị té. Ngược lại còn cười bảo tên đó rằng: Nếu tao không nể cô bé mà đang chở thì có lẽ mày xong rồi! Và từ đó tôi đã luôn ngưỡng mộ anh ấy! Khi tôi biết anh ấy sống ở đây và tôi đã thực hiện kế hoạch. Mặc dù anh ấy

không nhớ mặt tôi nhưng tôi sẽ cướp anh ấy từ tay chị! Chị không xứng với anh ấy đâu! Anh ấy cứ như người anh đang che chở, chăm sóc từng li từng tí cho chị hơn là người yêu!- Nhỏ Nhung lộ bộ mặt thật ra, nó ngỡ ngàng.

- Em thật...nhưng anh ấy đã đính hôn với chị!

- Đính hôn? Thì có thể hủy được mà!

Nó giận quá định đi vào nhà, nhỏ Nhung chụp ngay bình hoa để gần đó và

- Chuyện gì thế?- Ken, Nguyên và Linh chạy ra

- Chị Nhi...em đâu làm gì đâu mà sao chị lại ném bình hoa vào em?- Nhỏ Nhung khóc, tay nó đầy máu. Nó đơ ra luôn vì không ngờ con bé sẽ làm như vậy

- Nhi! Em làm gì vậy? Sao lại đánh con bé!- Ken mắng nó

- Em không có!- Nó chưa kịp giải thích

- Anh không ngờ em lại như vậy! Nếu không muốn chăm sóc con bé thì để anh! Đâu cần phải thế!- Ken nói rồi bế Nhung lên chạy ra trước. Nó thấy trên miệng Nhung có 1 nụ cười

- Anh...không tin em sao?- Nó khuyu. xuống

- Anh hiểu em đang bị oan! Để thằng Quân bình tĩnh lại anh sẽ giải thích với nó!- Nguyên xoa đầu nó

- Đừng khóc! Ken thương em mà! Vì hiểu lầm và nóng quá nên la em thôi!- Linh

- Theo anh vào bệnh viện!- Nguyên nắm tay nó dắt đi.

Tại bệnh viện, Ken đang đợi bs băng bó cho Nhung thì nó và Nguyên, Linh đến. Ken không buồn nhìn mặt nó

- Anh thất vọng vì em quá!- Buông 1 câu lạnh lùng, câu nói đó như đang xé toạc tim nó ra. Nó khóc và bỏ chạy, đầu óc nó thực sự hoảng loạn. Nghe tiếng Nguyên gọi tên nó. Chạy được 1 đoạn bỗng nhiên đầu óc nó tối sầm và té xỉu giữa hành lang

- Nhi!- Tiếng bọn hấn gọi nó, sau đó nó không cảm thấy gì nữa.

Mở mắt ra, đầu nó đau nhức. Nó thấy Ken và Nguyên, Linh, có cả Hưng và Uyên đang ngồi đợi nó.

- Tỉnh rồi à? Thấy ổn không? Mày làm tao sợ quá!- Uyên giờ đôi mắt sưng húp vì khóc lên nhìn nó

- Tao ngủ được mấy tiếng rồi?

- Mày ngủ cả ngày rồi!- Uyên

- Sao em ngất vậy?- Nó hỏi Nguyên và không nhìn Ken, nó rất buồn và giận vì hấn không chịu tin nó mà buông 1 câu phũ phàng như vậy.

- Em chỉ cần uống thuốc thôi! Tránh để các chấn động mạnh về tâm lý! Do lần trước em bị đánh vào đầu nên có máu bầm tụ trong não!- Nguyên ôn tồn giải thích

"Hèn gì dạo gần đây hay choáng váng nhưc đầu!"

- M.n ra ngoài hết đi! Để thằng ***** này nói chuyện với chị Nhi!- Hưng nói, liếc Ken. Cả đám kéo nhau ra ngoài hết. Còn lại 2 đứa

- Anh xin lỗi!- Ken mở lời

-!- Nó im lặng

- Anh đã nghe Nguyên kể hết rồi! Nhưng là 1 tiểu thư, và mục đích của cô bé khi tiếp cận bọn mình...!

- Tiếp cận anh thôi!- Nó nói mà không nhìn Ken.

- Anh biết em không đánh cô bé!

- Vậy sao anh còn mắng tôi? Anh là đồ tồi!- Nó la lên

- Bình tĩnh! Anh xin lỗi, vì trong lúc đó anh không nghĩ con bé lại dám tự làm mình bị thương như vậy!

- Đây là lần thứ 2 rồi, anh không tin tôi- vợ chưa cưới của anh mà lại đi tin nhỏ đó, anh quá đáng lắm! Anh về đi! Tôi không muốn nhìn mặt anh!- Nó

chui vào trong chăn và khóc

- Anh xin lỗi! Nếu đó là điều em muốn!- Ken nói rồi đi mất, còn nó khóc rầm rức trong chăn. Nó cứ nghĩ hần yêu nó lắm, vậy mà lòng tin của hần đối với nó chỉ nhỏ xíu như vậy thôi sao? Nó giận lắm, tuy nó muốn được nằm trong vòng tay hần lắm nhưng nhớ tới lúc hần mắng nó là nó cảm thấy giận tột cùng. Tin tưởng nhau mà thế đấy! Nó chưa chát nghĩ.

- Nhi! Mày ổn chứ?- Uyên hỏi

- Tao muốn xuất viện, tao ghét mùi ê te của bệnh viện!- Nó

- Uhm!

Trong mấy ngày nghỉ, Ken có đến thăm nó nhưng nó không chịu gặp anh. Nó còn buồn vì những chuyện đã xảy ra...1 hôm nó nhận được cuộc gọi từ bệnh viện

- Hưng! Cùng chị tới bệnh viện! Mẹ chị tỉnh rồi!- Nó mừng rỡ chạy sang gọi Hưng

- Sao? Được ạ! Để em lấy xe!- Hưng lập tức chở nó vào bệnh viện.

Nó thật khó tin vào mắt mình, mẹ của nó đang mở mắt và nhìn nó.

- Mẹ! Con đây! Mẹ nhận ra con không?- Nó bước lại hỏi

- ...!- Mẹ nó đưa tay vuốt tóc nó, tức là mẹ vẫn nhận ra nó. Nó mừng rỡ òa khóc và ôm lấy mẹ nó

- Mẹ ơi con nhớ mẹ lắm! Huhu! Mẹ ngủ suốt mấy tháng rồi! Con sợ mẹ sẽ bỏ con!

- Nín đi con gái ngoan của mẹ! Mẹ không bỏ con đâu! Con cứ nghỉ mấy tháng qua mẹ đi thăm bố là được thôi!

- Thế bố thế nào hở mẹ? Vẫn đẹp trai chứ ạ?

- Vẫn bánh phết!- 2 mẹ con cùng cười, cười trong nước mắt, những giọt nước mắt của h.p.

- Chào mẹ! Cháu là con của mẹ Lam!- Hưng tới và chào mẹ nó

- Lớn thế này rồi à?- Mẹ nó cười

Nó ở đó tới khoảng 9h30 thì ra về (mẹ nó bảo về nghỉ kéo ông lại lo)

- Tình hình mẹ cháu sao ạ bs?- Nó hỏi người đàn ông đứng tuổi mang áo blu trắng

- Đang tiến chuyển tốt! Nhưng cần phải theo dõi thêm!

- Vâng! Nhờ bs chăm sóc mẹ cháu!

- Tiểu thư yên tâm!

Lúc nó vừa về, có 1 người vào thăm mẹ nó

- Chào cô!

- Cháu là....?

Hưng cùng nó đi ăn rồi đi dạo thành phố, 2 chị em cứ đi hết nơi này sang nơi khác. Tâm trạng nó đang vui mà, nhưng nó vẫn thấy đượm buồn khi nghĩ đến hần.

10h, 2 đứa về nhà. Trước nhà Ken, nó thấy...Nhưng đang ôm Ken và hôn, mắt Ken cứ mờ thao láo ra. Bịch đồ trên tay nó rớt xuống.

- Nhi!- Ken đẩy Nhung ra

- 2 người đang làm cái quái gì trước nhà vậy hả?- Hưng la lên

- Em vào nhà đi Hưng!

- Nhưng...!

- Vào đi!- Nó

Hưng đành phải vào nhà, nhưng vẫn đứng ở cánh cổng đóng tai nghe lén. Nó tiến lại gần 2 người đó.

- Đây là vì cái tội dám cướp "chồng" người khác!- Phải! Nó tát Nhung m.n ạ! 1 tát là quá nhẹ cho con nhỏ mặt dày đó

- Chị dám...!- Nhưng ôi cái má đỏ

- Biến đi! Hay đợi tôi kêu bảo vệ? Gia đình cô không chống lại gia đình nhà tôi đâu!- Nó giận thật sự nên nói như vậy, bình thường nó vốn không thích khoe của đâu .P . Nhỏ kia quê quá bỏ về, còn nó và Ken

- Em nghe anh giải thích!

- Tôi không muốn nghe gì nữa! Tất cả là quá rõ! Vậy mà bảo là yêu tôi mãi mãi! Tất cả là dối trá!- Nó lấy tay quệt nước mắt.

- Không phải vậy đâu! Em hiểu lầm rồi!

- Đừng đụng vào tôi! Dối trá! Tôi đã làm gì sai mà lại bị anh "cắm sừng" như vậy? Tôi ghét anh! Hủy hôn đi!- Nó tháo chiếc nhẫn ra đúi vào tay Ken

- Nhi! Đừng vậy mà!

- Từ nay không là "vợ chồng" gì nữa hết! Anh hãy đi mà tìm hp của anh! Tạm biệt!- Nó chạy vào nhà. Hưng núp sau cửa thót tim lao vào bụi rậm mà núp.

- AAAAAAAAAAAAAA!- Ken gào lên. Nó đứng tựa vào cổng mà khóc, khóc đã đời nó mới vào nhà.

- Sao thế? Sao mất cháu sung vậy?- Cô Lam và ông nội nó lo lắng hỏi

- Cháu muốn hủy hôn với Ken!- Nó

- Chuyện gì thế? 2 đứa cãi nhau à?- Ông

- Hấn không yêu cháu nữa!- Nó

- Có gì từ từ suy xét lại cháu à! Đừng quyết định lúc nóng giận! Để sau này phải hối hận! Ken không phải như vậy đâu! Cô biết nó yêu cháu lắm mà!- Cô Lam nhẹ nhàng giải thích.

- Đúng vậy! Cháu có gì phải nghe nó giải thích chứ! Có thể là hiểu lầm thôi!- Ông nó

- Ông gọi tài xế chở cháu vào bệnh viện ạ!- Nó

- Uhm được! Mà cháu bệnh à?

- Mẹ cháu tỉnh rồi!

- Cái gì? Sao không nói ông biết? Để ông và cô đi với cháu!

- Thôi ạ! Giờ cháu muốn yên tĩnh với mẹ cháu! Mai m.n hãy vô!

- Uhm được! Để ta gọi tài xế!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

- Sao hôm nay lại hứng đưa xe vậy?- Linh hỏi

- Lâu ngày làm 1 trận cho vui cũng được!- Nguyên

- Suy! Thăng Ken đang bức mình lắm! Chị em mới cãi nhau với nó, đòi c.t tháo nhẫn tùm lum!- Hưng

- Chà! Căng à nha!- Nguyên

- Hèn gì mặt nó đầy sát khí!- Linh

- Nào! Tập trung hết chưa Tiến?- Ken hỏi

- Rồi ạ!

- Được! Bắt đầu!!!- Ken hô to, và tiếng mô tô lại làm đường phố đông đúc càng náo nhiệt hơn

Lúc này tại bệnh viện...

- Mẹ ơi!Hức hức!

- Sao thế con gái của mẹ? Chuyện gì xảy ra với con?

- Con bị người ta lừa dối!- Nó

- Ai?

- Hắn là 1 tên xấu xa!- Nó

- Theo mẹ thấy thì đâu phải vậy!-Mẹ nó mỉm cười

- Mẹ gặp hắn rồi ạ?- Nó

- Nãy con vừa về thì cậu ấy vừa vào thăm mẹ! Bảo mẹ cậu ấy là chồng chưa cưới của con. Nói chuyện lễ phép lắm, mẹ cảm thấy thích cậu ấy lắm!

- Thế ạ? Nhưng hắn không yêu con nữa!- Nó

- Sao con biết? Cậu ấy còn hứa với mẹ là sẽ bảo vệ và chăm sóc cho con, bảo mẹ đừng lo nhiều mà!

- Sao ạ?

- Nó lo lắng cho con lắm! Nó bảo dạo này con giận nó, nhờ mẹ giải hòa giúp! Không ngờ có người yêu con gái của mẹ đến thế! Khi nhắc đến con khuôn mặt cậu ấy đủ thứ cảm xúc hết, vừa vui mà vừa buồn!- Mẹ nó xoa đầu nó

- Nhưng @#%^^!- Nó kể lại cho mẹ nó việc Nhung xen vào cuộc sống giữa 2 đứa ntn

- Con thấy 2 đứa hôn nhau? Con có nghe Ken giải thích chưa? Biết đâu mọi chuyện không phải vậy thì sao?- Mẹ nó nói làm nó ngớ ra.

- Con...không biết! Con lúc đó giận lắm!

- Đừng để sự tức giận che mờ lí trí con à? Hãy nghe theo lí trí và con tìm con mách bảo! Cậu ấy là người rất tốt! Không thể thay lòng đổi dạ được đâu!

- Vâng!

- Nãy nó còn kể cho mẹ chuyện hằng ngày nó lấy cớ đến mua hoa để gặp con, nó giả dạng người khác để được học cùng con nữa! Nó đã trông chừng và theo dõi con suốt mấy tháng!

- Anh ấy yêu con nhiều như thế ạ?- Nó ứa nước mắt vì hiểu được nỗi lòng của Ken. Bấy lâu nay nó cứ như trẻ con làm anh ấy phải chăm sóc từng li từng tí mà không nghĩ đến anh ấy. Nó hối hận quá

- Con gái của mẹ biết yêu rồi kìa! Con lớn thật nhanh! Khi yêu con người ta xinh xắn hơn rất nhiều con ạ! Mẹ biết con yêu cậu ấy nhiều lắm phải không? Hãy làm theo lí trí và con tim của con. Kẻo muộn đấy!

- Vâng!

- Khuya rồi! Về nghỉ đi con! Suy nghĩ lại và làm hòa với cậu ấy đi!

- Dạ!- Nó ỉu xiu đứng về

Tối đó, ngồi trước ban công nhìn sang phòng Ken. Vẫn tắt đèn, chưa thấy Ken về.

"Ken! Anh yêu em nhiều vậy! Mà em toàn làm anh buồn lòng thôi. Em thật trẻ con!"

...

...

...

" Em quyết định rồi! Lần này em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh! Em muốn gặp anh!"

Nó đứng dậy định sang nhà Ken thì nhận được điện thoại của Hưng

- Chị Nhi hả? Chị đang ở đâu?

- Chị đang ở nhà! Sao thế?

- Chị mau đến bệnh viện đi! Ken bị tai nạn rồi! Giờ đang cấp cứu!!!!

-Ken sao rồi?- Trời đất như quay cuồng trước mắt nó

-Chị Nhi! Chị...mang nhầm giày kia!- Hưng nói, nó mới giật mình vì giày dép nó mang chiếc nọ ọ chiếc kia ==”

-Mặc! Ken sao rồi?

-Đang cấp cứu! Thằng ngốc! Sao lại liều mạng như vậy?- Nguyên nói, giọng lạc đi

-Nó buồn quá nên làm liều luôn, thằng anh họ ngốc của tôi! Hãy bình an nhé!- Linh

-Tất cả tại em! Kennnnnnnnnnnnnnnn!- Trời đất tối sầm trước mắt nó

-Chị Nhi!!!!- Hưng gào lên.

Nó bật dậy

-Sao mình lại nằm đây? Mình phải tìm Ken! Ken đâu?

-Anh nè!- Ken ngồi trước mặt nó mỉm cười

-Ken! Anh có sao không? Em lo cho anh lắm! Hức hức!- Nó ôm chầm lấy Ken

-Anh ồ! Em cứ những nhẽo như vậy hoài à!- Ken xoa đầu nó

-May quá! Anh ổn rồi!Tất cả do em hiểu lầm phải không anh? Anh với Nhung không có gì phải không?

-Em hiểu ra như vậy là anh yên tâm rồi! Để anh kể cho em nghe!

(Flashback)

Đêm đó Ken từ bệnh viện về

-Anh Ken!- Nhung đứng đợi sẵn

-Cô đến đây làm gì? Tại cô mà Nhi hiểu lầm tôi!- Ken lạnh lùng

-Em xin lỗi! Vì em quá yêu anh thôi!

-Yêu không phải là dùng mọi thủ đoạn để có người khác được mà phải mong người mình yêu hp là đủ rồi!

-Nhưng...anh với chị Nhi không hợp nhau thật mà!

-Không hợp chỗ nào cô nói đi!

-Để em cho anh thấy!- Nhung nhón chân lên hôn Ken, vì quá bất ngờ chưa kịp phản ứng gì. Đúng lúc đó nó lại vừa về và hiểu lầm.

(Quay về hiện tại)

-Thế đó em!

-Xin lỗi! Do em không nghe anh giải thích!- Nó

-Em hiểu anh là được rồi! Anh vui rồi!- Ken ôm nó vào lòng

-Em hứa sẽ không trẻ con để anh phải buồn nữa!- Nó thủ thỉ

-Uhm! Anh có bao giờ buồn em đâu! Bên em là hp của anh mà ^^!- Ken hôn vào trán nó

-Uhm! M.n đâu rồi anh?- Nó nhìn xung quanh không thấy ai, im ắng quá.

-Bọn họ ở 1 nơi khác rồi!

-Nơi khác là ở đâu?- Nó

-Nhi nè! Em không giận anh nữa! Anh yên tâm mà đi rồi!

-Anh nói gì? Đi đâu?

-Đi xa lắm em à! Không có anh em hãy tự lo cho mình nhé! Anh đã nhờ m.n chăm sóc em rồi!

-Anh đi đâu? Mang em đi nữa! Em không muốn anh đi đâu?- Nó hoảng loạn

-Nhớ uống thuốc trị bệnh của em! Nhớ học tốt nhé! Nhớ chăm sóc cho mẹ của em! Và...hãy sống tốt khi không có anh!

-Ken!! Anh đi đâu vậy! Đợi em nữa! Kennnnn!- Nó la lên

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

-Nhi! Nhi! Mày sao vậy?- Uyên lay lay nó

-Tao đang ở đâu?- Nó

-Mày đang ở bệnh viện! Mày hôn mê 1 tuần rồi! Tao lo lắm!- Uyên ôm nó vào lòng

-Chị thấy ổn chưa?- Hưng hỏi

-Em vì quá sốc nên ngất đi!- Nguyên

-May quá! Chỉ là giấc mơ!- Nó thở phào- Ken đâu m.n

-*Im lặng*!

-Sao thế? Ken đâu rồi?- Nó

-*Im lặng*

-Tôi hỏi Ken đâu?- Nó lớn tiếng

-Nhi! Mày nghe tao nói!- Uyên nắm chặt 2 tay nó

-Nói gì mày nói đi!- Nó không giữ được bình tĩnh nữa

-Ken..... Uyên định nói gì đó

-Chết rồi!- Linh tiếp câu

-M.n đang đùa à? Ken vừa mới nc với tôi!? Anh ấy ngồi ngay đây nè! Tôi còn cảm nhận anh ấy hôn tôi mà?- Nó

-Ken đã mất trong đêm đó! Vì chấn thương đầu nặng quá! Nhi à! Hức hức!- Uyên khóc.

-Mấy....mấy người x...xạo!- Nó cố cười- Mấy người giấu Ken ở đâu bảo anh ấy ra đi! Tôi không đùa đâu!- Nó leo xuống giường chạy ra ngoài tìm

-Bọn anh không đùa! Ken chết thật rồi Nhi à!- Linh nói, nước mắt đang chảy ra trên mắt anh

-Hức hức! Ken còn quá trẻ!- Uyên khóc nức nở

-Nhi tỉnh lại rồi à?

-Ông ơi! May quá! Bây giờ bọn họ đùa cháu rằng Ken chết rồi! Ông nói đi Ken đang ở đâu ạ?- Nó

-Bọn nó...nói thật đấy cháu ạ!- Ông nó đưa ánh mắt buồn bã nhìn nó

-Sao ai cũng xạo hết vậy? Giấu Ken ở đâu nói đi! Tôi không đùa mà! Không đùa mà!!! Huhuhu, mang Ken về cho tôi!- Nó bắt đầu khóc to lên, khóc như chưa từng được khóc. Vậy giấc mơ đó là sao đây? Rõ ràng Ken vẫn lành lặn mà!- Ken ơi trở về với em đi! Em tha lỗi cho anh rồi mà! Về mà ôm em đi nè!! Huhuhu!

Cả căn phòng im lặng nhìn người con gái nhỏ nhún khóc gào trong tuyệt vọng, phải chấp nhận 1 sự thật là Ken không trở về bên nó nữa! Chỉ vì nó, chỉ vì nó, tại nó hại những người nó yêu thương, nó hối hận quá. Giờ nó biết làm gì để chuộc lại đây? Ký ức của hơn 10 năm trước hiện về, Ken đã ra đi cùng như ba của nó đã bỏ mẹ con nó mà đi! Ken là cuộc sống của nó, là tất cả mà nó có được! Ken đi nó còn thiết gì mà sống nữa???

-Ken mong muốn được “nằm” ở đây!- Hưng chỉ vào gốc cây, có cái bảng đề “Trần Nhất Quân” 8-2-2013, hưởng dương:17t.

-Vậy là...anh đã nằm đây sao? Trên ngọn đồi này?- Nó sờ vào thân cây bạch đàn và nói.

-Nhi! Hức hức!- Uyên vẫn chưa thôi khóc.

-Nó ra đi trong yên bình cháu ạ! Tay nó vẫn nắm chặt cái này!- Ông nội Ken đưa cho nó chiếc nhẫn cưới, chiếc nhẫn mà nó đã trả lại Ken vào đêm hôm đó.

-...!- Nó cầm lấy và đeo vào tay mình, trên nhẫn còn vương 1 ít máu, nó nâng tay mình lên và hôn nhẹ vào chiếc nhẫn, 1 giọt lệ rơi ra từ khóe mi

-Ông đã hóa thiêu nó cùng chiếc nhẫn kia! Cháu có hài lòng vì hành động của ông không?

-Ông làm vậy là quá tốt với cháu ạ! Đây coi như là sự chuộc lỗi lầm của cháu! Cháu sẽ làm vợ anh ấy...suốt đời!- Nó mỉm cười, nụ cười của sự đau thương. Tâm hồn nó như bị khuyết đi 1 nửa.

-Nhi!- Nguyên gọi

-M.n vào trong trước đi ạ! Cháu muốn nói chuyện với anh ấy 1 lát!

M.n đi hết rồi, nó đưa tay miết nhẹ tấm bảng tên treo trên thân cây, thì thầm

- Ngọn đồi này là nơi mà em và anh đến cùng nhau lần cuối cùng, và tại nơi đây, chúng ta đã hứa hẹn với nhau 1 điều! Nhưng em rất tiếc là bây giờ sẽ thực hiện nó sớm hơn! Điều ước của em là sẽ trở thành vợ anh, cùng anh hp mãi mãi suốt cuộc đời. Rồi em sẽ thực hiện lời hứa đó! Hãy chờ em!- Nó tiến vào trong biệt thự

- Nhi! Mà yên chứ?- Uyên lo lắng hỏi

- Tao không sao!- Nó cười chua chát- Tao về phòng nghỉ đây!

Tối đó, đến giờ ăn, vì lo cho nó nên Hưng lên gõ cửa

-Chị Nhi xuống ăn nào! Cả tuần qua hôn mê chị chưa ăn gì đó! Ăn cho khỏe! Chị Nhi! Chị Nhi?- Hưng gọi mà không thấy nó trả lời. Nên mở cửa vào, trước mặt cậu là 1 cánh tượng hải hùng. Nó đang nằm đó, với vũng máu chảy ra từ cổ tay, ướt đầm cả ga giường!

- Hưng gào lên

-Cháu tôi sao rồi bác sĩ?

-May mà phát hiện ra tiểu thư sớm, không là mất máu tử vong rồi! Cần theo dõi thêm!

Nó đang nằm đó, mặt tái nhợt thiếu sức sống, 1 dòng lệ vẫn không ngừng rỉ ra từ đôi mắt nhắm nghiền.

-Nhi à? Sao em ngốc thế?- Linh nhìn nó lo lắng

-Con khùng! Mà yên với tao đâu!- Uyên cứ ***** nó hung hăng vậy chứ nhưng vẫn ngồi khóc sụt sùi. 1 bầu không khí nặng nề bao trùm lên cả bọn.

1 tuần sau, ngày nó xuất viện, có người đến thăm.

-Cô đến đây làm gì?- Giọng nó lạnh lùng

-Tôi muốn xin lỗi chuyện tôi gây ra cho 2 người!- Nhưng nói

-Về đi!

-Chị không tha thứ cho tôi cũng được! Nhưng tôi cần chị biết điều này! Đêm đó là do tôi hôn quá bất ngờ nên anh ấy không kịp né và đúng lúc chị về thôi! Nên chị đừng nghi ngờ anh ấy nữa!- Nhưng nói

“Vậy ra giấc mơ đó là thật!Ken đã xuất hiện trong giấc mơ của mình”

-Nhưng tự từ là 1 điều điên rồ! Liệu Ken ở nơi xa có vui mừng vì chị làm như vậy không? Anh ấy mong chị sẽ tiếp tục sống tốt mà! Ken đã cho tôi nghiệm ra 1 điều: Nếu mình yêu thương ai thật lòng thì hãy cầu chúc cho người đó luôn hp! Tôi tin anh ấy cũng mong muốn điều như vậy xảy ra với chị!

-...!

-Tôi về đây!

-Cám ơn cô!- Nó chợt nói, Nhưng khựng lại 1 lát rồi đi mất. Có ai biết rằng trên má của Nhung 1 giọt lệ vừa rơi ra.

-Ken! Em đã trở lại rồi! Em vừa làm 1 điều ngu dốt phải không? Em xin lỗi! Vì em không được thông minh nên chỉ nghĩ tới đó thôi! Anh hãy mắng em đi!- Nó sờ nhẹ thân cây bạch đàn

Mặt hồ hôm nay cũng phẳng lặng, giống như ngày mà nó cùng Ken đi picnic vậy. Mọi kí ức của anh ùa về trong nó, từ lúc anh vào nhà nó mua hoa, tới lúc anh tỏ tình với nó. Tất cả điều đó khiến nó mỉm cười 1 cách hp. Cuộc tình của nó đã rất rất đẹp, khiến bao người phải ganh tị với nó.

Bước tới vị trí đã được đánh dấu, nó đào lên, cái chai thủy tinh có 2 tờ giấy. Nó mở tờ giấy của anh ra:

Hey vợ iu! Đạo gần đây anh hay có linh cảm không tốt. Anh hay nằm mơ thấy rằng mình phải xa em, hi vọng đó chỉ là mơ mà thôi! Hi hi, hôm nay cả ngày được ở bên em thật là hp. Anh ước thời gian có thể dừng lại và mình có thể cứ như vậy mãi, chỉ cần ở bên em, được thấy em cười vui là anh mãn nguyện rồi. Vậy nên hãy luôn cười nhé cô bé à! Vì em cười trông đẹp lắm! Điều ước của anh là khoảng 5 6 chục năm sau, có 2 ông bà lão tóc bạc phơ, miệng móm mém ngồi tựa nhau trên ngọn đồi này(lúc đó đã nở đầy hoa). Miệng cười đầy hp, vì thế anh sẽ phủ ngọn đồi này với những hoa là hoa, để nơi đây trở thành 1 “happy place” đối với 2 đứa mình hen! P.s: I luv u 4ever! My girl!- Nhất Quân

Đọc xong tờ giấy, người nó run lên bần bật, khóc nức từng hồi.

-Ken à!- Nó cứ gọi tên Ken như thế mà khóc, cũng không thay đổi được 1 sự thật, Ken sẽ không trở về nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhút: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Nó cứ ngồi đó tới tận chiều, nghĩ thông suốt rồi. Đứng dậy, hít 1 hơi

-Em sẽ sống tốt! Sống luôn cả phần của anh nữa! Vì vậy, anh hãy yên nghỉ đi nhé! Từ bây giờ, em sẽ sống dưới danh nghĩa là vợ của Trần Nhất Quân! Tạm biệt anh, mai em sẽ ra nữa!

Nó quay đi vào nhà, nó phải chuẩn bị tâm lý để trở về với thực tế, sống trong 1 thế giới không có anh!

-Chị Nhi...!- Hưng nhìn nó e ngại

-Chị ổn em à! Chị thông suốt rồi! Chị sẽ sống thật tốt để bù cho Ken! Chắc chị tin anh ấy sẽ vui lắm!- Nó cười toe, nụ cười sau mấy tuần mệt mỏi

-Uhm! - Hưng trầm nghĩ

2 năm sau...

Tháng 6,...

-Chúc mừng tốt nghiệp!

-Thanks mẹ! Thanks ông! Thanks cô Lam!- Cầm tấm bằng tốt nghiệp loại ưu trong tay, nó cực kì tự hào và vui khi mẹ và ông đã đến thăm nó.

-Chà chà! Dương Thanh Uyên Nhi lớp 12a1, tốt nghiệp loại ưu! Cháu của ta giỏi quá!- Ông nó cười toe toét

-Tốt lắm con yêu!- Mẹ nó nhìn nó hãnh diện.

-Do anh Ken tiếp sức cho con học đấy mẹ ạ!- Nó giờ ngón áp út có chiếc nhẫn lên

-Chào m.n!- Uyên, Hưng cùng bố mẹ Hưng tới

-Chào 2 anh chị!- Cô Lam cười với “thông gia”

-Cháu gái và cháu trai chủ tịch Dương Thế Hiển, con gái của giám đốc tập đoàn PT! Cả 3 cùng tốt nghiệp à? Chủ tịch Dương và giám đốc PT cũng đến à? 1 tí lớn đây!- 1 chú PV sẵn tin

-Mày mang đồ cử nhân nhìn trưởng thành lắm Nhi!- Uyên cười tinh nghịch

-Mày cũng thế! Hi hi!- Nó le lưỡi trêu.

-Bọn mình học ĐH chung luôn nè!- Hưng toe toét

-Uhm! Để kể nghiệp bố mẹ!- Uyên nói

-Trường Saint giờ vẫn không thay đổi, chỉ khác là thiếu đi các “Thánh” như : Nhất Nguyên, Nhất Linh đã ra trường lâu rồi, Nhất Quân thì đã mất, giờ thì Quốc Hưng cũng ra trường luôn. Còn gì là Saint nữa đây?- Mấy nhỏ girl thì thầm

-Uhm! Giờ là hết được ngắm bộ tứ rồi! Hix! Tiếc ghê! Không muốn tốt nghiệp tí nào!

-Thôi về nào m.n! Ken không thấy tao ra sẽ lo lắm!- Nó

-Biết rồi! Ngày nào cũng đi thăm chồng vào giờ này hết!- Uyên nói

-Trong 2 năm chị thay đổi ghê! Nhìn chị trầm tính hơn, học cũng siêu giỏi hơn nữa! Và ngày càng xinh gái hơn đây!- Hưng cười

-Chắc là vậy! Chị đã bảo sẽ sống tốt mù!

-Tháng sau sinh nhật chị đây! Có dự định gì chưa?

-Chắc lại như mọi năm, ăn sinh nhật với “chồng”- Nó cười

-Chắc năm nay sẽ khác chứ!- Uyên cười ẩn ý

-Huh?- Nó ngờ ra

-Thôi về nào mấy thánh!- Uyên lôi 2 đứa đi. Người lớn thì đã tìm 1 chỗ nào đó để nói chuyện thân tình rồi nên bọn nhỏ kéo nhau về.

Xa Saint rồi nó thấy buồn buồn, tại đây biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Nó gặp Linh và Nguyên lần đầu, nó hẹn hò với Nguyên, nơi nó đã từng học chung và ngồi gần Ken, được nó đùa với m.n hàng ngày. Hết thật rồi, ngày tháng cấp 3 trôi qua thật mau, hoa phượng rơi đầy sân trường. Do không để ý nó đừng phải 1 cô bé

-Xin lỗi em!

-Không là do lỗi em! A chị vừa tốt nghiệp hả? Em ngưỡng mộ chị lắm! Em sẽ quyết tâm thi vào ngôi trường này! – Cô bé có đôi mắt sáng lạ nhìn nó

-Em giỏi lắm! Cố gắng thi nhé! Chị sẽ luôn ủng hộ bé!- Nó mỉm cười xoa đầu em nhỏ, trong khoảnh khắc đó nó cảm thấy cô bé đó có chút gì giống nó 3 năm trước.

-Vâng ạ!

-Anh yêu ạ em ra thăm anh nè! Có nhớ em không? Em tốt nghiệp bằng ưu đấy nhé! Em hết khờ rồi nên đừng chê em nữa nhé!- Nó chạy ra đòi, giờ đây ngọn đồi đã được trồng hoa do chính tay nó chăm sóc, như đúng mong muốn của anh.

-...!

-Nãy em gặp 1 cô bé dễ thương lắm! Thế hệ sau của chúng mình đây! Em tin cô bé sẽ làm cho ngôi trường Saint trở nên thú vị! Đúng không anh?

-Em đã sống như anh mong muốn, mạnh mẽ hơn, người lớn hơn, anh thấy em có giỏi không?

2 năm rồi, ngày nào nó cũng ra đó ngồi mấy tiếng mới về, ngọn đồi nhiều màu sắc do những màu hoa mà nó trồng lên. Nó cảm thấy hạnh phúc với hiện tại, mẹ nó đã về nhà nội nó sống, Nguyên thì đi hướng nghiệp ở Paris và đã tìm được t.y đích thực của mình ở đó là 1 cô gái gốc VN cũng qua đó du học, Linh đi du học ở Canada. M.n đều có cuộc sống riêng của mình, nó cũng cần trưởng thành hơn, nó không muốn m.n lo lắng cho nó nữa, nó chỉ sống trong kỉ niệm với Ken nhưng cũng đủ mãn nguyện rồi, mặc dù hằng đêm nó vẫn cần dùng thuốc an thần để ngủ ngon... Như thế đây các bác ạ!

Liệu truyện đã kết thúc chưa? Xin thông báo tin buồn là CHƯA HẾT ĐẪU! Vì t.g vẫn cảm thấy cái kết đó chưa phải là “Happy Ending”. Vì thế có thêm

1 đoạn sau:

1 tháng rưỡi sau,...

Tại 1 bệnh viện ở New York,

-Hey Kenny! You're in good condition today!- Cô y tá nói với 1 bệnh nhân ngồi trên ghế tựa hướng ra cửa sổ

-OK! Thanks! I will leave tomorrow!

-So fast!!- Nữ y tá hơi khó chịu

-Cuz my wife has been waiting for me for 2 years! I can't stand anymore!

-Ok! I see!

1 cô gái ngồi trên đồi hoa,

-Hôm nay lại ăn sinh nhật với chồng như mọi năm! Em vui lắm!...

...

...

...

-Thực ra là em chẳng vui đâu anh! Em nói dối đấy! Hức hức!- Nó lại khóc tiếp, không chịu được sự cô đơn khi không có anh kề bên, 2 năm rồi trong đầu nó chỉ có hình bóng anh thôi. Nó nhủ thầm nó không thể yêu ai khác được nữa.

-Chị Nhi có thư nè! 2 lá luôn!- Hưng chạy ra

-Đâu đưa chị!- Nó quệt nước mắt

1 thư là của Linh:

Hi em, 1 năm không gặp anh không biết em có cao lên miếng nào hay không? Nhưng cái anh quan tâm là dạo này em khỏe chứ? Có còn khóc nữa không? Tin anh đi! Sinh nhật bọn anh sẽ cho em 1 điều bất ngờ ^^! Theo anh tính toán thì lúc em cầm lá thư này là em đang ăn sinh nhật với thằng Ken trên đồi phải không? Có cái gì đâu mà ăn sinh nhật chung! Bye! Hẹn gặp lại

“Câu cuối là sao nhỉ?”

Thư của Nguyên:

Chào cô em dâu của anh, 2 năm rồi chưa thấy em anh cũng không biết hình dạng của em ra sao? Cao-ôm-mập-lùn hay là xấu xí? Yên tâm, dù em có ra thế nào thì anh vẫn nhận diện ra em mà! Anh sẽ về, và dắt theo gf của anh cho em chấm điểm nhé! Anh cần lời nhận xét của em lắm! Thật tiếc cho em, mới 19t đầu thôi đã làm góa phụ rồi, hìhì, ác mộng sẽ chấm dứt ngay thôi. Thân!

-Sao 2 ae này phong cách viết thư giống nhau nhỉ? Mà họ ghi câu cuối chị không hiểu! Em hiểu không Hưng

-Ồ! Em...đâu có hiểu đâu! Hi hi!- Hưng nói rồi chạy biến vào nhà.Nó quay lại ngồi trên ghế đá

-Ken! Nguyên và Linh vừa viết thư cho em nè! Anh có muốn nghe không? Để em đọc cho!

-Đâu đưa anh xem!

-Huh?- Nó không tin vào tai mình, quay về hướng phát ra tiếng nói

Trước mắt nó, 1 người con trai đứng đó. Áo sơ mi trắng đơn giản, ấn tượng đầu tiên là dáng người dong dong cao, mái tóc nâu, đôi mắt xanh biếc ánh lên trong nắng

“Ken?!”

-Chắc mình nhìn nhầm! Nhớ quá nên ảo giác thôi!- Nó dụi dụi mắt- Ủa sao không biến mất!?

-Anh về rồi đây!- Người đó bước lại gần nó

-Ủa? Là thật?- Nó rờ rờ tay người đó, bây giờ nó cũng cảm thấy khó tin khi thấy Ken trước mắt cũng như lúc trước khó chấp nhận sự thật là Ken đã chết,

-Không thể tưởng tượng nổi là anh nhớ em biết chừng nào!

-Anh...là thật hả?

-*Gật đầu*

-Em có mơ không? Nếu mơ thì xin cho em đừng tỉnh lại!- Nó tát vào má nó 1 cái đau điếng- Ui da

-Đây anh xem! Ngốc quá! Không phải là mơ đâu!- Ken xoa đầu nó

-Anh trở về rồi! Anh đi đâu trong suốt 2 năm thế?- Nó ôm chăm lấy Ken mừng rỡ

-Anh bên New York! Để trị liệu và khắc phục tình trạng tàn tật, chân anh hầu như không thể đi lại được. Nhiều lần anh đã rất nản muốn bỏ cuộc nhưng khi nghĩ về em đang mòn mỏi đợi chờ anh là nghị lực của anh lại tăng lên hàng trăm lần! Và anh đã thành công! Anh không thể chịu đựng nổi khi nghe rằng em đau khổ như thế nào khi nghĩ anh chết! Anh muốn chạy về bên em ngay lập tức!

-VẬY SAO KHÔNG CHẠY VỀ HẢ?- Nó túm cổ áo Ken lôi

-Xin...xin lỗi! Vì anh sợ...!

Kéo lại (moaz moaz=]]))

- Nụ hôn này! Là anh thật rồi! Em không mơ!- Từng giọt nước mắt chảy dài trên má nước, nước mắt mà nó cố gắng không để thoát ra 2 năm nay.

- Nín đi! Anh về rồi mà! Anh xin lỗi vì đã làm em buồn!- Ken lau nước mắt trên má nó

-...!

- Em cao hơn rồi đấy! Và cũng xinh đẹp hơn nữa!- Ken vuốt mái tóc mềm của nó

- Hừ! Sao không nói cho em biết là anh còn sống! Sao phải giấu em?

- Vì nó sợ em sẽ bỏ bê học hành mà chạy sang Mỹ với nó!- Linh từ đâu chui ra cười toe toét. Hưng đi ra dắt theo Uyên, Nguyên cũng theo sau dắt theo 1 nàng xinh cực.

- Mấy người...biết hết mà giấu tôi à!- Nó đờ ra

- Xin lỗi! Vì muốn tốt cho em! Và cũng vì Ken yêu cầu chúng tôi làm thế! Trong 1 tuần em ngất, bọn anh đã thu xếp hết rồi!- Nguyên

- Ông nội và m.n biết chứ

-Ai cũng biết hết! Trừ em!- Linh

“Hèn gì không thấy ba Ken về nước! Hừ”

-Mấy người giỏi lắm! – Nó quay đi, giả vờ giận dỗi

-Thôi mà! Vì muốn mày tốt nghiệp cấp 3 thôi!- Uyên nói

-Vì sợ chị sẽ đau khổ hơn khi thấy tình trạng của Ken!- Hưng

-Uhm! Ủa? Mà sao 2 anh lại có mặt ở đây?- Nó chỉ Nguyên và Linh

-Thì chẳng phải trong thư bọn anh hẹn gặp lại em sao? “Quà” mà bọn anh nói chính là thằng nhóc này nè!- Đồng thanh và chỉ vào Ken, Ken thì nhăn răng cười

-GRrr! Em ghét m.n!- Nó quay đi

-Sao thế? Xin lỗi mừ! Đừng giận! Hôm nay ngày vui mà!

-Hết giận với 1 điều kiện!- Nó quay lại

-Điều kiện gì?- Đồng thanh

-Sau này tất cả sẽ sống cùng nhau!

-Ok!

-^^! I'm so happy

2 năm mòn mỏi vì thương nhớ của nó đã qua đi, như Nguyễn nói “ác mộng của em sắp kết thúc” là ý này đây! Hi hi, giờ đây không giấy bút nào có thể gột tả hết niềm vui của nó, người nó yêu đang ngồi trước mặt nó (bằng da bằng thịt hân hoi nhé!). Và những người thân yêu quý cũng đang ở đây. Sau 2 năm xa cách, chúng ta lại trở về đây và hợp lại 1 thành 1 khối! Đó chính là Gia đình!

-Sau này cùng nhau h.p nhé m.n?- Nó hỏi

-Đồng ý!!!!- Cả đám đồng thanh

-Em thấy người yêu anh sao nhóc?- Nguyễn

-Duyệt!- Nó giờ ngón cái ra.

Trên ngọn đồi đầy hoa bên cạnh hồ nước thơ mộng, có 7 người- 3 cô gái và 4 chàng trai đang nô đùa với nhau. Cách đó không xa, có 4 người lớn nhìn bọn nó mỉm cười hạnh phúc. Nước mắt lăn dài trên má của mẹ nó

-Con bé sẽ được hạnh phúc!- Ông nội nhìn mẹ nó

-Con tin chắc là vậy! Thừa bố!- Mẹ nó mỉm cười

-Nào đi đánh cờ nào Lão làm vườn!- Ông chống gậy đi

-Nhào vô lão già!

-Chị ơi đi mua sắm với em không? Em muốn mua vài bộ đồ mới!- Cô Lam nói

-À! Mai chồng em về nước chứ gì?

-Chị này! Chọc em hoài! *đỏ mặt*

•Hạnh phúc đơn giản

•Là khi anh có em

•Em có anh

•Đôi ta cùng có nhau

•Mãi bên nhau nhé my darling!

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tam Đại Thiểu Gia Và Nhỏ Nhút Nhát: Cổ Tích Giữa Đời Thực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.